

ΕΒΔΟΜΑΣ

16 Δεκεμβρίου 1936

ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Ἡ ἐποχὴ τῶν ἡρωϊκῶν ἀμαζόνων ξαναζῇ.

Ἡ Ἀντιόπη, ἡ Πανθεοδία, ἡ Τόμυρις ἢ Θάλεστρις καὶ οἱ ἄλλες ἀρχισομφραζέττες τῆς καταδοκικῆς ἀρχαιότητος θά πηδήξουν ἐξαλλες ἀπὸ χαρᾶς, ἔξω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν καὶ θά τρέξουν νὰ κατασπασθοῦν τὰ χανουμάκια τῆς νέας Τουρκίας.

Ὑστερα ἀπὸ ἐπιμόνες ἐνέργειές τῶν, δ' Ἀτατούρκ δέχθηκε νὰ καταρτισθοῦν καὶ γυναικεῖα τάγματα, πού σὲ δεδομένη στιγμή, θά σπεύσουν εἰς βοήθειαν τῶν ἀρρένων συναδέλφων τῶν, μὲ τὸν γυλιό ἐπ' ὤμου καὶ τὸ ὅπλο στὸ χέρι.

Ποιὸς θά τὸ πιστεῦει;

Πρὶν λίγα χρόνια ὁ Λοτὶ δνειροπολοῦσε ἀκόμη Ἀζιαντέδες, νὰ κυττοῦν πίσω ἀπὸ τὰ ξύλινα καφασωτά τῶν κονακιῶν τους, καὶ σήμερα, ἡ Τουρκοπούλα, ἀφοῦ πέταξε τὸν φερετζέ τῆς καὶ ἔστειλε στὸ πλυσταριὸ τὰ καφασωτά τῆς, βάζει τὸ χακκὶ καὶ ξεκινᾷ γιὰ νὰ συναγωνισθῇ τὸν ὡς τὰ χθὲς κύριο καὶ αὐθέντη τῆς, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κατ' ἐξοχὴν πεδία τῆς δράσεώς του!

Οἱ Τούρκισσες στρατιωτίνες θά εἶναι εἰς προσεχῇ πόλεμον γεγονός.

Μονάχα, γεννιέται τώρα ἡ ἀπορία, τί θά γίνηται μὲ τὶς ἀγγαρεῖες καὶ τὸ σκάψιμο, πράγματα δηλ. γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ ἀβρὰ ἀκόμη τὰ χερᾶκια τῶν χεραφετημένων τέως Ἀζιαντέ.

ΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ

Εβδομάδος

Θά εἶναι ἀληθινὸ ἐντρυφήμα μὲ τὴν πλουσία καὶ συναρπαστικὴ ὕλη του, τὴν καλλιτεχνικὴ του εἰκονογράφηση

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Θά σᾶς κἀνὴ νὰ περάσετε πρὸ εὐχῆς
ρίστα τὰ Χριστούγεννά σας..

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ὁ Φραϊλιχ ἦρθε Ἰνκόγνιτο
γιὰ νάβρη, λέει, τὴν λήθη,
ἀφοῦ ἐσκόρπισε «φαίρ-πάρ»
πὼς χάρισε τὴν Γκίττα Ἀλπάρ-
καὶ τὶς φιλονεικίες τῶν
εἰς μᾶκρος ἀφηγήθη!

«Ἀλλοίμονό σας! τόνισαν
ἂν πάρτε πριμαντόνα!
Θάχετε συμφορὲς τρανές
ὅλο θά βάζη τὶς φωνές-
παίζοντας τὴν γαλήνη σας...
γράμματα ἢ κορὼνα!

...Τῆς εὐτυχίας ὁ Σαρλώ
μονάχα δὲν ἀπέχει
ποῦ ἀντὶ φασαριώδους στάρ-
πῆρε τὴν ἡριεμὴ Γκοντάρ...
ποῦ στόμα ἔχει, μάτια μου,
ἀλλά... μιλιὰ δὲν ἔχει!

Αὐτὰ εἶπε στοὺς ρεπόρτερ
προχθές, στὴν «Βρεττανία»-
καὶ νοσταλγῶν τὴν σιωπὴ
ἦ... μὴ ἔχων ἄλλο τί νὰ πῇ-
ἔγινε ἀμέσως σιωπηλός.
ὥσαν... βωβὴ ταινία!

Π Π

Ἄφ' ὅτου εἰς τὸν Ὑψιστὸν
ἔχει ἀποδημήσει
ὁ σὲρ Ζαχάρωφ, πρὸ δήμερῶν
ἐβρήκε συγγενεῖς... σωρόν-
ποῦ ὁ καθεὶς ἐπιζητεῖ
τὸν κληρονομήσει!

Γριταξιδέρφια, θειάδες, θείοι
καὶ μικροανειψάκια,
κουμπάροι καὶ βαπτισμιοὶ
ἀνάμικτα ξένοι-ρώμηοι
ὑποτρώνουν καθημερινῶς
ὥσαν... τὰ ραπανάκια!

Κληρονομᾷει κι' ἡ Σταυποῦλ
κληρονομοῦν κι' αἱ Ἀθῆναι.
Ρώμη, Παρίσι... γραμμὴ!
Ἐνας ντουνηῆς κληρονομεῖ
καὶ ψάξτε νάβρετε ἄνθρωπο
οὗ συγγενὴς δὲν εἶναι!

Ἡ λέξη πλέον «συννεῆς»
παύει νὰ ἔγῃ ἐννοια...
Κι' ὅποιος ζητᾷ νὰ ἐπιδειχθῇ
ἄς κἀνὴ δήλωσι γοαπτή:
«Μὲ τὸν Ζαχάρωφ τὸν Μπαζιλ
δὲν ἔγω ἐγὼ συγγένεια!».

III "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,

Πλησιάζουν οἱ μέρες τῶν διαγωνισμῶν.
Ἡ διδασκαλία συνεχίζεται πυρετωδῶς
στὰ σχολεῖα ποὺ ἐγκολπώθηκαν τὴν κο-
μοσωτήριον μέθοδον τῆς «Ἐβδομάδος»
πρὸς διδαχὴν καὶ τέρψιν συγχρό-
νως τῶν μαθητῶν. Κατὰ τὴν προκαταρ-
τικὴ μελέτη σημειοῦνται ἀφθονά συναχώ-
ματα, καὶ μερικὲς γρίππες. Ἐν τούτοις
τὰ μαθήματα συνεχίζονται... καὶ θά συ-
νεχίζωνται ὥσπου νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς ἀ-
ξεπάγιαστος.

Ἐρώτησις. —Τὸ πολὺ μεράκι πὼς
καταντᾷ τὸν ἄνθρωπο;

Ἀπάντησις. — Μὲ... ράκη!

Ὁ δράστης αὐτῆς τῆς στήλης γίνετα
πάραιτα... ρακοσυλλέκτης γιὰ νὰ μαζέ-
ψῃ τὸν ῥόμητος ὅμως, δὲν ὑπο-
χωρεῖ! Ὅλα κι' ὅλα: πὼς θά λειτουργή-
σῃ τὸ σκολεῖο χωρὶς αὐτὰ τὰ κατασκευ-
άσματα; Καὶ συνεχίζεται... ἡ τραγωδία:

Ἐρώτησις. —Πὼς λέγεται ἕνας
ποῦ φυλά τὸν κάλο του καὶ δὲν τὸν κό-
βει;

Ἀπάντησις. — Φιλόκαλος!

Κάποιος τοῦ πατᾶ εὐθὺς τὸν κάλο...
ἀλλὰ ὁ ἀπαίσιος δράστης τῆς στήλης
δὲν παύει τὸ ὀλέθριο ἔργον του. Δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ σταματήσῃ, ἂν δὲν πάθῃ ψύξη...
ὅλος ὁ κόσμος! Ἀκοῦστε τον:

Ἐρώτησις. — Πὼς λέγεται τὸ πρὸ
καλὸ ὠδεῖον τῆς πρωτευούσης;

Προτοῦ δοθῇ ἡ ἀπάντησις, γίνεται με-
γάλον μαλλιογράβημα μεταξὺ τῶν τριῶν
ὠδεῶν: ὁ κ. Καλομοίρης ἀρπάζει τὸν
κ. Φ. Οἰκονομίδην ἀπ' τὸ φιλοκοιμημένο
μουστακάκι του, ὁ δὲ κ. Κοτσηρίδης τὸν
κ. Καλὸν... τὴν χαίτη του... γιὰ νὰ
τὸν ἀνα...χαιτί...σῃ!

Εὐτυχῶς δίδεται ἡ

Ἀπάντησις. — Καλὸ δῖον (κα-
λὸ δῖον).

Κι' αὐτοστιγμὴ ὅλοι ἡρεμοῦν.

Κι' ἄλλο:

Ἐρώτησις. — Πὼς λέγονται τὰ πα-
διὰ ποῦ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν ἐν Κανὰ
γάβιον;

Ἀπάντησις. — Κανὰπέδες!

Κι' ἄλλο ἓνα:

Ἐρώτησις. — Πὼς λέγεται μιὰ γυ-
ναῖκα ποῦ δὲν ἔχει μαλλιά;

Ἀπάντησις. — Ἀμαλλία!

Κι' ἂν εἶγε ἀκόμα μαλλιά, ἡ δυστυ-
σμένη θά τὰ ξεριζῶνε τρίχα-τρίχα ἀ-
κούνοντας αὐτὸ τὸ φρικαλὲς κατασκευά-
σμα.

Τελευταῖον καὶ τυχερό:

Ἐρώτησις. — Πὼς λέγεται ὁ γά-
τος τῆς κ. Σπανοῦδης ὅταν κάθεται κον-
τὰ τῆς, τὴν στιγμή πού γράφει ἐκείνη
ἄρθρον;

Ἀπάντησις. — Συνερ... γάτος!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΜΕΝΩΤΡΕΛ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

35282

Εξυπνα και κουτά

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

—Γιὰ νὰ σὲ πάρω ἀγάπη μου, θὰ θυσιά-
σω τὸ πᾶν.
—Καὶ τότε τί θὰ σοὺ μείνῃ ὅταν θὰ παν-
τρευτοῦμε;

■ ■

ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΤΑ ΒΟΛΕΨΗ

Ὁ γιατρός ἐρωτᾷ τὸν πελάτη του:
—Ἀκολουθεῖτε τὴν δίαιταν ποὺ σᾶς εἶπα
σχετικῶς μὲ τὸ κῆρσιν;
—Μάλιστα, γιατρέ, δὲν πίνω παρὰ μιὰ
ὀκιά τὴν ἡμέρα.
—Μὰ ἐγὼ σᾶς εἶπα νὰ πίνετε μόνο μιὴ
ὀκιά.
—Ναί, ἀλλὰ ἕνας συνάδελφός σας μοῦ ἐ-
πέτρεψε ἄλλη μιὰ ὀκιά.

■ ■

ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

—Δέχομαι εὐχαρίστως τὴν πρόκλησή
σας, ἀλλὰ μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἐρώτηση; Θὰ
εἶναι κι' ἄλλοι πολλοὶ στὸ τραπέζι ποὺ δι-
νετε;
—Μπα! Ὁχι. Αὐτὸ τρεῖς καθὼς πρέπει
κύριοι καὶ σεῖς!

■ ■

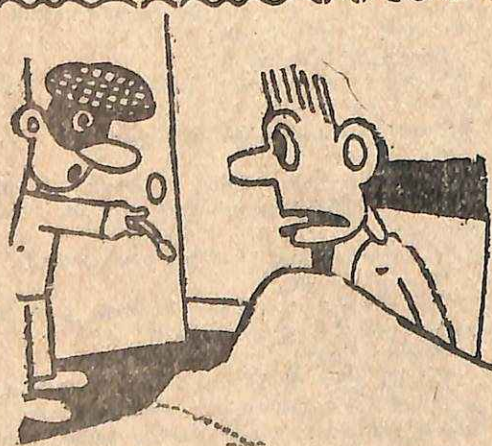
ΠΟΙΟΣ ΕΦΤΑΙΓΕ

Ἐνας ἐπίτροπος ἐκκλησίας.—Οἱ δίσκοι
σήμερα δὲν ἐπιασαν τίποτε.
Ἐνας χριστιανός.—Ποὶς σᾶς εἶπε νὰ
δῶτε τὸν ἱεροκῆρυκα νὰ κηρύξῃ περὶ οἰ-
κονομίας;

■ ■

ΘΥΕΛΛΩΔΗΣ ΝΥΧΤΑ

—Πῶς, δὲν ἐνοιώσατε τὴν φοβερὴ θύελλα
τῆς ποσειδωνίης νύχτας;
—Ὁχι, συζητούσαμε μὲ τὴν πεθερά μου...

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ὁ εὐγενὴς λωποδύτης.—Μὲ συγχωρεῖτε
κύριε, ποὺ σᾶς ξύπνησα... Μὰ θάθελα νὰ μά-
θω ἂν αὐτὰ τὰ κουτάκια εἶναι πούμασι
ἀσχημένα...

Τὴν ὥρα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐσπλωμένοι ἀναπαυτικά στὴν πολυ-
θρόνα τοῦ γραφείου του, ὁ ντέτε-
κτιβ Χάρολντ Φάρθιγκ δνειροπο-
λοῦσε κι' ἡ σκέψη του φτερούγιζε
στὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐνας ντέτε-
κτιβ, πρὸ παντός ὅταν εἶναι νέος, εἶναι
ἄνδρας ὅπως ὁλος ὁ κόσμος.
Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ καὶ ὁ Χάρολντ
Φάρθιγκ νὰ συλλογίζεται τώρα ποὺ δὲν
εἶχε δουλεῖα τὴν Ντιάνα Πάρκερ ποὺ ἦ-
ταν, ὅχι μονάχα ἡ πιὸ ὁμορφὴ πωλήτρια
τοῦ καταστήματος "Ἀνσλοου, ἀλλὰ καὶ
καλλονὴ τῆς Νέας Ὠρκῆς.
Ἡ ὥρα ἦταν ἑξή. Στὶς ὀκτώ, ὁ Χάρ-
ολντ, τελειώνοντας τὴν ἐργασία του, θὰ
συναντοῦσε τὴν Ντιάνα ποὺ θὰ σχολνοῦ-
σε ἀπ' τὸ κατάστημα. Θὰ πῆγαιναν στὸ
σινεμά... Κι' ὕστερα, ὁ Χάρολντ θὰ τὴν
συνόδευε στὸ σπίτι της...

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, τὸ κουδούνι τοῦ
προϊσταμένου ἔβγαλε τὸν Φάρθιγκ ἀπ'
τὸ δνειροπόλημά του:

—Ἀλλοί! Σεῖς εἰσθε, Φάρθιγκ; Λαμπρά.
Ἐγὼ μὴ ὑπόθεσι γιὰ σᾶς... Ἀμέσως!
Ὁ Χάρολντ, μουρμουρίζοντας, πῆγε
στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου ποὺ τοῦ
ἐξήγησε:

—Ἐλαβὰ ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸν κ.
Χέρμπερτ "Ἀνσλοου, ποὺ ἔχει κατάστημα
δερμάτων στὴν 59η ὁδῷ. Ὅπως καὶ
βδομάδα, πῆγε σήμερα στοῦ θείου του,
ἐνὸς γέρου παράξενου, κι' ὁ "Ἀνσλοου
ἀνενθὺς, βρῆκε τὸν "Ἀνσλοου θείο δολοφο-
νημένο μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κρᾶνιο. Τὸ ἐ-
λατήριο τοῦ ἐγκλήματος φαίνεται νὰ εἶ-
ναι ἡ κλοπὴ. Πάρτε μαζί σας τὸν νεαρό
Σάμ ποὺ θὰ πάρῃ φωτογραφίες γιὰ νὰ
ξεσηκώσῃ ἀποτυπώματα. Ὁ δερματέμπο-
ρος σᾶς περιμένει ἐκεῖ γιὰ νὰ σᾶς δώσῃ
συμπληρωματικὲς πληροφορίες. Εἶναι στὸ
155 τῆς 84ης ὁδοῦ, τέταρτος δρόμος. Πῆ-
γαίνετε!

—Ὁ ΚΕΪ! εἶπε ἀπλοῦστατα ὁ Χάρολντ.
Κι' ἔφυγε μαζί μὲ τὸν Σάμ μὲ τὸ αὐτο-
κίνητο τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ βροχὴ ὅσο πῆγαινε δυνάμωνε. Τὶ
παράξενος καιρὸς! Κι' ὁ δῶμος ἦταν τόσο
ὁμορφὰ τὸ πρωῒ! Καὶ τόσο ὁμορφα στὴν
ἀρχὴ τοῦ ἀπογεύματος! Μόνο στὶς πέν-
τε περίπου, ἕνα μικρὸ, ἀσήμαντο συννε-
φάκι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἡ κατα-
κλυσμιαία αὕτη βροχὴ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ 155 τῆς 84ης ὁδοῦ,
ἡ βροχὴ εἶχε κάπως κοπᾶσει. Ὁ ντέτε-
κτιβ μὲ τὸν βοηθὸ του κατέβηκαν ζωηρὰ
ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο.

—Καλῶς τὸν Χάρολντ! Τὶ γυρεύεις ἐ-
δῶ;

Ὁ ντέτεκτιβ κατὰπληκτος ἀνεγνώρισε
τὴν ἀσραβωνιαστικιά του:

—Εὐὲ τί γυρεύεις ἐδῶ, Ντιάνα;

Ἡ νέα χοιρογέλασε. Τὶ χαριτωμένη ἦ-
ταν ὅταν γαμογελοῦσε. Σανθούλα, σω-
στὴ κουκίτσα! Καὶ τὶ κομπὴ μὲ τὸ δε-
μάτιον ἀδιδάσκαλῶς της!

—Δὲν πιστεύω νὰ ζήλεύῃς, τοῦ ἀποκρί-
θηκε. Ἀπλοῦστατα, γὰρ ὁ κ. "Ἀνσλοου
μὰς εἶπε πῶς δὲν θάρχεται σήμερα στὸ
κατάστημα καὶ ζήτησε νὰ τοῦ σταλῇ, τὸ
βράδυ, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τῆς

ἡμέρας. Ἡ ταμίας, πρὸ ὀλίγου, μ' ἔστει-
λε στὸ σπίτι του. Δὲν τὸν βρῆκα. Ἐνας
ὑπηρετὴς μοῦ εἶπε πῶς εἶναι στοῦ θείου
του. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή ἔφθασα...

—Ὡστε δὲν ξέρετε τί συνέβη;

—Συνέβη τίποτα;

—Ὁ "Ἀνσλοου θεὸς βρέθηκε ἀπ' τὸν
"Ἀνσλοου ἀνεψιὸ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κε-
φάλι.

—Πέθανε;

—Φυσικά! Καὶ πολλὸ φοβοῦμαι, Ντιάνα
μου, πῶς ἀπόψε δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ
συναντηθοῦμε. Ὁρβουάρι! Πρέπει ν' ἀνε-
βῶ.

Σὲ λίγο, χτυποῦσε τὴν πόρτα. Τοῦ ἄ-
νοιξε ἕνας ἀσαντάρης, πολλὸ κομπὸς, ἀρ-
κετὰ χλωμός, μελαγχροινός.

—Ἀστυνομικός! ἀνήγγειλε ὁ Χάρολντ.

—Εγὼ εἰμαι ὁ Χέρμπερτ "Ἀνσλοου,
Σᾶς περιμένα. Ἐλάτε. Δὲν ἀγγίξα τίπο-
τα ἀπ' ὅτου βρῆκα τὸ πτώμα τοῦ δυστυ-
χημένου θείου μου. Ἐστὶ ἐλπίζω νὰ δι-
ευκολυνθῇτε στὶς ἐρευνές σας.

—Καλὰ κάνετε.

Μπήκαν μαζί μὲ τὸν Σάμ στὸ γραφεῖο
τοῦ θύματος, ἕνα στενὸχωρο δωμάτιο,
χωρὶς καμμιὰ πολυτέλεια, γεμάτο χαρτο-
θήκες ἀπάνω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι. Οἱ
χαρτοθήκες ἦσαν ξεσκισμένες καὶ τὸ πε-
ριεχόμενό τους σκορπισμένο χάμω. Τὰ
συρτάρια τοῦ τραπέζιου ὀλάνοιχτα. Ὁ νε-
κρός, σωριασμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶ-
χε τὸ κεφάλι ριχμένο πίσω καὶ τὰ χέρια
κρεμασμένα. Ἐνα αὐλάκι αἵματος εἶχε
κυλίσσει ἀπ' τὸ μέτωπό του.

Ὁ Χάρολντ ἀγγίξε ἕνα χέρι του: ἦταν
παγωμένο.

—Σάμ, εἶπε στὸν βοηθὸ του, πάρε τίς
φωτογραφίες σου. Στὸ ἀναμεταξύ, θὰ ζη-
τήσω πληροφορίες ἀπ' τὸν κ. Χέρμπερτ
"Ἀνσλοου.

Καὶ πῆγε μαζί μὲ τὸν ἀνεψιὸ στὸ δω-
μάτιο τοῦ νεκροῦ. Φαίνονταν, τὸ δωμάτιο
αὐτό, πὸ φτωχικὸ ἀπ' τὸ ἄλλο μὲ τὰ πα-
λὰ ἐπιπλά του, τὸ τριμμένο χαλί του
καὶ τὸ μπρούτζινο κρεβάτι του.

—Ὦ πόσας συνθήκας ἀνακαλύψατε
τὸ πτώμα; τὸν ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

—Εἶδω καὶ πολλὰς μέρες, εἶχα ὑποσχε-
θῇ στὸν θείο μου νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, πάν-
τα τὸ ἀνέβαλλα ὅμως. Τέλος, τὸ ἀποφά-
σισα τὸ ἀπόγευμα. Ἀφοῦ ἔκανα ἕναν με-
γάλου περίπατο ὡς τὸ Σέντραλ πάρκ-ἦ-
ταν τόσο καλὸς καιρὸς!—ἔφθασα ἐδῶ!
Χτύπησα τὸ κουδούνι, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀ-
νοίξαν. Καθὼς ὁ θεὸς μου μοῦ εἶχε δώ-
σει τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ, μπήκα νομι-
ζοντας πῶς δὲν ἦταν κανεὶς...

Μὲ πνιγμένη φωνή, πρόσθεσε:

—Ὁ δυστυχισμένος θεὸς μου ἦταν ἐκεῖ
στὴν κατάστασι ποὺ τὸν εἶδατε κι' ἐσεῖς.

—Τὶ ὥρα ἦταν;

—Ὁ ἄλλος προσπάθησε νὰ συγκεντρω-
θῇ:

—Δὲν σκέφθηκα νὰ куττάξω τὸ ρολόι
μου, εἶπε, θὰ ἦταν ὅμως 6 ἡ ὥρα. Τηλε-
φώνησα στὴν ἀστυνομία. Θὰ εἶχα φθάσει
ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας πρὶν.

—Μόνο ἕνα τέταρτο;

—Ναί, τὸ πολύ, γιατί θυμάμαι πῶς ἡ
βροχὴ εἶχε δυνάμωσι ὅταν σταμάτη-

τῆς βροχῆς

ΤΟΥ ΛΟΥ·Ι·Σ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

σε τὸ αὐτοκίνητό μου μπροστὰ στὸ σπίτι.
—Εἶναι αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ περι-
μένει κάτω;

—Ἀκριβῶς.

Μηχανικά, ὁ Χάρολντ κύτταξε τὰ πα-
πούτσια τοῦ συνομιλητοῦ του: εἶχαν μι-
κρές, στρογγυλὲς κηλίδες.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε. Καὶ τώρα,
μιλήστε μοι γιὰ τὸν θείο σας, πῆτε μοι
τί ξέρετε γι' αὐτόν;

—Μικροπράματα! Ὁ θεὸς μου δὲν ἦ-
ταν κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ—θεὸς σχο-
ρέω!—τον—ἐγωιστὴς καὶ φιλάργυρος. Πο-
τὲ δὲν θέλησε νὰ παντρευθῇ. Παρὰ τὴν
μεγάλῃ περιουσία ποὺ εἶχε μαζέψει μὲ
κερδοσκοπίες καὶ τοκοφυλίες, ζοῦσε
φτωχικά, σχεδὸν σὰν φουκαρὰς. Ἦταν
καὶ πολλὸ φιλόποτος. Δὲν ἄφηνε κανέναν
νὰ ἀνακατευθῇ στὶς ὑποθέσεις του. Οὕτως
ἔμένα! Μοῦ ἔδειχνε κάποια ἀγάπη, ἐσ-
φαλῶς γιατί ἦμουν ὁ μόνος συγγενὴς
του. Γι' αὐτό, μὲ τὴν κρίση ποὺ ἔφερε σὲ
δύσκολη θέση τὸ κατάστημά μου, κατέ-
φυγα πολλές φορές στὸ θείο μου.

—Σᾶς δάνεισε χρήματα;

—Μὲ πολλὸ μεγάλο τόκο ὅμως.

—Λέτε νάχη δανείσει καὶ σ' ἄλλους;

—Ἀσφαλῶς. Ἀπὸ αὐτοὺς ὅμως θὰ εἰ-
σέπραξε πολλὸ μεγαλύτερο τόκο.

—Ὑποπτεύεσθε κανέναν ὡς δολοφόνου;

—Ἀλλοίμονον, ὅχι! Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς
διαφωτίσω, ὁ θεὸς μου ὅμως δὲν μοῦ μι-
λοῦσε ποτέ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ συ-
ναντοῦσε.

—Ποιὸς σιγυρίζει τὸ σπίτι.

—Μιὰ ἡλικιωμένη μαύρη, ἡ Δωροθέα.
Δὲν ξέρω ὅμως ποῦ μένει.

—Καὶ τὸ φαί του;

—Μαγεῖρεψε μόνος του καὶ σπάνια
γευματίζει στὸ ρεστωράν.

—Καμμιὰ ἐρωτοδουλειά; Τίποτε σχέ-
σεις;

—Ἀστειεύεστε! Στὴν ἡλικία του καὶ
μὲ τέτοια τσιγκουνία!

■ ■

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως εἶχε προβλέ-
ψει ἄλλωστε, ὁ ντέτεκτιβ δὲν συναντήθη-
κε μὲ τὴν Ντιάνα. Ὅλο τὸ βράδυ τὸ πέ-
ρασε σὲ ἀναζητήσεις καὶ τηλεφωνήματα.
Τὸ ἐγκλημα ὅμως παρέμενε μυστήριον ἀ-
νεξιχνίαστο.

—Σίγουρα, ὁ διάβολος τὸν σκότωσε!
εἶπε ἡ Δωροθέα μὲ τρομαγμένη φωνή.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης μέρας, ὁ Φάρ-
θιγκ, ἀποφασισμένος νὰ ξεκουράσῃ κά-
πως τὸ μυαλό του, πῆγε νὰ περιμένῃ τὴν
Ντιάνα στὸ κατάστημά της. Ὅταν φά-
νηκε ἐκεῖνη, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ φώ-
ναξε:

—Ἐπὶ τέλους, ἀγάπη μου, ἀπόψε εἶ-
μαι ἐλεύθερος, θὰ δειπνήσουμε μαζί, θὰ
πᾶμε στὸ σινεμά. Θὰ περάσουμε περιφη-
μα...

Ἀπέφυγαν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ ἐγκλη-
μα. Ὑστερα ἀπ' τὸ σινεμά ὅμως, καθὼς
εἶχαν βγῇ στὸ δρόμο, ὁ Φάρθιγκ ἀφαιρέ-
θηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κύτταξε μὲ ἀ-
πλανὸ βλέμμα μπροστὰ του.

—Τὶ ἔσπασε, Χάρολντ; ἀνησύχησε ἡ
Ντιάνα.

—Ὁ κακοῦργος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολο-
γήσῃ τὴν ἐνοχή του. Μὲ τὸν προβιβασμό
του, ὁ Φάρθιγκ ἔσπευσε νὰ πατρευθῇ
τὴν Ντιάνα ποὺ ἀπειδείχθη τόσο πολὺτι-
μος συνεργάτης του.

■ ■

Ὁ κακοῦργος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολο-
γήσῃ τὴν ἐνοχή του. Μὲ τὸν προβιβασμό
του, ὁ Φάρθιγκ ἔσπευσε νὰ πατρευθῇ
τὴν Ντιάνα ποὺ ἀπειδείχθη τόσο πολὺτι-
μος συνεργάτης του.

■ ■

ΛΟΥ·Ι·Σ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

Εξυπνα και κουτά

ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

—Πόσο κοστίζει ὁ πῆχυς ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄ-
φραμα; ἐρωτᾷ ἡ νεαρά καὶ ὠραία κυρία.
Ὁ ὑπάλληλος... (ἀναιδέστατα):
—Ἐνα φιλί, κυρία μου.
—Πολὺ καλά.—Δόστε μου ἀμέσως δέκα
πῆχεις καὶ στέλνω τὴν ὑπηρετρία μου νὰ
σᾶς πληρώσω...

■ ■

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΖΩΟΝ...

—Ἡ μητέρα (διδάσκει ζωολογίαν).—Βλέ-
πεις Χρήστο τὰ μεταξωτὰ μου φορέματα;
Προέρχονται ἀπὸ ἕνα μικρὸν ζώον...
—Ὁ μικρὸς Χρήστος (δὴθεν καταλαβαί-
νοντας).—Ἄ! ναί, ξέρω... τὸν μπαμπά!

■ ■

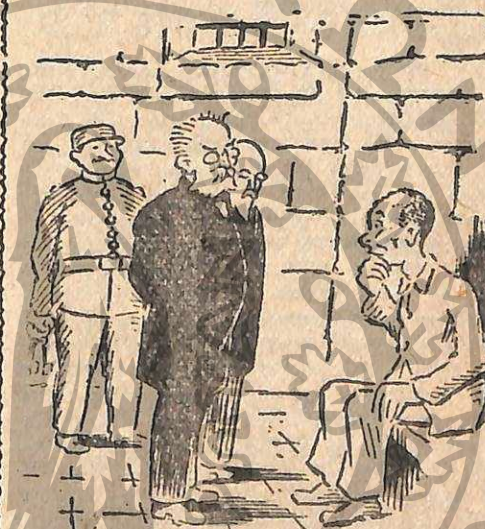
ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Πρόεδρος.— Γιατί κατηγοροῦμενε,
δὲν ἀπέδωκες τὰ λεφτὰ ποὺ δόθηκαν;
Κατηγ.—Τὸ ἀπέδωκα κ. Πρόεδρε.
—Ποῦ;
—Στὴν κυκλοφορία.

■ ■

ΘΑ ΜΕΤΑΛΩΝΑΝ, ΑΣΦΑΛΩΣ

Ἡ κόρη στὸν πατέρα της.
—Θὰ τὸν ἐπαιρνα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἂν
δὲν εἶχε τόσο μικρὰ μάτια, σὰν κουμπότρυ-
πες.
Ὁ πατέρας.—Πάρε τὸν παιδί μου καὶ
θὰ ἴδῃς τί μεγάλα θὰ τὰ κάμῃ, ὅταν γίνῃς
γυναίκα του.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Α·Υ·ΠΙΝΙΑΣ

Ὁ ἀντιπροσώπος τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς
ἠθικῆς, στὸν ἐγκληματία.—Βλέπετε; Ἡ συ-
νειδήση σου δὲν σε ἀφίνει νὰ κοιμηθῇς...
Ὁ κατὰδικος.—Λάθος κάνετε... Οἱ ψυ-
χοὶ δὲν μὲ ἀφήνουν...

Ταλέντο σέ τιμητική διαθεσιμότητα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΕΝΑΡΙΣΤΑ Κ. ΣΤΑΘΗ ΛΟΥΠΑ

του στούντιο. Παρ' όλη την έκκεντρικότητα της και τον παράξενο τρόπο, με τον οποίο μάς έκανε τις επισκέψεις της, δεν της έδινε κανείς σημασία.

Δεν ξέρω γιατί, ή γυναίκα αυτή μου ένω κάθε άλλο

είχε κινήσει τον οίκτο, ενώ κάθε άλλο εναν άλλον. Θυμάμαι ότι κάποτε ρώτησα γι' αυτήν κάποιον παλιό μου ήθοποιό. "Εκείνος χαμογέλασε ειρωνικά, κούνησε το κεφάλι και είπε: «Α, ή Νινόν...» Τίποτ' άλλο. "Υστερα μου φαίνεται ότι ήρθε κάποιος άλλος, άρχισα με μιά λη συζήτηση, και δεν μπόρεσα να μάθω περισσότερα πράγματα γι' αυτήν.

Όταν επρόκειτο να γυρίσω τους «Μαραμένους μενεξέδες», δεν ξέρω πώς μου πέρασε από την ιδέα ότι για το ρόλο της ανθοπώλιδος ή Νινόν ήταν μοναδική. "Απεφάσισα να της το προτείνω. Παρακολουθούσε τότε το γύρισμα των τελευταίων σκηνών απ' το «Χρυσό μου άγόρι», καθισμένη πάντα στη συνηθισμένη σκοτεινή γωνιά της. Όταν τελείωσε, την πλησίασα, όχι χωρίς αναστολή, τ' όμολον.

Την ρώτησα αν ήταν διατεθειμένη να παίξει στον κινηματογράφο.

Στά μάτια της άστραψε μιά ανέκφραστη χαρά.

Της εξήγησα ότι ό ρόλος που επρόκειτο να παίξει δεν θα την εκούραζε πολύ. "Ενα ρολόκι μικρό, σε δύο σκηνοδίες μονάχα και πολύ εύκολο...

Μ' άκουγε με τά μάτια της καρφωμένα στο κενό, με μιά έκφραση φευγαλέας γαράς. "Όταν όμως προχώρησα στην εξήγηση του ρόλου της και την ρώτησα για τό ζήτημα της άμοιβής της, σάν να συζητούσε από την έκσταση που βρισκότανε με κύττει με μιά ανιδιορρήστη σχεδόν ματιά και με έναν τρόπο μάλλον άπτόμομο μ' έχαιρέτησε κι' έφυγε.

"Εμεινα έκπληκτος. Προσπαθούσα να ξεδιαλύνω τό μυστήριο της γυναικας αυτής, πού όσο πήγαινε και μεγάλωνε. Μήπως ήταν ανισόρροπη; Μήπως της συνέβαινε τίποτε άλλο;

Δυό έρμάτες πού μετέφεραν ένα ντεκόρ για την αλλαγή της σκηνής, μ' έκαναν να συνέλθω.

Την άλλη μέρα περίμενα να ξαναφανή στο στούντιο. Δεν φάνηκε όμως. Ούτε την άλλη.

Πέρασαν πολλές μέρες ακόμα, μά ή Νινόν δεν φαινόταν. Την είχα σχεδόν όλο έξοχα, τόσο αυτήν, όσο και τό

τελευταίο περιστατικό μαζί της. Οι φασαρίες και τά τρεχάματα πού είχα τότε, έτοιμάζονταν να γυρίσω τους «Μαραμένους μενεξέδες», δεν μου άφηναν καιρό να σκεφθώ τίποτε άλλο. Την ξαναθυμήθηκα όταν υπέγραψα τό συμβόλαιο για τό ρόλο της ανθοπώλιδος με την Νταίζη. Για μιά στιγμήούλα όμως μονάχα. Τ' όμολογώ. Κι' ύστερα ό πυρετός της δουλειάς, ή κούραση, ό ένθουσιασμός με την έναρξη του νέου φίλμ, πού κι' αυτά, ύστερ άπό λίγο μετατρέπονταν στην άνία της καθημερινής ρουτίνας...

Όπου ένα άπόγευμα την ξανάειδα να μπαίνει από την πόρτα του βάθους. Σάν κάτι άλλοκοτο να σισάθηκα μέσα μου. Χαρά, έκπληξη, περιέργεια; Κι' έγώ δεν μπορώ να τό καθορίσω. "Εκάνα με άκριβώς εκείνη τό στιγμή πρόβα. Με την άκρη τ' ό ματιού μου την παρακολούθησα. "Ημιον περίεργος να δώ την στάση της, τί θα έκανε.

Τίποτε περισσότερο ή λιγώτερο απ' τό συνηθισμένο. Βιαστική - βιαστική, σάν άργοπορημένη, διέσχισε τό διάστημα πού μεσολαβούσε απ' την πόρτα του βάθους ως τη σκοτεινή της γωνιά, έφθασε εκεί χωρίς να προσέξή ή να χαϊρέτη κανέναν, και κύθισε. Ούτε και κανείς άλλος απ' όσους βρισκόταν εκεί μέσα φάνηκε να την πρόσεξε. "Ισως μάλιστα να μην είχε αντίληφθ ή και κανείς την έπί τόσες ήμέρες άπουσία της.

Μετά την πρώτη είσοδο στην σκηνή. "Υστερα κάναμε διάλειμμα.

Πήρα την άπόφαση να την πλησιάσω. Να της άρχισω συζήτηση. Είχα μάλιστα σχεδιάσει και τά λόγια πού θ' άρχίζα. "Εκείνη όμως φαίνεται να τό κατάλαβε, και κάνοντας ότι δεν προσέγει σε τίποτα, σηκώθηκε κι' έφυγε πάλι βιαστική - βιαστική, μη δίνοντας σημασία σε κανέναν.

"Ισως σ' έναν άλλον ή στάση της γυναικας να έκανε άλλη έντύπωση. Σ' άλλον μπορεί να φαινότανε σάν ένας έξεζητημένος τύπος σόνυ, πού στο κάτω - κάτω καταντούσε σαχλή. Σ' άλλον έκκεντρική. Σ' άλλον ύστερική, ίσως, σ' άλλον δειλή... Μά, δεν ξέρω γιατί, για μένα ή γυναίκα αυτή άρχισε να παίρνει ένα έξαιρετικό ενδιαφέρον. Τό μυστήριο, με τό όποιο ήθελε να παρουσιάζεται, με τραβούσε. "Οχι με άλλους σκοπούς, σάς βεβαίω. Τό μόνο ύστερόβουλ - αν μπορεί να π ή κανείς - πού με τραβούσε στη γυναίκα, αυτή, έκτός της άτομικής μου περιεργίας, σάς τό έξομολογούμαι, είναι τό εξής:

"Επρεπε εκείνες τις μέρες να έτοιμάσω άπαρατήγητο κάποιο σενάριο πού να είχα ζητήσει. "Εκείνη όμως την έποχή με είχα πιάσει μιά άπερίγραπτη πνευματική στειόότητα. Βασάνιζα άρκετόν καιρό τό μυαλό μου να βοά μιά ύπόθεση, μά ήταν άδύνατο. Καί δεν ξέρω πώς μου κάθισε στην ιδέα μου ότι ή ζωή της γυναικας αυτής επρεπε να έχη κάτι τό έντονο.

Όταν την είδα πάλι στο ίδιο μέρος

ναίκαας αυτής επρεπε να έχη κάτι τό έντονο.

Τό βράδυ έτυχε να συναντήσω σ' ένα μπαρ κάποια παλιά γνωστή μου, πού έμερε πάντα όλα όσα συνέβαιναν στον κύκλο μας. Την έλεγαν και «βιβλίο ύποθηκών» του καλλιτεχνικού κόσμου.

-Την ξέρεις ή Νινόν; την ρώτησα.

-Την Νινόν; Πώς, μου άπάντησε και κλείνοντας πονηρά τό μάτι: συμβαίνει τίποτα;...

Σάν ν' άπογοητεύτηκε λιγάκι όταν της είπα ότι δεν συνέβαινε άπολύτως τίποτα. Πάντως όμως δεν άρνήθηκε να μου διηγηθ ή, και με άοκετή μέλιστα παραστατικότητα, όσα ήξερε για τη ζωή της Νινόν.

-"Όμορφη κοπέλλα από μικρή, φτωχή όμως. "Ο πατέρας της, ένας μικρούπαλληλίσκος σε μιά εταιρία, πέθανε πρίν πέντε χρόνια. "Υστερα, ή Νινόν άναγκάστηκε να δουλέψη. Δακτυλογράφος στην «Αθήναι φίλμ» Ένας γνωστός σεναρίστας και σκηνοθέτης της είπε ότι την άγαπάει. "Ότι ήτανε «φάτσα για κινηματογράφο»... Καί για να την καταφέρει, γύρισε μαζί της τά «Φώτα πού σβύνουν». Δεν ξέρω αν τό είδες έσύ αυτό τό φίλμ, γιατί μου φαίνεται ότι τότε δεν ήσουν έδώ. Δεν είχε και καμιά σπουδαία έντυχία. Πάντως ή Νινόν νόμισε ότι είχε λανσαρισθ ή σε πρωταγωνίστρια. "Ο γνωστός σεναρίστας και σκηνοθέτης την άφισε ύστερα, για να έρωτευθ ή, όπως κανει συνηθως, την πρωταγωνίστρια του νέου φίλμ πού επρόκειτο να γυρίση. Παρ' όλ' αυτά ή Νινόν έμεινε με τά όνειρά της και την πεποίθηση ότι ήταν πιά τουλάχιστον Λίλιαν Χάρβεϋ. Οι τρόποι της και ή ζωή της τό δείχνουν ακόμη και μέχρι σήμερα. Δεν την είδες; "Όλο με τό αυτοκίνητό της γυρίζει. Κι' ύστερα ένα διάστημα συνεδέθηκε με τον πρωταγωνιστή πού έπαιζε στα «Φώτα πού σβύνουν». Καί ξέρεις γιατί; Της είχε περάσει από τό μυαλό ή ιδέα ότι ήταν ίδιος ό Βίλλυ Φρίτς. "Όπως σου είπα. "Ακριβώς σάν την Λίλιαν Χάρβεϋ... Μά κι' αυτός ύστερ' από λίγον καιρό την άφησε. "Εφυγε, μου φαίνεται, γιατί επρόκειτο να παίξει κάπου άλλο.

"Η Νινόν δεν ξαναποζάρισε. "Ελεγε ότι είχε πολλές προτάσεις κι' από καλούς σκηνοθέτες, αλλά αυτή δεν έννοούσε να παίξει σε έργο, πού να έχη και άλλη γυναίκα τον πρώτο ρόλο. Στο έργο επρεπε να είναι αυτή μονάχα πρωταγωνίστρια από την άογή ως τό τέλος. "Όπως ή Λίλιαν Χάρβεϋ.

Τώρα είναι παντρεμένη με κάποιον γεροπαρά ή. Λένε μάλιστα ότι προτοό την παντρευτή, τοό τό έθεσε ως όρο ότι δεν θα της άπαγόρευε να παίξει στον κινηματογράφο... "Α, όλα κι' όλα! Για την Νινόν ή κινηματογράφος είναι ή ζωή της. "Αν δεν δεχόταν να την παντρευτή μ' αυτός του όρους, άς έλειπαν και τά εκατομμύριά του και όλα του... "Εκείνος όμως την παντρεύτηκε, έτω και μ' αυτό της τό καπρίτσιο. Μονάχα, ή μεγάλη πρόταση δεν της έγινε ακόμη, να παίξει δηλαδή σ' έργο πού αυτή μονάχα να είναι πρωταγωνίστρια από την άρχή ως τό τέλος... Σάν την Λίλιαν Χάρβεϋ... Πάντως ή Νινόν είναι βέβαιη ότι πολύ γρήγορα θα έλθ η κι' αυτή ή μέρα.

□ □

Όταν την είδα πάλι στο ίδιο μέρος

την άλλη μέρα την Νινόν, δεν ξέρω γιατί μ' έπιασε ένα άλλόκοτο συναίσθημα. "Ετσι, και σάν συμπόνια... κι' έγώ δεν ξέρω τί άκριβώς.

"Η Νινόν έξακολουθεί να μάς επισκεπτεται τακτικά, κάθε μέρα σχεδόν, χωρίς να δίνει σημασία σε κανέναν, ούτε και κανέναν να δίνει σημασία σ' αυτήν.

"Η μοναδική ίσως φορά πού κάποιος άσχοληθηκε μαζί της, ήταν εκείνο τό άπόγευμα. Είχε έρθει στο στούντιο, όχι για να ποζάρ η, όπως άλλοτε, -όταν γύριζε τά «Φώτα πού σβύνουν», μ' όλον ότι, από συνηθεια ίσως, παρέδωκε τό άμείλι της στο γκαράζ -σάν την Λίλιαν Χάρβεϋ - και μπήκε μέσα, την ώρα πού άκριβώς κάναμε πρόβα για τό γύρισμα κάποιας σκηνής. "Ετρεχε σάν άρπορημένη, όπως άλλοτε...

Την διέκρινα καθισμένη σε μιά γωνία να παρακολουθ ή τό γύρισμα, σάν άφηρημένη...

"Εκείνο τό άπόγευμα ήταν ή μοναδική ίσως φορά πού κάποιος από τους ανθρώπους εκεί μέσα άσχοληθηκε μ' αυτήν:

"Όταν, άργά τό βράδυ, είχαμε τελείώσει πιά τό γύρισμα κι' ή Νινόν βιαστική - βιαστική, όπως συνηθως, σκόνταψε κι' έπεσε άπάνω στον καμικό Σκαρμούτσου, πού σε μιά γωνιά ξεμακρυαριζόταν.

"Υστερα, χωρίς να δώση καμιά σημασία στο γεγονός, ούτε να π ή τίποτα, έφυγε βιαστική - βιαστική.

"Εκείνος - πού προτοό να γίνη ήθοποιός ήταν λοχίας του πυροβολικού - την κύταξε για κάμποση ώρα να χάνεται στην πόρτα του βάθους, κι' όταν εκείνη χάθηκε τελείως, μουρμούρισε, κουνώντας τό κεφάλι του:

-«Ταλέντο σ' ήτική διαθεσιμότητα...»

Κι' έξακολούθηκε - χωρίς να άσχοληθ ή περισσότερο - να σκουπίζει τά κραγιόνια απ' τά μούτρα του.

ΣΤΑΘΗΣ ΛΟΥΠΙΑΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΝ ΣΥΠΝΗΣΑΝ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ!...

Σ' ένα έπαρχιακό ξενοδοχείο στην "Αμερική έφθανε ένα βράδυ κάποιος ταξιδεύων έμπορομεσίτης και ζητούσε έπειγόντως ένα δωμάτιο γιατί όπως είπε, ήταν σκοτωμένος από την κούραση.

"Ο ξενοδόχος όμως, με μεγάλη του λύπη τοό δήλωσε ότι τό ξενοδοχείο του ήταν γεμάτο και ότι αν ήθελε μπορούσε να μοιραστή τό μοναδικό κρεβάτι πού έμενε μ' ένα μαύρο, πού τό είχε επίσης ζητήσει. "Ο ταξιδιώτης μας δέχθηκε. Στο ίδιο τό δωμάτιο ύπνηχαν δυό ακόμη κρεβάτια τά όποια είχαν νοικιάσει τέσσερις άλλοι περιοδεύοντες έμπορομεσίτες, οι όποιοι θάφηναν, όπως και ό συνάδελφός των, τό άλλο τό πρωί. Τί σκέφθηκαν λοιπόν οι άνθρωποι αυτοί, για να κάνουν τον άνταγωνιστή των να χάση την ευκαιρία να πλασάρουν πρώτοι αυτά όλα τους τά είδη στην γειτονική πόλη, στην όποια όλοι των διευθύνονταν; Την νύχτα, κι' όταν ό συνάδελφός των ροχαλίζει ψόφιος από την κούραση, πάλι στον Νέγρο σένευνό του, μπαίνουν στο δωμάτιό του μ' ένα κουτί γεμάτο φρούμα και τοό μαυρίζουν σιγά - σιγά την φάτσα.

Τό άλλο πρωί, ό καμαριέρης έσπευσε να ξυπνήση όπως είχε διαταχθ ή τον διαστεικό έμπορομεσίτη. Αυτός σηκώθηκε νύχνη στα γόγγορα και πήγε στον καθρέπτη να δέση την γραβάτά του.

-"Α τον θάλακα, έκανε μόλις είδε την κατάμαυρη φάτσα του στον καθρέφτη, έγώ τοό είπα να ξυπνήση έμένα, και εκείνος έξυπνησε τον Νέγρο! Δεν θάναί ακόμη ή ώρα μου, φαίνεται.

Και λέγοντας, ξεντύθηκε και ξανάπασε στο κρεβάτι του συνεχίζοντας ως τό μεσημέρι τον ύπνο του!

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΚΑΙΚΗΘΗΚΕ

"Ενας φίλος του λέγει τοό κ. Α. ότι ό φίλος του Δ. τον είχε θρίσει δημοσία χυδαίωτατα.

"Ο κ. Α. φεύγει μαινόμενος. -Θα τον συγγίσω έγώ τον παληάνθρωπο, φωνάζει τοό φίλου του, σηκώνοντας την γροθία του άπειληκτικά.

"Υστερ' από δυό τρείς μέρες ό φίλος συναντά τον κ. Α.

-"Ε, τοό λέγει, πώς τον συγγρίζεις τον Δ; Φαντάζομαι ότι θα τοό έδωσες ένα πρώτης τάξεως μάθημα!...

-Και δέβαια τοό έδωκα!

-Θα τον κάλεσες άσφαλώς σε μονομαχία.

-"Οχι, έκανα κάτι καλύτερο. Τοό πήρα δεκατρία εκατοστάρια!

□ □

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Οι δυό έρωτευμένοι έχουν διαλέξει μιά πολύ ρομανική θέση στην άκρογιαλιά: "Εκείνη άκουμπά τό έσπνθ κεφάλι της στον ώμο τοό νέου:

-"Αχ, άγαπημένε μου, πόσο θάθελα να μοιρασθ ή μαζί σου τις πίκρες σου και τις στενοχώριες σου...

-Μά πικρούλα μου, δεν έχω ούτε πίκρες ούτε στενοχώριες!

-Ναί, τό ξέρω άγαπητέ μου. "Αλλά μιλώ για πίκ ύστερα... όταν θα παντρευθ ήμε.

Ο άνεξιχνίαστος σέρ Μπάζιλ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Πολλές φορές ως τώρα τον έχουν πεθάνει οι εφημερίδες, άλλ' αυτή την φορά ο άνθρωπος - θρύλος απόφασε να μην τις διαψεύσει: 'Ο σέρ Βασίλειος Ζαχάρωφ, ο τρομερός αυτός Έλληνας που ξεκίνησε μια μέρα - φτωχός και αλητινός τύπος - από τα Ιστορικά Ταταύλα της Πόλης για τα καταπληκτικά πεπρωμένα του είναι στ' αλήθεια πιά νεκρός.

Και ούδέποτε ίσως, άνθρωπος νεκρολογήθηκε τόσο όσο ο μεγάλος αυτός προμηθευτής του θεού Άρεως. Όλες οι εφημερίδες του κόσμου είναι γεμάτες από βιογραφίες του, ιστορίες απ' την πολυδαίδαλη και σκοτεινή σταδιοδρομία του, ανέκδοτά του.

Η «Εβδομάς» δεν θα κλείσει το σημερινό της φύλλο χωρίς να περιλάβει και αυτή τις σελίδες της... λίγο Ζαχάρωφ.

Θα περιορισθούμε έμεις σε μερικά ανέκδοτα του από την δημοσιογραφική του ζωή. Γιατί μέσα στα άλλα ήταν και λίγο - δηλαδή πάρα πολύ - «συνάδελφος» ο σέρ Μπάζιλ. Υπήρξε από τους ιδρυτές της μεγάλης παρισινής εικονογραφημένης εφημερίδας, της πρώτης παρισινής εικονογραφημένης εφημερίδας - «Εξέλιος» κι' ο κυριώτερος μέτοχός της.

Τά αφηγείται ο εκ των ιδρυτών επίσης και διευθυντής του «Εξέλιος» κ. Πιέρ Λαφίτ, μεγάλος φίλος του Ζαχάρωφ.

Ο ΖΑΧΑΡΩΦ... ΑΠΟ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΑ

Και πρώτα-πρώτα ένα πορτραίτο του καταπληκτικότερου των ανθρώπων από τον φίλο του κ. Λαφίτ, που έβλεπε κάθε μέρα σχεδόν, επί τρία συνεχή έτη αυτόν τον «μυστηριώδη και άνεξιχνίαστο άνθρωπο».

Ήταν ο Ζαχάρωφ ο άνθρωπος των μεγαλύτερων αντιθέσεων.

Μπορούσε μια μέρα να σάς κάνει με την εκκλησία που έδειχνε για μερικά πολλά απλά και ανηθισμένα πράγματα, την εντύπωση του απλοϊκότερου ανθρώπου και όμως ήταν το πιο περίπλοκο το πιο δυνατό μυαλό της εποχής του. Ή γοητεία που εξασκούσε σ' όσους τον πλησίαζαν ήταν πρωτοφανής.

Ή έπιβολή του άπιστευτη. Όλοι έμεναν απέναντί του με τα χέρια σταυρωμένα ή περίπου σιωπηλοί, γεμάτοι δέος και σεβασμό.

Είχε στο τραπέζι του ύπουρους, πρωθυπουργούς, πρεσβευτές, που δεν τολμούσαν ν' ανοίξουν το στόμα αν δεν τους έζήτησε να μιλήσουν, σαν να δρισκόνταν μπροστά σε κανέναν βασιλέα. Ήταν, έναλλάξ, παιδαριώδης και τρομερός, φιλικός και σκληρός, έλαστικός στο έπαιρο και δι-κτατορικός όσο δεν παίρνει, γενναίωδωρος και φιλάργυρος, στοργικός και κληρονομικός. Ήταν αδύνατο να καταλάβει κανείς, ακριβώς, τι ήθελε. Όταν μου έλεγε «Πιέρ, να μη γίνω ποτέ λόγος για μένα στο «Εξέλιος» ήθελε να μου πη: «Βρίσκω ότι δεν γίνεται αρκετά λόγος για μένα στο «Εξέλιος». Ήταν πολύ δύσκολο πράγμα, το δυσκολότερο του κόσμου, να συνεργασθώ κανείς μαζί του. Εγώ, που τον είχε σχετισθί τόσο καιρό, μόλις κατόρθωνα να κρατώ κάποια ισορροπία σ' αυτές τις σχέσεις μας. Ήταν λοιπόν πολύ δύσκολη η ζωή μαζί του.

Θα κρίνετε από τα παρακάτω δύο περιστατικά:

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΑΠΟ ΜΠΡΙΓΙΑΝ

Κάποτε, κατά την διάρκεια της σταδιο-

δρομίας μου ως διευθυντού του «Εξέλιος» θέλησαν διάφοροι μέτοχοί του, αντίπαλοί μου, με διάφορες ραδιουργίες να μου επιβάλουν ως άμεσώτατο συνεργάτη, κάποιο πρόσωπο εξθροικώτατο προς μένα. Εγώ, αδυνατώντας να δεχτώ αυτή την «συνεργασία» συνεκάλεσα άμέσως το διοικητικό συμβούλιο του φύλλου για να του θέσω το ζήτημα: ή εκείνος ή εγώ, και πήγα να ανακοινώσω στον φίλο μου σέρ Μπάζιλ, την απόφασή μου.

Μ' άκουσε με προσοχή και στο τέλος μου λέγει:

—Έχεις πολύ δίκαιο, Πιέρ! Πάρε την ήμερα του συμβουλίου την Υδόννη, (τη γυναίκα μου) και έλατε να φάμε μαζί. Προπαντός δε μην υποχωρήσεις!...

Εγώ έφυγα καθησυχασμένος. Βεβαίω-

Ο σέρ Βασίλειος Ζαχάρωφ

θηκα δε ακόμη περισσότερο για την υποστήριξη του μεγάλου φίλου μου, όταν την ήμερα του γεύματος ή Υδόννη μου, ξεδιπλώνοντας την πεσέτα της, βρήκε μέσα ένα όπεροχα κολιέ από μπριγιάν. Ήταν ένα αληθινά βασιλικό δώρο, βγαλμένο από το άτελει ένοχό μου, παρισινού κοσμηματοπώλου.

Μετά το φαγητό ή γυναίκα μου μου είπε: «Βλέπεις ότι άδικα στενοχωριόσουν. Σε λίγο θα απαλλαγής από τον ενοχλητικό αυτό τόπο που θέλουν να σου φορτώσουν».

Και ένοιούται... όταν συνήλθε το διοικητικό συμβούλιο της επιχείρησής, και συζητήσε το περίφημό μου ή «έκείνος ή εγώ», απεφάνθη... «έκείνος»! Και όπως έμαθα κατόπι, ή απόφαση είχε βγί κατά διαταγήν του Ζαχάρωφ!

Φυσικά, εγώ έτρεξα άμέσως στο φίλου μου για να του παραπονεθώ. Προς μεγάλη μου όμως έκπληξη, ο θεωρώς του μεγάλου μου είπε ότι ο σέρ Μπάζιλ Ζαχάρωφ, είχε φύγει ταξίδι για τρεις μήνες!

Τό έλλο περιστατικό, συνέβη σε μια μεγάλη παρισινή προσωπικότητα με την οποία ο Ζαχάρωφ διεπραγματεύετο την εποχή εκείνη μια σπουδαία υπόθεση.

Οι συνεννοήσεις είχαν πιά τελειώσει, και κλήθη ο συμβολαιογράφος για τα σχετικά έγγραφα, όποτε ή προσωπικότητα που έπρόκειτο να συμβληθί με τον Ζαχάρωφ, του λέγει:

—Έτσι λοιπόν, σέρ Μπάζιλ, είμεθα τελείως σύμφωνοι για πέντε χρόνια, δεν είναι έτσι;

Ο Ζαχάρωφ τινάχθηκε δια μιας βεθιασε

—Κύριε, είπε ψυχρά, νόμιζα ότι είχαμε συμφωνήσει για δέκα χρόνια. Είστε σφάτα έτών και είμαι έξηττα, θυμάται λοιπόν κανείς καλλίτερα στην ήλικία σας παρά στην δική μου. Θάχετε λοιπόν άσφαλώς έσείς δέκα. Χαίρετε κύριε!...

Και έκανε να φύγη. Ο άλλος έτρεξε άμέσως από πίσω του λέγοντας του πως άντιθέτως εκείνος—ο Ζαχάρωφ—είχε την ισχυροτέρα μνήμη και ότι πραγματικά, είχαν συμφωνήσει για δέκα και όχι για πέντε χρόνια!

ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ Η ΡΩΣΙΑ;

Και ένα ανέκδοτο που δείχνει το ένδιαφέρον του Ζαχάρωφ και τον ρόλο που έπαιζε στην διεθνή πολιτική:

Ήταν για μένα ένα μεγάλο μυστήριο, για ποιο λόγο να προσφερθί τότε ο Ζαχάρωφ για να γίνη εκ των ιδρυτών του «Εξέλιος» καταβάλλοντας εξ ιδίων τα τρία εκατομμύρια άκόμη που μας έλειπαν για ν' αρχίσουμε. Μια μέρα βρήκα την εξήγησή.

Βλέποντάς με ένα πρωί κουρασμένο από την πολλή δουλειά του λανσαρίματος, με πήρε μαζί του στον συνηθισμένο περίπατό του στο δάσος της Βουλώνης, υπό τον δρο να μη μιλώ. Ήταν μέσα στα άλλα και ένας μεγάλος σιωπηλός ο Ζαχάρωφ. Περιπατούσαμε έτσι χωρίς να λέμε τίποτε επί μια ώρα. Τέλος εγώ, βρίσκοντας ότι είχε βαστάξει πολύ αυτή ή ιστορία, ψιθύρισε: «Μου φαίνεται πως θα βρξή, Μπάζιλ». —Είσαι πολύ φλόχαρος σήμερα», Πιέρ, ήταν ή απάντησή! Περιπατήσαμε ύστερ' απ' αυτό, έλλη μια ώρα σιωπηλοί, όποτε ξαφνικά ο συμπεριπατητής μου λέγει σαν να συνέχιζε μια κουβέντα του, προ πολλού άρχινισμένη:

—Τότε ο Τσάρος μου λέγει: «Μπάζιλ, θέλεις να με ενχαριστήσης; Κάνε μου δώρο μια πεδινή πυροβολαρχία!...».

Μια άλλη μέρα μου είπε:

—Να στείλεις στην Ρωσία τον καλλίτερο συντάκτη σου, ή να πιάς ο ίδιος. Πρέπει να μάθουμε, αν ή Ρωσία είναι άρκετά έξωπλησμένη (αυτό γινόταν προ του πολέμου).

Κατόπι, όταν θα επιστρέψης θα τοιχοκολλήσης τα έξη. «Είναι έτοιμη ή Ρωσία εν περιπτώσει πολέμου;— Διαβάστε το «Εξέλιος»».

Τότε κατάλαβα... Και με κίνδυνο να χάσω την φιλία του ισχυρού προστάτου μου, έκαμα τό κουράζι αυτό, γιατί μια τέτοια «έρευνα» ήταν αντίθετη με τις αρχές μου ως δημοσιογράφου. Δεν θάθελα για κανένα λόγο να γίνω εγώ πλάσι των κανονικών και πολεμοφρόνων του φίλου μου...».

Η σαύρα που σκοτώνει

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝ ΒΑΝ ΟΣΤΕΝ

Ο Γιάν Κρομχούτ έκανε συλλογή από σαύρες. Όχι απ' τις συνηθισμένες αλλά από τα πιο σπάνια είδη. Είχε μελετήσει έπιμονα τα σαυροειδή της Νέας-Γουίνεας και των νήσων Γκαλαμπάγκος και θά γύριζε όλο τον κόσμο εν άνάγκη, για να μην άφήση σαύρα που να μην την πιάση και να μην την μελετήσει! Κι' οι παραμικρές λεπτομέρειες της ζωής των σαυροειδών δεν ήσαν άγνωστες στον γέρο αυτό Όλλανδό.

Μια μέρα, στην νήσο Ιάβα όπου τον είχα γνωρίσει, ο Γιάν Κρομχούτ μου διηγήθηκε την πιο παράξενη και την πιο τρελή ιστορία που ήμουν ικανός να ήσυχασα. Ήταν μια ιστορία:

■ ■

—Ο Ρίτσαρντ Μέρλ, άρχισε, ήταν ένας άγγλος. Κυνηγούσε σαύρες, σαν κι' έμένα. Ήταν ψηλός, γερός. Σε ήλικία σαρανταέξη χρόνων, είχε παντρευτή μια γυναίκα μικρότερή του κατά είκοσιδύο χρόνια. Την είχε πάρει μαζί του, της νοίκιασε ένα μικρό άpartment στην όδο Μπρά-Μπαζ της Σιγκαπούρης όπου την άφησε όλομόναχη. Κατά την γνώμη μου, ο Μέρλ ήταν ένας ήλιθιος. Έπιτρέπεται, σάς παρακαλώ, να περνάς τον καιρό σου κυνηγώντας σαύρες, την στιγμή που έχεις μια τόσο όμορφη και νέα γυναίκα;

Ή κ. Μέρλ—το μικρό της όνομα ήταν Έλφρίντα—είχε δυό υπέροχα γαλανά μάτια που έμοιαζαν με άνοιχτές πόρτες απ' τις όποιες μπορούσε ένας έπιτήδειος άνδρας να ξεγλυστρήση για να κλέψη την ψυχή της. «Περάστε, παρακαλώ, έλεγαν τα μάτια της. Ο σύζυγός μου βρίσκεται στο Μπόρνεο όπου κυνηγά σαύρες...»

Μια μέρα, πιάσαμε μια περίφημη σαύρα, σε μικρή απόσταση απ' το Μπαριτό. Πρώτος εγώ την είδα, ο Μέρλ, όμως την έπιασε. Της έδωσε το όνομά μου: «σαύρα Κρομχούτ».

Εξαφνα όμως έβδ ο Μέρλ κρατούσε την σαύρα, έμπηξε μια κραυγή:

—Με δάγκωσε!

Πραγματικά, ή σαύρα τον είχε δαγκώσει βαθεία στην άκρη του άντιχειρός. Τό δηλητήριο όμως της σαύρας δεν είναι θανατηφόρο για τον άνδρα. Έδεσα με προσοχή το δάχτυλο του Μέρλ και καθήσαμε να μελετήσουμε τον «αχμάλωτό» μας. Κατάλαβαμε άμέσως πως ή σαύρα άνηκε σ' ένα σπανιώτατο είδος. Είχε μια γλώσσα τριχωτή με φουσκάλες... Έσένα όμως δεν σου λέει τίποτε ή περιγραφή της γιατί δεν ξέρεις από σαυροειδή. Συνεχίζω την άφήγησή μου.

Ήταν ή δεύτερα άπογευματινή όταν πιάσαμε την σαύρα. Ύστερα από μια ώρα, ο Μέρλ άρχισε να γίνεται παράξενος. Τό πρόσωπό του πήρε την χλωμάδα του κεριού. Τόν σφυγμομέτρησα: είχε 130 σφυγμούς! Εκείνο όμως που με κατέπληξε, είναι ότι ο Μέρλ δεν ένοιωθε καθόλου άρρωστο τον εαυτό του. Άπεναντίας, όταν τον ρώτησα, μου είπε πως ένοιωθε μια έλαφρά μέθη σαν να είχε πιή όση ακριβώς σαμπάνια απαιτείται για

να βλέπη κανείς τα πράγματα ρόδινα. Δεν ήξερα πως να εξηγήσω την στάση του. Τού έδωκα κινίνη. Άρχισε να μου μιλά. «Εγώ νόμισα πως παραμιλούσε.

—Κρομχούτ, μου είπε, ξέρω τι σκέπτεσαι κι' εσύ κι' οι τρεις βαστάζοι μας; —Δέν άμφιβάλλω, του άποκρίθηκα, πιστεύοντας πως θά είχε πυρετό. Ξέρω πως είσαι πολύ ζυπνός.

—Παραπάνω από ό,τι φαντάζεσαι, Κρομχούτ, και μπορώ να σου πώ τι ακριβώς σκέπτεσαι αυτή τη στιγμή.

—Ε λοιπόν! είπα γελώντας, αν ή δαγκωματιά μιας σαύρας κάνει έναν ήλιθιο σαν κι' έμένα να ξέρη τι σκέπτομαι, αυτό σημαίνει πως κάναμε την μπάζα μας!... Πές μου όμως τι σκέπτομαι άφοδλές πως είσαι τόσο... άνοιχτομάτης;

ΕΓΙΑ μια στιγμή, ο Μέρλ έκλεισε τα

Κύτταξε τον Μέρλ. Τό πρόσωπό του είχε γίνει σαν τό κερί...Τά μάτια του γυάλιζαν...

μάτια του, σαν να συγκεντρωνόταν. «Υστερα μίλησε ήρεμα:

—Κρομχούτ, συλλογίζεσαι την μιγάδα γκαρόννα που βρίσκεται στο μπάρ Τανζόγκ-Παγκάρ, της Σιγκαπούρης.

—Απ' την έκπληξη μου κόπηκε ή άναπνοή. Έγινα κατακόκκινος κι' έμεινα σιωπηλός για ένα-δυό λεπτά. Αυτή ήταν ακριβώς ή σκέψη μου! Οι άχτιδες του ήλιου που περνούσαν άνάμεσα απ' τα δέντρα που είχαν φέρι στον νομό την σαρράτη επιδερμίδα της όμορφης μιγάδας.

—Είσαι τρελλός! φώναξα. Δέν συλλογίζόμουν καθόλου αυτή την γυναίκα! Συλλογίζόμουν τις σαύρες που...

—Αυτά να τα πής άλλοι! άποκρίθηκε ο Μέρλ, κυττάζοντας μ' ένα ειρωνικό χαιμόγελο τό πρόσωπό μου που είχε γίνει κατακόκκινο.

Δέν μπορούσα να συνέλθω απ' την κατάσταση μου. Ο Μέρλ άπείχε πολύ από τό νάχη ύπερφυσικά χαρίσματα.

Άνθρωπος που άφίνει μια χρονομένη γυναίκα όλομόναχη στη Σιγκαπούρη για να κυνηγά σαύρες στην Μπόρνεο!

—Εκλείσε τα μάτια του για καμιά δεκαριά λεπτά.

—Πώς τά πάς; τον ρώτησα όταν τά ξανάνοιξε.

—Καλά...

—Κι' ή μαντική σου δεινότητας;

—Πιστεύω να την έχω άκόμη.

—Τότε, καλά θά κάνης να άσχοληθής με τους τρεις βαστάζους μας. Την ώρα που κοιμόσουν, κάτι ψιθύριζαν μεταξύ τους, σαν να συνωμοτούσαν.

Ο Μέρλ κύτταξε με προσοχή τους τρεις ίθαγενείς. Οί Μαλαίοι ήσαν κουρασμένοι σε άπόσταση μερικών μέτρων, ό ένας πολύ κοντά στον άλλο. Μας ήταν όλοσδιόλου άδύνατον ν' άκούσουμε

τι ψιθύριζαν.

—Δέν θά τό πιστέψης άσφαλώς, είπε άπότομα ο Μέρλ με φωνή που πάγωσε τό αίμα μου μέσα στις φλέβες. Συζητούν ποιά είναι ή καταλληλότερη στιγμή και ό πιο σίγουρος τρόπος για να μās σκοτώσουν.

—Άγιοι Πάντες! φώναξα κι' έκανα να όρμησω.

—Ήσυχα, έσπευσε να πη ο Μέρλ. Δέν πρέπει να μάθουν πως μαντέψαμε τό σχέδιό τους.

Σέ λίγο, ο Μέρλ άρχισε να είναι καλλίτερα. Τά άποτελέσματα της δαγκωματιάς εξαφανίζονταν σιγά-σιγά. Ο σφυγμός ξανάγινε κανονικός. Τά μάγουλά του κοκκίνισαν και πάλι. Πέρασαν δέκα λεπτά κι' ο Μέρλ είπε σκεπτικός:

—Είναι παράξενο γιατί σχεδίασαν αυτά τό τέρατα να μās σκοτώσουν.

—Πολύ παράξενο, πραγματικά. άποκρίθηκα γελώντας βεβαιωμένα. Για πότε

τὸ ἀποφάσισαν;

»Δὲν τὸ ξέρω γιατί πέρασε ἡ ἐπιβρα-
ση τῆς δαγκωματιᾶς.

»Ὡστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντέψῃς
τὶ συνώμωσαν;

»Ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἡ καταπλη-
κτικὴ μου ἰδιότης ἐξαφανίστηκε.

»Γιὰ πολλὴ ὥρα συζητήσαμε, ὁ Μέρλ
κι' ἐγώ, γιὰ τὶς περιέργες συνέπειες τῆς

δαγκωματιᾶς. Καὶ κατελήξαμε στὸ συμ-
πέρασμα πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν τίπο-

τὰ τὸ καταπληκτικό. Μήπως δὲν εἶχαν
κάνει πειράματα στὶς ἠνωμένες Πολι-

τείες, δίνοντας ἕνα φάρμακο στοὺς ἐγ-
κληματίας πού τοὺς ἐξανάγκαζε νὰ λένε

τὴν ἀλήθεια; Τώρα, γιὰ τὴν σαύρα, εἴ-
ναι γνωστὸν ὅτι κάθε αἰσθητικὴ μας ἀπο-

τυπῶν ἕνα σωρὸ πρᾶγματα, χωρὶς νὰ
προλάβουμε νὰ τὰ νοιώσουμε. Τὸ δηλη-

τήριο πού τὰ δόντια τῆς σαύρας διοχε-
τεύουν μέσα στὴν σάρκα τοῦ δαγκωμέ-

νου ἀνθρώπου, ἔχει ἄμεσον ἐπιδρασὶν
στὶς αἰσθήσεις. Ξυπνᾷ τὸ ὑποσυνείδητο

κι' ἐρχοῦνται στὴν ἐπιφάνεια πρᾶγματα
πού εἶχαν κρυφὰ ἀποτυπώσῃ οἱ αἰσθή-

σεις.

»Ὡστε πρέπει νὰ ἐπιτηροῦμε τοὺς
βαστοζους μας ἀπόψε; εἶπα.

»Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μέρλ.

»Ἐκείνη τὴν νύχτα, ἐξαγρυπνήσαμε κα-
θénas με τὴν σειρά του. Ἡ νύχτα ἦταν

κατασκότεινη, χωρὶς φεγγάρι οὔτε ἀστέ-
ρια.

»Ξαφνικά, ἔδωκα μιὰ γροθιά στὸν
Μέρλ καὶ τὸν ξύπνησα. Εἶχα ἀκούσει

τοὺς ἰθαγενεῖς. Ἐνας Μαλαῖος πού τὸν
ἔνοιωθα νὰ ἔρρη ὀλόγυρά μας, εἶχε πα-

τήσει φαίνεται τὶς στάχτες τῆς φωτιᾶς
μας, πού δὲν εἶχαν κρυώσει ἀκόμα, γιὰ-

τὸ ν' ἀκούγεται—τὶς σαῦρες πού εἶχαμε
αἰχμαλωτίσει. Ὁ Μέρλ κι' ἐγὼ πυροβολή-

σκηνὴ μας Ὁ Μέρλ κι' ἐγὼ πυροβολή-
σαμε στὴν τύχη. Ὁ ἕνας Μαλαῖος σω-

ριάστηκε νεκρὸς κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ἔσπει-
σαν νὰ ἐξαφανιστοῦν.

»Ὅταν ἡμέρωσε, ξεκινήσαμε γιὰ νὰ
φθάσουμε στὸ ποτάμι. Καθὼς δὲν εἶχαμε

βαστάζους, ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐγκατα-
λείψουμε ὅτι δὲν μᾶς ἦταν ἀπολύτως ἀ-

παράτητο. Πήραμε ὅμως μαζί μας—αὐ-
τὸ ν' ἀκούγεται—τὶς σαῦρες πού εἶχαμε

αἰχμαλωτίσει. Ὁ Μέρλ κουβαλοῦσε μαζί
του ἐκείνην πού τὸν εἶχε δαγκώσει. Θέ-

λησα νὰ τὴν πάρω ἐγὼ μαζί μου, ἀρνή-
θηκε ὅμως με πείσμα.

»Ὁ σύντροφός μου ἦταν ἥρεμος. Κά-
που—κάπου, ἔλεγε κάτι πού σχετιζόταν

μὲ τὸ παράξενο φαινόμενο πού εἶχαν ἐ-
πακολουθήσει τὴν δαγκωματιὰ τῆς σαύ-

ρας.

»Λές, Κρομχούτ, νὰ μπορῶ νὰ μαν-
τέψω τὶς σκέψεις ὁποιοῦδήποτε ἄλλου

προσώπου;

»Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς πολὺ αὐτὸ τὸ
πρόσωπο, νάχῃς ζήσει κοντά του, ἀπο-

κρίθηκα χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑπόψια.

»Ἄ, ἔκανε σκεπτικός.

»Καὶ σώπασε.

»Περπατήσαμε ὅλο τὸ πρωί. Ἐκανε
φριχτὴ ζέστη. Τὰ φορτία μας ἦσαν τόσο

βαρεῖα πού δυσκολευόμασταν πολὺ νὰ
τὰ μεταφέρουμε ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Μέρλ δὲν ἔλεγε λέξη.

»Τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ φάγαμε μερικὲς
κονσέρβες, ἐταιμαζόμασταν νὰ φύγουμε,

δταν ἄκουσα τὸν Μέρλ νὰ μπηγὴ μιὰ
κραυγὴ. Ὡρμησα πρὸς τὸ μέρος του:

τὸ κουτί μὲ τὴν περιφρη σαύρα ἦταν ἀ-
νοιχτὸ κι' ὁ Μέρλ κρατοῦσε τὸ ζῶο στὰ

χέρια του.

»Π διάβολο κάνεις ἐκεῖ; φώναξε.

»Δὲν φταίω ἐγώ, τραυλίσε. Εἶχε χα-
λαρώσει τὸ σκουῖ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξε-

φύγῃ τὸ ζῶο.

»Κύτταζε τὸν Μέρλ. Τὸ πρόσωπό του
εἶχε κιόλας γίνῃ σάν τὸ κερί καὶ τὰ μά-

τια του γυάλιζαν παράξενα, ὅπως τὴν
προηγούμενὴ μέρα.

»Καὶ πάλι σὲ δάγκωσε; ρώτησα.

»Κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

»Πῆρα ἀπ' τὰ χέρια του τὴν σαύρα καὶ
τὴν ξανάβαλα μέσα στὸ κουτί της.

»Οὔτε στιγμή δὲν παραδέχτηκε τὴν ἐ-
ξήγηση τοῦ Μέρλ. Μόνος του εἶχε ἀ-

νοίξει τὸ κουτί, μόνος καὶ μὴ ὁ ἴ-

σος γιὰ νὰ δαγκωθῇ! Θὰ μποροῦ-

νο νὰ πάρω ὄρκο γι' αὐτό. Θὰ τὸ εἶχε
πάρει ἀπόφαση τὸ πρωί πού περπατοῦσε

χωρὶς λέξη. Θὰ καταλάβατε εὐκόλα. Χά-

ρις ὁ αὐτὴ τὴν δεύτερη δαγκωματιὰ, θὰ
μάντευε τὶ σκεπτόταν κάποιο ἄλλο πρό-

σωπο πού δὲν εἶχε βάλει στὸ νοῦ του
τὴν περασμένη μέρα. Οἱ σκέψεις αὐτὲς

μ' ἔκαναν νὰ ἀνατριχιάσω σὺγκορμα.

»Βρισκόμασταν ἀκόμα ἐκκοσι μίλλια
μακριὰ ἀπ' τὸ ποτάμι, χωρὶς βαστάζους,

φορτωμένοι σάν μουλάρια. Δὲν περμενε
νὰ φτάσουμε πουθενά γιὰ νὰ κάνῃ τὰ

πειράματά του; Ἡμουν ἔξω-φρενῶν ἐ-
ναντίον τοῦ Μέρλ.

»Φανταζόμουν πολὺ καλὰ τὶ ἤθελε νὰ
μάθῃ! Ἡθελε νὰ ρίξῃ μιὰ ἀδιάκριτὴ μα-

τιὰ στὶς σκέψεις πού κρύβονταν πίσω ἀπ'
τὸ ὁμορφο-μέτωπο τῆς γυναίκας του, πού

εἶχε κάνει τὴν ἀπερισκεψία νὰ τὴν ἀφή-
σῃ ὁλομόναχη στὸ ἀπαρτην τῆς ὁδοῦ

Μπρά-Μπάζα τῆς Σιγκαπούρης!

»Δὲν περίμενα πολλὴ ὥρα. Ἐμεινε σάν
ἀποβλακωμένος γιὰ καμμιά δεκαριά λε-

πτὰ τῆς ὥρας, κι' ὕστερα ἀπότομα ση-

κώθηκε χωρὶς λέξη κι' ἄρχισε νὰ προχω-
ρῇ μὲ μεγάλὰ βήματα πρὸς τὸ ποτάμι.

»Μέρλ! φώναξε. Τὸ φορτίο σου!

»Στράφηκε καὶ μὲ κύταξε. Τότε κα-
τάλαβα πὼς εἶχε γίνῃ τρελλὸς ἀπ' τὸν

θυμὸ. Τὰ μάτια του ἔβγαζαν ἀστραπές
καὶ σὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμέ-

ν ἡ δίψα τοῦ ἐγκλήματος.

»Τὶ θέλεις; φώναξε. Τὶ λές;

»Πάρε τὸ φορτίο σου, φώναξε γιατί
μὲ εἶχε κυριεύσει κι' ἐμένα ὁ θυμὸς.

»Δὲν πᾶς στὸ διάβολο! Ἐφώνησε.

»Καὶ χώθηκε μέσα στὴν ζούγκλα.

»Ἐγὼ εἶχα φορτωθῇ τὰ δικά μου
πρᾶγματα. Μόλις πρόλαβα νὰ πάρω καὶ

τὸ κουτί ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ διαβολι-
κὴ σαύρα κι' ἔτρεξα πίσω ἀπ' τὸν Μέρλ,

μουρμουρίζοντας καὶ βλαστημώντας ὅλες
τὶς γαλανομάτες τοῦ κόσμου!

»Ὁ Μέρλ, πού δὲν εἶχε πάρει τίποτα
μαζί του, προχωροῦσε πολὺ πὺρ γρήγορα

ἀπὸ μένα. Ἐγὼ ὅμως, καθὼς εἶχα τὰ
τρόφιμα, ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τὸν πα-

ρακολουθῶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ πε-
θάνῃ ἀπ' τὴν πείνα.

»Περπατοῦσαμε μέσα σ' ἕνα καμίνι. Ρί-
ζες τυλίγονταν στὰ πόδια μου καὶ μ' ἔ-

καναν νὰ σκοντάψω. Βδέλλες κολλοῦσαν
στὰ χέρια μου καὶ ἐγλυστοῦσαν κάτω

ἀπ' τὰ ροῦχα μου. Μυῖγες μὲ ταιμποῦσαν
σάν καυτὲς βελόνες... Κόλαση σωστή!

»Ὁ ἰδρώτας πού ἔτρεχε ἀπ' τὸ πρό-

σωπό μου, σχεδὸν μὲ τυφλωνε. Ἄκουγα
ὅμως μπροστά μου τὰ βήματα τοῦ ἡλι-

θίου, πού εἶχε πάλι ἐμπνέσει τὸ ὑποσυν-
είδητό του! Ὅλα τὰ εἶχε ξεχάσει, τὴν

πείνα, τὴν κούραση, τὴν ἐξαντλητικὴ δί-

ψια... Δὲν σκεπτόταν παρὰ μόνάχα πὼς

ἦταν ὁ σύζυγός μου ἀνὰ καὶ γοητευτι-

κῆς γυναίκας πού τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει

ὁλομόναχη στὴν Σιγκαπούρη! Κι' ἐκεῖ
ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ... τὸ γρηγορότερο

μάλιστα!

»Δὲν ἔπαυα νὰ φωνάζω, νὰ τὸν ἱκε-
τεύω, νὰ προχωρῶ πὺρ ἄργα, νὰ μὲ πε-

ριμένη. Μάταια ὅμως! Συνεχίσαμε ὡς τὸ
βράδυ, χωρὶς στατημὴ, αὐτὸ τὸ δια-

βλεμένο περπάτημα. Κι' ἡ τρέλλα μου
ἐφθασε στὸν ἴδιο παρανομαστικὸ μὲ τὴν

τρέλλα τοῦ Μέρλ!

»Παράλογες σκέψεις βοῦζαν μέσα στὸ
κεφάλι μου! Περπατώντας, μιλοῦσα στὴν

σαύρα. Τῆς ἔλεγα πὼς χάρις σ' αὐτὴν
θὰ κέρδιζα ἑκατομμύρια φιδίνια. Κάθε

δαγκωματιὰ θὰ τὴν πλήρωναν μὲ χρυσά-

φι οἱ ζηλιάρηδες σύζυγοι!

»Νύχτωσε. Ἄκουγα πάντα τὸν Μέρλ
νὰ προχωρῇ μπροστά μου, ξεχωρίζα ὅ-

μως τὴν οὐλούεττα του μὲ μεγάλῃ δυσκο-
λία. Ὁ ποταμὸς δὲν ἀπείχε πολὺ.

»Ὁ ἡλίθιος θὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ στὸ Πεγ-
καρόν κολυμπώντας, σκέφθηκα, καὶ θὰ τὸν

καταβροχθίσῃ κανένας κροκόδειλος.

»Ἡμουν ὅμως τόσο θυμωμένος μαζὶ
του, πού δὲν ἔδινα δεκάρα γι' αὐτό. Κι' ὅ-

μως, ὁ Μέρλ δὲν ἦταν τόσο τρελλὸς γιὰ
νὰ ριχτῇ μέσα στὸν Μπαρίτο, τοῦ ὁποίου

δὲν εἶχε ξεχάσει τοὺς ἐπικινδύνους κα-
τοίκους. Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, σταμά-

τησε. Τὰ ροῦχα του ἦσαν κουρελιασμένα,
τὸ νύχι γερὰ γράτζουνιές.

»Ἐβαλα νὰ φάῃ καὶ τοῦδωκα νὰ πῇ λίγο
οἰνόπνευμα. Ἦταν μεσάνυχτα. Δὲν ἔννο-

οῦσε νὰ κλείσῃ μάλιστα γιὰ νὰ σταματήσῃ
τὴν πρώτη βάρκα ἰθαγενῶν πού θάβλεπε

νὰ περνᾷ τὸ ποτάμι. Ὅλη νύχτα, ἤμα-

στιαν ἐν ἐπιφυλακῇ, ἀκούγοντας τοὺς πι-
θήκους νὰ φωνάζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀπὸ

δέντρο σὲ δέντρο.

»Τὰ ξημερώματα, διακρίναμε μιὰ βάρ-
κα πού κατέβαινε τὸ ποτάμι πρὸς τὸ

Πεγκαρόν...

»Τὴν στιγμή πού φθάσαμε στὸ Μπαν-
τζερμασί, τὸ βαπόρι τῆς Σιγκαπούρης

ἔφευγε ἀπ' τὸ λιμάνι. Ξέρετε τί ἔκανε ὁ
Μέρλ; Ὅπως ἦταν, πήρε μιὰ βουτιά καὶ

ρίχτηκε μέσα στὸ ποτάμι! Μέσα στὸ πο-
τάμι πού ἦταν γεμάτο κροκόδειλους. Βλέ-

παμε τὰ φοβερά τους στόματα ἀπ' τὴν
παράλλα!

»Ὁ Μέρλ κολυμποῦσε πρὸς τὸ βαπόρι.

Καμμιά δεκαριά γυναῖκες, ἀκουμπισμέ-

νες στὴν κουπαστὴ τοῦ βαποριοῦ, ἔβα-

λαν τὶς φωνές. Ἐγὼ περιμένα νὰ δῶ κα-
νέναν κροκόδειλο νὰ καταβροχθίσῃ τὸν

δυστυχισμένο φίλο μου. Ἀπ' τὸ βαπόρι
ὅμως τοῦ ἔρριξαν σκονινὰ καὶ σὲ λίγο ὁ

Μέρλ βρισκόταν στὸ κατάστρωμα. Τὸν
ἄκουσα ἀπ' ἐκεῖ νὰ μοῦ ξεφωνίζει:

»Κρομχούτ, φύλαξε τὴν σαύρα ἐσύ!
Νὰ μὴ τὴν ξαναδῶ στὰ μάτια μου!

»Ποτὲ δὲν ξαναεἶδα τὸν Μέρλ. Ὅταν
τὸ βαπόρι ξαναγύρισε στὸ Μπαντζερμα-

σί, ὅπου εἶχα μείνει, ἀνέβηκα νὰ δῶ τὸν
καπετάνιο.

»Ἐσεῖς, Κρομχούτ, μοῦ στείλατε αὐ-
τὸν τὸν τρελλὸ ἐγκληματία; μοῦ εἶπε

Εἶσθε πολὺ εὐγενεῖς!...

»Τρελλὸ ἐγκληματία;

»Μήπως δὲν ἦταν τρελλός; Λίγο ε-
λειψε νὰ γίνῃ καὶ φονιάς!

»Καὶ μοῦ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ στὴν
Σιγκαπούρη.

»Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ Μέρλ πήρε ἕνα
ρεβόλβερ καὶ μιὰ καὶ δυὸ τράβηξε γιὰ

τὴν ὁδὸ Μπρά-Μπάζα. Ἡ γυναῖκα του ἔ-

...

λειπε. Ἐνας γείτονας, πού ἤξερε πολλὰ
πρᾶγματα, τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὴν ἔβρισκε

σ' ἕνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Στάμφορντ. Ὁ
Μέρλ ἔσπευσε ἐκεῖ. Δὲν χτύπησε ὅμως

τὴν πόρτα. Πιάστηκε ἀπ' τὸν κισσὸ καὶ
σκαρφάλλωσε ὡς τὸ παράθυρο καὶ κύτ-

ταξε... Κατόπι ἔβγαλε τὸ ρεβόλβερ του
καὶ πυροβόλησε τρεῖς φορές πίσω ἀπ' τὰ

τῆξιμα. Ὑστερα πήδηξε κάτω κι' ἔγινε
ἀφαντος. Ὁ ἀμαξὸς του μοῦ διηγήθηκε

ὅλη τὴν σκηνὴ κι' ἔσπευσε νὰ εἰδοποιή-
σῃ τὴν ἀστυνομία.

»Ὁ ἀστυνόμος, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα
τοῦ σπιτιοῦ, βρῆκε τὴν κ. Μέρλ σωρια-

σμένη στὸ πάτωμα μὲ δυὸ σφαῖρες στὸν
ὄμο καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἕναν νέο

νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸν φόβο του. Ἦταν τυχε-
ρός: μιὰ σφαῖρα εἶχε περάσει ἀνάμεσα

στὸ δεξιὸ χέρι καὶ στὸ στήθος του, πλη-
γώνοντάς τον ἑλαφρά. Ἡ κ. Μέρλ μετα-

φέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο ὅπου τῆς ἔβγα-

λαν τὶς σφαῖρες. Ἡ πληγὴ δὲν ἦταν σο-

βαρὴ. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ γυναῖκα

ἔβγαλε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο κι' ἐπέστρεψε
στὴν Ἀγγλία, στὴν οἰκογένειά της.

»Ἡ ἀστυνομία, παρ' ὅλες τὶς ἐρευνές
της, δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὸν Μέρλ οὔτε

τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του πού κι' αὐ-
τὸς εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

■ ■

Εἶχα μιὰ προαίσθηση: πὼς ἡ ἱστορία
δὲν τέλειωνε ἐδῶ:

—Κι' ἡ σαύρα, ρώτησα τὸν Κρομχούτ.
Τὶ ἀπέγινε;

Χαμογέλασε:

—Θὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐμεινα τρεῖς βδομά-

δες στὸ Μπαντζερμασί. Εἶχα μαζέψει ἕνα
σωρὸ σαυροειδῆ πού ἤθελα νὰ τὰ μεταφέ-

ρω στὴν Εὐρώπη. Εἶχα βαρεθῇ πιά τὴν
ἄνω Ἀνατολὴ καὶ νοσταλγοῦσα τὴν πα-

τρίδα μου, τὸ Ἀμστερνταμ μὲ τὴν ξανθὴ
μπύρα του.

»Πῆρα λοιπὸν μαζί μου τὸ φορτίο τῶν
σαυροει

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΦΥΛΑΚΗ... ΣΕ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ὁ δὲν ἔγινε στὴν Ἀμερικὴ ἡ κατά-
πληκτικὴ αὐτὴ δημοπρασία. Ἰσως μάλι-
στα νάχη πουληθῇ κιόλας ἡ φυλακὴ
αὐτή.

Τὸ γεγονός συνέβη στὴν Φαλαίξ τῆς Νορ-

μανδίας. Γιὰ ποῖο λόγο; Δὲν εξακριβώθη-
ως τώρα. Ἰσως νὰ μὴν ὑπῆρχαν πιά φυλα-
κισμένοι στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἰσως πάλι ὅσοι
ὑπῆρχαν, νὰ μὴν εὕρισκαν τὴν φυλακὴ... τοῦ
γούστου των. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ φυ-
λακὴ Φαλαίξ δὲν ἔχει στὸ σφυρί. Αὐτὸ εἴ-
ναι τὸ βέβαιον. Ὑπῆρχε καὶ ἕνα σχέδιο, νὰ
στεγασθοῦν σ' αὐτὴν οἱ χωροφύλακες τῆς
περιφέρειας. Ἀν γίνῃ αὐτό, θὰ ἴδουμε ἴσως
τοὺς χωροφύλακες νὰ τοὺς πηγαίνουν μὲ
τὶς χειροπέδες στὸ νέο τους κατάλυμα, καὶ
τοὺς κρατουμένους νὰ διευθύνονται ἀμέρι-
μνοι, μὲ τὸ ὅλο ἐπ' ὧμου, στὸν στρατώνα
τῶν πρώτων...

ΟΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΦΤΗΝΟ- ΤΕΡΑ... ΚΙ' ΑΠ' ΤΑ ΚΑΡΟΤΤΑ!

Ἡ Ἀλσατία, ἔχει ὡς γνωστόν περίφημα
κρασιά. Ἐρετε ὅμως σὲ ποιὸν τὰ ὀφεί-
λει; Στους Ρωμαίους!

Πραγματικά, ἐδῶ καὶ 1700 χρόνια οἱ στρα-
τιῶτες τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μεγάλοι κρα-
σοπαῖς, ἔφεραν ἀπὸ τὴ Νότια πολλὰ κη-
ματα, τὰ ὁποῖα οἱ τότε κάτοικοι τῆς Ἀλσα-
τίας ἐκαλλιέργησαν ἀμέσως.

Ἦλθαν δὲ χρόνια πού ἡ συγκομιδὴ ἦταν
τόσο ἀφθονή, πού δὲν εὕρισκαν βαρέλια νὰ
τὴν δάλουν!...

Ἰδιαίτερως ἀφθονα ἦσαν τὰ κρασιά στὰ
1433, ὅποτε οἱ χωρικοὶ ἀντήλλαξαν 125 λί-

τρα κρασιοῦ μὲ... ἕνα μᾶτσο καρόττα!

Δηλαδή τὰ καρόττα στοίχιζαν φτηνότερα
ἀπὸ τὸ κρασί!...

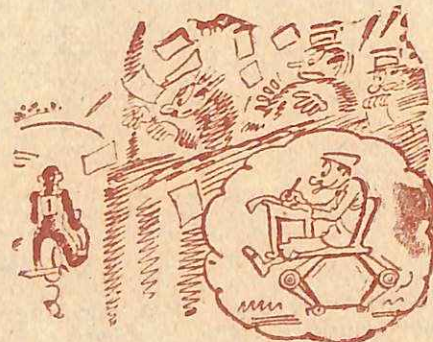
Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο ὑπὸ τὸν ὄρο ὁ ἀγο-
ραστὴς νὰ φέρῃ μαζί του καὶ δοχεῖο γιὰ νὰ
βάλῃ τὸ κρασί του.

Η ΕΞΕΔΡΑ... ΠΟΥ ΤΡΕΜΕΙ!

Ὁ πάρχει στὸ Βέλγιο ἕνα ποδηλατοδρόμιο,
γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χέιζελ. Τὸ
ποδηλατοδρόμιο αὐτὸ εἶναι τὸ πρωτοτυπώτε-
ρο ἀπὸ ὅσα ὑπάρχουν, γιατί ἡ «πίστα» του
εἶναι δολιχόληρη ἀπὸ ξύλο καὶ μπορεῖ νὰ λυ-
θῇ καὶ νὰ μεταφερθῇ ὅπουδήποτε. Τὸ καλὸ
ὅμως εἶναι πού ἡ πίστα συνδέεται μὲ τὶς
ἐξέδρες τῶν θεατῶν, καὶ ἔτσι, κάθε φορὰ
πού θὰ περάσουν μοτοσυκλῆτες τρέμει ὁ
λόκληρος ὁ στίβος μὲ τὶς ἐξέδρες του φυσι-
κά. Τὸ πρῶγμα, εἶναι ἰδιαίτερως ἐνοχλητι-
κὸ γιὰ τοὺς δημοσιογράφους, πού δὲν μπο-
ροῦν νὰ σύρουν οὔτε γραμμὴ στὰ ἀναλόγια
τους, μὲ τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ τρεμουλιασμα
τῆς ἐξέδρας τῶν κάθε φορὰ πού θὰ περά-
σουν ἀπὸ μπρὸς τους μοτοσυκλῆτες, μὲ τὴν
βιγνιζώδη ταχύτητά τους.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ἕνας φαροσέρ, σκάρωσε
ἕνα σχέδιο καθισμάτων νέου τύπου καὶ τὸ
ἔστειλε στοὺς δημοσιογράφους... γιὰ τὰ πε-
ραιτέρω.

Τὰ καθίσματα αὐτὰ εἶναι θαμμένα ἐπάνω

σὲ σοῦστες, οἱ ὁποῖες κατὰ τὸν ἐφευρέτη
τους, θὰ ἀπαλλάσσουν τοὺς δρομεῖς ἀπὸ τὰ
τραντάγματα.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΩΝΗ

Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἀμερικανικοῦ θεάτρου,
τοῦ ὁποῖου οἱ δουλειὲς πάνε τώρα πο-
λὺ καλὰ, διηγότανε τελευταῖα σὲ φιλικὸ
κύκλο του, τὶς δύσκολες στιγμὲς πού περά-
σε ἄλλοτε, ὅταν ἡ πὺ ἀγρία κακοτυχία ἐ-
δερνε τὸ θεατρί του.

Μιά μέρα, εἰσέβαλαν ξαφνικά στὸ θεατρί
του οἱ δικαστικοὶ κλητήρες καὶ ἄρχισαν νὰ
κατάσχουν ὅλα τὰ καθίσματα ὀρχήστρας, τὰ
ὁποῖα εἶχαν ἀγορασθῇ μὲ πίστωση καὶ δὲν εἴ-
χαν ἀκόμη ξεπληρωθῇ. Τί νομίζετε ὅτι ἔ-
κανε ὁ ἀτυχὴς θεατρώνης; Δὲν τᾶχασε, ὅταν
εἶδε ὅτι τὸ ἕνα τρίτον τῆς πλατείας τοῦ
θεάτρου, εἶχε μείνει χωρὶς καθίσματα. Ἐ-
στειλε ἀμέσως μιὰ δημοσίευση στὰ φύλλα,
στὴν ὁποία ἐβεβαίωσε ὅτι τὸ ἔργο πού παι-
ζότανε εἶχε τόση ἐπιτυχία, πού γιὰ κάποιο
χρονικὸ διάστημα, τοῦ ὁποῖου δὲν μπορούσε
νὰ ὀρίσῃ τὴν διάρκειά της, δὲν θάμενε οὔτε
μιὰ θέση ἀδειανή στὴν ὀρχήστρα...

Ἡ μικρὴ αὐτὴ φάρσα, διασκέδασε πολλὸ
τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖο ἄρχισε κατὰ μᾶζες νὰ
ἐρχεται τώρα στὸ θεατρί τοῦ ἐξυπνοῦ ἐπι-
χειρηματίου, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸς νὰ ἐλ-
θῃ μέσα σὲ λίγο διάστημα σὲ θέση νὰ ἐξα-
γοράσῃ τὰ κατασχέμενα καθίσματά του!

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

ατασκαυόθηκε στὸ Λάιπτεκ τῆς Ἀγ-
γλίας καὶ ἐστάλη στὴν Νότιο Ἀφρική,
τὸ μεγαλύτερο ρολόγι τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἐντελὸς νέου τύπου τὸ ρολόι αὐτό,
καὶ προορίζεται γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Γκέρ-
μιν-τόουν.

Εἶναι πλατὺ καὶ θὰ τοποθετηθῇ ἐπάνω στὸ

γῆπεδο μὲ τὴν πλάκα του στραμμένη πρὸς
τὸν οὐρανόν.

Ἐχει διάμετρο ἑννέα μέτρων ὁ ὠροδει-
κτης εἶναι 4. μ. 40 καὶ ὁ λεπτοδείκτης, πα-
ραπάνω ἀπὸ 5 μέτρα. Θὰ εἶναι δὲ ὁρατὸ ἀπὸ
ὑψος χιλίων μέτρων.

Τὸ κολοσσιαῖο αὐτὸ ρολόι, τοῦ ὁποῖου ἡ
πλάκα θὰ φωτίζεται τὴν νύχτα, ἔγινε γιὰ
τὴν καθοδήγηση ἀπὸ ἀπόψεως ὥρας τῶν ἀε-
ροπλάνων, πού περνοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀερο-
δρόμιο.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΜΟΣ

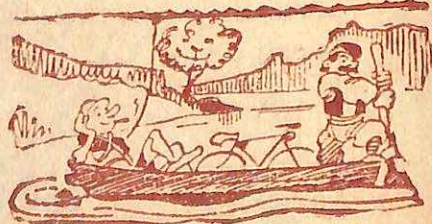
Ὁ πὺ μικρὸς κληρωτὸς πού ἔχει παρουσια-
σθῇ ποτε μπροστὰ σὲ στρατιωτικὴ ἐπι-
τροπὴ, ἦταν ὁ Γάλλος Λουὶ Μπερνάρ.
Ἦταν ὑγιέστατος, ἀλλὰ εἶχε ὕψος... μόνο
70 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Φυσικὰ ἡ ἐπιτρο-
πὴ τὸν ἤρε ἀκατάλληλο γιὰ τὴν στρατιωτι-
κὴ ὑπηρεσία καὶ ξανάστειλε τὸν μικροσκοπι-
κὸ αὐτὸ στρατεύσιμο σπῆτι του.

ΠΟΔΗΛΑΤΟΔΡΟΜΙΑ... ΜΕ ΣΧΕΔΙΕΣ

τὴν Ρουμανία, γίνεται κάθε χρόνο, ὁ-
πως στὴν Γαλλία, ὁ μεγάλος ποδηλατι-
στικὸς γύρος της. Εἶναι ὅμως περιπε-
τειώδης ἡ διαδρομὴ τῶν Ρουμάνων ποδηλα-
τῶν. Π. χ. αὐτοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ
σταματήσουν στὸ δρόμο, μπροστὰ σὲ μιὰ λί-
μνη νὰ πάρουν μιὰ σχεδία καὶ νὰ περάσουν
ἀπέναντι, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο τους.

Οἱ ὁργανοὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπέτρεψαν τὴν
εὐκολία. αὐτὴ στοὺς δρομεῖς, γιὰ νὰ μὴν

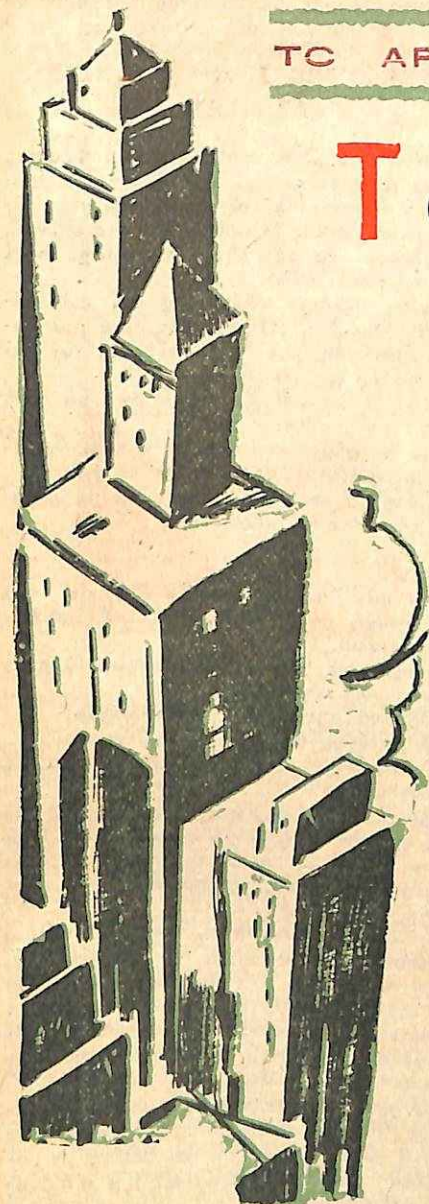

τοὺς ἀναγκάσουν νὰ κάμουν τὸν γύρο τῆς
λίμνης.

Δὲν τοὺς ἀπαλλάσσουν ὅμως καὶ ἀπὸ τὶς
παρακάτω περιπέτειες, ὅπως ἡ ὑπερπήδησις
φραγτῶν, μὲ τὸ ποδήλατο ἐπ' ὧμου, τὰ ἀλ-
ματα... εἰς μήκος ἐπάνω ἀπὸ χαντάκια μὲ
νερό κτλ.

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

θία. Πῆτε μου, μιλῆσατε τῆς Μάργκαρετ
χθὲς τὸ βράδυ;

—Ναί, ὅταν βρεθήκαμε μόνοι. Δὲν μοῦ
εἶπε νὰ ἐλπίζω. Πάντως ὅμως, ἔφερε...

Ἡ λαίδη Κυνθία ρώτησε:

—Ἐρετε πού βρίσκεται τώρα;

Τὴν κύτταξε ἐκπληκτός.

—Στὸ «Ἐρημητήριο», πιστεύω. Ὁ μαίτρ
ντ' ὅτλ, μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔπνῃ ποτὲ
ἀπὸν ἀπ' τὸ μεσημέρι.

—Γιὰ μιὰ φορὰ ἔκανε λάθος. Ἡ Μάργκα-
ρετ ἔφυγε ἀπ' τὶς ἐξὴ τὸ πρωί. Τὴν εἶδα νὰ
ἀνεβαίνῃ στὸ αὐτοκίνητό της μὲ ταξιδιωτι-
κὸ κοστούμι καὶ νὰ φεύγῃ.

—Ὡστε ἔφυγε ἀπ' τὸ «Ἐρημητήριο» πρὶν
ἀπὸ μᾶς; ρώτησε κατὰπληκτός ὁ Φράνσις.

Ἡ λαίδη Κυνθία τὸν κύτταξε μὲ περιέρι-
γεια.

—Πάντως, κατορθώσατε, τοῦ εἶπε, νὰ νι-
κήσετε τὴν ἀδιαφορία σας. Εἶναι μεγάλο κα-
τόρθωμα αὐτό. Ἐγὼ τὴν γνωρίζω πολλὴν
καιρό. Ἦμασταν μαζί στὸ οἰκοτροφεῖο ὅταν
εἶπε ὁ πατέρας της στὴν Νότιο Ἀμερικὴ.
Ἄλλοτε, βέβαια, ἦταν πολλὴ διαφορετικὴ ἡ
ἀπὸ τώρα.

—Πὼς μπόρεσε νὰ παντρευτῇ τὸν Ὀλμπερ
Χίλνιτς; ρώτησε ὁ Φράνσις.

Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὅμους της.

—Ποὺς ἔφερε; Ὁδηγήστε με τώρα στὴν
κρογονική μου κατοικία, φίλε μου, στὸ Γκρό-
σβενορ σκουαίρ. Καὶ πρόσθεσε: Ἡ τωρινὴ
Μάργκαρετ δυσπιστεῖ πρὸς τὴν ζωή. Ἐσὺ
ὅμως σὰς ταιριάζει ἀπολύτως ἡ παλαιὰ Μάρ-
γκαρετ.

Μπροστὰ στὸ σπῆτι της, ἡ λαίδη Κυνθία ἔ-
δωκε τὸ χέρι στὸν Φράνσις.

—Ἐλάτε νὰ μὲ δῆτε ἕνα ἀπόγευμα, τοῦ
εἶπε.

—Πολὺ εὐχαριστός.

Ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ τοῦ μεγάρου καὶ τοῦ
ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀποχαιρετισμοῦ ἐγκάρ-
δια καὶ κάπως... πειραχτική.

—Πάντως, τοῦ φώναξε, σὰς συμβουλεύω
νὰ ξεχάσετε τὴν Μάργκαρετ!

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΣΕΡ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΜΠΡΑΣΤ

Φθάνοντας στὸ γραφεῖο του, ὁ Φράνσις
λέντσαμ βρήκε τὸν ἱσπᾶντὸρ Σόπλαντ πού
τὸν περιέμενε.

—Καμμιά εἰδηση; ρώτησε.

—Τίποτα τὸ θετικό.

—Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ρέτζι Βίλμορ εἶναι ὁ
καλλίτερος φίλος μου, Σόπλαντ. Κι' ἀνησυ-
χεῖ φοβερά γιὰ τὸν Ρέτζι.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔβλεπε τὸ πηγούνι του.

—Ἐλάτε τίποτα τὸ θετικό, κύριε, παρ-

τηρησε. Πάντως οἱ ἀνακρίσεις μου ἀπέδει-
ξαν πὼς εἶχε τάσεις σὲ κακὲς συναναστρο-
φές. Εἶχε φιλικὲς σχέσεις μ' ἕνα-δυὸ ἄ-
τομα πού ἐπιτηροῦμε.

—Μήπως κατὰ τυχὴν μὲ τὴν συμμορία τοῦ
Μπόμπυ Φαίρφαξ;

Ὁ Σόπλαντ ἔνευσε καταφατικά.

—Βρισκόταν μαζί μὲ τὸν Τζάκς καὶ τὴν
μὲς Νταῖζν Χίλοπ μιὰ-δυὸ βραδυὲς πρὶν
ἀπ' τὴν ἐξαφάνισή του. Ἰσως νὰ ἦταν κι'
ὁ Μόρς μαζί τους.

—Τὶ λέτε γι' αὐτὴ τὴ συμμορία; ρώτησε
ὁ Φράνσις.

Ὁ ντέτεκτιβ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ.

—Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη, κύριε, εἶπε τέλος,
πὼς συμβαίνουν ὑποπτα πράγματα στὰ
Οὐέστ ἔντ, πολὺ ὑποπτα μάλιστα. Θυμᾶ-
στε πού μοῦ μιλῆσατε γιὰ τὸν σὲρ Τιμόθεο
Μπράστ; Ἐ λοιπόν, προσέξατε στὸ μᾶρ
τοῦ Σότο, τὴν βραδυὰ πού συλλάβαμε τὸν
Ρόμπερτ Φαίρφαξ; ὅλοι οἱ νέοι φαίνονταν
νὰ γνωρίζουν τὸν σὲρ Τιμόθεο. Καθὼς ἂν
νακάλυψα, ὅλοι τους, συμπεριλαμβανομένου
τοῦ Ρόμπερτ Φαίρφαξ, παρευρίσκονταν
πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα στὴν συγκέντρωση
πού ἔδινε ὁ σὲρ Τιμόθεος στὸ ἐξοχικὸ του
σπίτι.

—Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλη
σημασία, παρετήρησε ὁ Φράνσις. Ὁ σὲρ Τι-
μόθεος θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους ὡς ἕνας πα-
ράξενος. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν πολυπροσέχῃ
ποιοὺς δέχεται.

Ὁ Σόπλαντ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἡ παραξενιὰ τοῦ ἔρχεται βολική. Πε-
ράσατε τὴν νύχτα στὸ «Ἐρημητήριο» του
δὲν εἶναι ἔτσι, κ. Λέντσαμ; Σὰς πρότεινε νὰ
σὰς δείξῃ τὸν πύργο Βαλχάουζ;

—Πὼς διάβολο μάθατε πὼς ἔμεινα ἐκεῖ;
ρώτησε ἐκπληκτός ὁ Φράνσις. Πηγαίνοντας,
εἶχα φροντίσει νὰ μὴν εἰδοποιήσω οὔτε στὸ
γραφεῖο μου οὔτε στὸ σπῆτι μου.

—Ἦξερα πὼς βρισκόσασταν ἐκεῖ-κάτω
κ. Λέντσαμ γιατί κι' ἐγὼ ἤμουν στὴν γει-
τονιά. Εἶχα πάει νὰ ψαρεύω καὶ νὰ ρίξω
μιὰ ματιὰ στὴν πλούσια ἰδιοκτησία τοῦ σὲρ
Τιμόθεου.

—Σόπλαντ, εἶπε ὁ Φράνσις, πιστεύω πὼς
ἐπιδιώκομε τὸν ἴδιο σκοπὸ.

—Γιατὶ τὸν ὑποπτεύεστε τὸν σὲρ Τιμό-
θεο;

—Γιὰ τίποτα τὸ θετικό. Κατὰ τὴν γνώ-
μη μου, εἶναι ἕνα κάπως ἀπαίσιο ἄτομο, ἔ-
κανο νὰ κἀν ἕνα σαρδὸ πρῶγμα. Μπορεῖ
νάχη λαμπρὰ προτερήματα πού νὰ τὸ κρύ-
βῃ... ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἕνας στυγ-
ρὸς ἐγκληματίας. Δὲν μπορῶ καθόλου νὰ
καταποτισθῶ στὸ ζήτημα τῆς προσωπικότη-
τός του.

Χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ γραμμα-
τεὺς τοῦ Λέντσαμ. Ἀσφαλῶς εἶχε δεχάσει

την περιουσία του Σόπλαντ γιατί έμπασε έναν άλλον επισκέπτη:

—Ο σερ Τιμόθεος Μπράστ, ανήγγειλε.

Ο Σόπλαντ, χωρίς να σηκωθεί, έβριξε μια λοξή ματιά στον νεοελθόντα. Ο Φράνσις σηκώθηκε κρύβοντας τον θυμό του για την άδελφότητα του υπαλλήλου του.

—Αγαπητέ μου Λέντσαμ, είπε ο σερ Τιμόθεος, έλπιζω να με συγχωρήσετε για την τόσο πρωινή μου επίσκεψη. Έφυγα απ' το «Ερμητήριο» μια ώρα ύστερα από σας. Πιστεύω να μαντεύετε τον σκοπό της επίσκεψής μου. Μπορούμε να κουβεντιάσουμε λίγο;

—Βεβαίως, άποκριθηκε χωρίς διαταγμό ο Φράνσις. Θυμάστε τον φίλο μου Σόπλαντ, σερ Τιμόθεε; Είναι εκείνος που συνέλαβε τον Φάιρφαξ, τις προάλλες, στον Στότο.

—Τόν θυμάμαι πολύ καλά. Μπαίνοντας, έλεγα πως κάποιον είχα δη το πρόσωπό σας, πρόσθεσε γυρίζοντας προς τον ντόπιο.

—Ο Σόπλαντ κι' εγώ συζητούσαμε για την εξαφάνισή του Ρέτζι Βίλμορ, αδελφού ενός φίλου μου, του Άντριου Βίλμορ, του συγγαφέως που γνωρίζετε, νομίζω, σερ Τιμόθεε. Μια δρομάδα λείπει ο νέος απ' το σπίτι του και δεν ξέρει κανείς τι απέγινε. Χρηματικές στενοχωρίες δεν είχε, ούτε ερωτικές σχέσεις που να κατέληξαν σε άπαυση, με κανέναν δεν είχε φιλονικήσει, τα είχε λαμπρά με τον διευθυντή του. Ή εξαφάνισή του λοιπόν είναι ολοσδιόλου μυστηριώδης.

Ο σερ Τιμόθεος κούνησε το κεφάλι του με σοβαρό ύφος.

—Ίσως η έλλειψη του έλατηρίου να κάνει πάλι ενδιαφέρουσα την υπόθεση. Πάντως, μὴν ξεχνάτε πως το Λονδίνο είναι το κέντρο των συγχρόνων μυστηρίων. Αν ξαναγράφονταν οι «Χίλιες και Μία Νύχτες», θα διαδραματιζόνταν στο Λονδίνο. Πιστεύω να συμφωνή μαζί μου ο κ. Σόπλαντ. Τέτοιον είδους εξαφανίσεις δεν είναι σπάνιες, το κοινόν όμως τις άγνοει τις περισσότερες φορές.

—Και σε τί όφελος είναι άραγε οι εξαφανίσεις; ρώτησε ο Φράνσις.

—Ποιός ξέρει; Ένας ριψοκίνδυνος νέος είναι πρόθυμος να κυνηγήσει μια περιπέτεια. Ίσως ο νέος για τον όποιο μιλείτε να ταξιδεύει τώρα για την Αυστραλία για να ξεφύγει από ένα έπεισόδιο της ζωής του που δεν άποκλείεται να μὴν μάθουμε ποτέ. Ίσως να γράψει στην οικογένειά του, στους φίλους του. Ίσως κι' όχι. Κι' η υπόθεση θα πάει στο χρονοντούλαπο. Αλήθεια, το όνομά του;

—Ρέτζι Βίλμορ.

—Όραίο όνομα. Σας εύχομαι καλή επιτυχία στις έρευνές σας. Θα επιθυμούσα τώρα, κ. Λέντσαμ, να σας μιλήσω ιδιαιτέρως για λίγα λεπτά.

—Θα περιμένω στο διπλανό γραφείο, πρότεινε ο Σόπλαντ.

Και τους άφησε μόνους.

—Κύριε Λέντσαμ, ρώτησε ο σερ Τιμόθεος, μήπως ξέρετε πού βρίσκεται η κόρη μου;

—Δεν έχω ιδέα. Έτοιμαζόμουν να σας τηλεφωνήσω για να σας θέσω το ίδιο ερώτημα.

—Μήπως σας είπε πως θάφτηκε απ' το «Ερμητήριο»;

—Όχι. Μου είπε πως θα με περιμενε στον κήπο. Πήγα και δεν την βρήκα. Από τότε δεν την ξαναείδα.

—Πήγατε μαζί στο ποτάμι;

—Ήταν η πιο μεγάλη μου ευχαρίστηση για την συντροφιά.

—Τί μεσολάβησε μεταξύ σας;

—Τίποτε άπολύτως. Πάντως, έπωφελήθη για της ευκαιρίας να της ζητήσει να γίνει γυναίκα μου.

—Είναι καταπληκτικό, είπε ο σερ Τιμόθεος, να είστε αχώριστα με κάποιον. Πώς ζήτατε να

—Είπατε να γίνει γυναίκα μου, είπε ο σερ Τιμόθεος, χωρίς διαταγμό ο Φράνσις.

—Δεν έχω ιδέα. Έτοιμαζόμουν να σας τηλεφωνήσω για να σας θέσω το ίδιο ερώτημα.

—Μήπως σας είπε πως θάφτηκε απ' το «Ερμητήριο»;

—Όχι. Μου είπε πως θα με περιμενε στον κήπο. Πήγα και δεν την βρήκα. Από τότε δεν την ξαναείδα.

—Πήγατε μαζί στο ποτάμι;

—Ήταν η πιο μεγάλη μου ευχαρίστηση για την συντροφιά.

—Τί μεσολάβησε μεταξύ σας;

—Τίποτε άπολύτως. Πάντως, έπωφελήθη για της ευκαιρίας να της ζητήσει να γίνει γυναίκα μου.

—Είναι καταπληκτικό, είπε ο σερ Τιμόθεος, να είστε αχώριστα με κάποιον. Πώς ζήτατε να

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ,"

παντρευτήτε την κόρη ενός ανθρώπου τον όποιο ύποπτεύομαι. Δηλώσατε μόνος σας πως είσθε έγκληματίας και φίλος των εγκληματιών. Ίσως να είναι αλήθεια, εγώ όμως δεν δίνω σημασία ούτε σ' αυτό, ούτε στα έκατομμύρια σας, ούτε στο γεγονός ότι η Μάργκαρετ είναι χήρα δολοφόνου. Δεν την κρίνω ένοχον κανενός εγκλήματος. Θέλω να γίνει γυναίκα μου.

—Μήπως της είπατε να μ' εγκαταλείψει;

—Όχι. Δεν είχα ιδέα όταν εγκατέλειψε το «Ερμητήριο». Η καίδη Κυνθία μου το είπε σήμερα το πρωί που την συνάδενσα ως το Λονδίνο.

Ο σερ Τιμόθεος στάθηκε σιωπηλός για λίγα λεπτά.

—Μήπως ξέρετε πού μπορεί νάχει πάει η Μάργκαρετ, ρώτησε σε λίγο, και ποιός είναι ο λόγος που έφυγε;

—Δεν έχω ιδέα. Κι' εγώ είμαι, ανήσυχος για μάθος νέα της.

Ο σερ Τιμόθεος άναστήναξε.

—Είμαι άπογοητευμένος, είπε. Είχα έλπίσει νάχω καμιά πληροφορία από σας. Τώρα, πρέπει να ψάξω άλλο.

—Μια και βρίσκεσθε εδώ, είπε ο Φράνσις, μπορώ να σας ρωτήσω αν έχετε αντίρρησης να παντρευτώ την κόρη σας;

Ο σερ Τιμόθεος συνωφρονήθηκε.

—Η θέση μου γίνεται πολύ λεπτή, είπε. Παραδέχομαι ότι μου είσθε συμπαθής. Έλάτε όμως πού έχετε μια προκατάληψη έναντίον μου. Αφού στείλατε και ντόπιοι να με παρακολουθήσουν.

—Δεν έχω σχέση εγώ με τίς έρευνες του Σόπλαντ, διαμαρτυρήθηκε ο Φράνσις. Αυτός ψάχνει να βρει τον Ρέτζι Βίλμορ.

—Μήπως πιστεύει στα σοβαρά πως έχω μπουτυρώσει μέσα στο έξοχό μου σπίτι όπου αφήνω να πεθαίνουν της πείνας οι έμυαλισμένοι νέοι; Να είσθε λογικός, κ. Λέντσαμ. Τί όφελος θα είχα να κρατώ φυλακισμένο τον νεαρό Βίλμορ ή να του κάνω όλο-όλο κακό; Τελοςπάντων, ως αφήσουμε τον κ. Σόπλαντ της Σκότλαντ-Γουάδ να ελπίσει ότι άγκιστρι τον για να πιάσει ψάρια στα παράλια του Βαλχάουζ. Όσο για το σχέδιό σας του γάμου, ως αναβάλλουμε την συζήτηση ως την επιστροφή της κόρης μου.

—Όπως θέλετε. Πάντως, αν πείσω την κόρη σας να παντρευτεί με, ή άρνησή σας να συγκατατεθείτε δεν θ' άλλαξε καθόλου τα πράγματα.

—Θα δώσω προίκα δυό έκατομμύρια λίρες πάνω-κάτω, είπε σκεπτικώς ο σερ Τιμόθεος.

—Έχω άρκετά χρήματα για να μπορώ να συντηρήσω την γυναίκα μου, παρετήρησε ο Φράνσις.

—Περιεργό πράγμα! Όσο πάω και σας συμπαθώ τόσο πάλι δεν άποκλείεται να μ' ευχαριστή ή σκέψη ότι θα σας έχω γαμπρό, συμπέρασε ο σερ Τιμόθεος. Ζητώ συγγνώμη απ' τον κ. Σόπλαντ. Όρβουά!

Ο Σόπλαντ μπήκε καθώς έλκεινη η πόρτα. Άκουσε χωρίς σχόλια όσα του διηγήθηκε ο Λέντσαμ.

—Για να φρουρηθεί τόσο καλά ο πύργος του Βαλχάουζ και να πληροφορηθεί ο σερ Τιμόθεος όλες τις κινήσεις μου, σημαίνει ότι κάτι μου κρύβει. Και είτε βρίσκομαι είτε όχι απ' τα λόγια του Ρέτζι Βίλμορ, είμαι πάλι

πεισμένος πως το μυστικό του Βαλχάουζ θα μάς άνταμειψί για τους κόπους μας.

Η ΤΥΧΗ ΕΥΝΟΕΙ ΤΟΝ ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΕΝΤΣΑΜ

Εκείνη την μέρα στον δρόμο, ο Φράνσις βρέθηκε αντιμετώπος με την Μάργκαρετ Χίλ-δους που έβγαينه απ' το πρακτορείο μιας μεγάλης άεροπολικής εταιρίας. Για μια στιγμή, λίγο έλειψε να μὴ την άναγνωρίσει, γιατί φορούσε πυκνό βέλο.

Εκείνη στάθηκε βλέποντάς τον και φάνηκε συγχυσμένη. Ο Φράνσις είχε μια ξαφνική έμπνευση, και δείχνοντάς της τον μακρύ φάκελλο που κρατούσε.

—Πήρατε κανένα εισιτήριο για μακρινό ταξίδι; την ρώτησε.

—Και αν πῆρα; του είπε με κάποια συγκίνηση που μάταια προσπαθούσε να κρύψει.

—Όστε θα φεύγατε χωρίς να με ξανα-δείτε; της είπε με παράπονο.

—Ναι.

—Γιατί;

—Δεν σας όφειλω καμμιάν εξήγηση για την διαγωγή μου. Άφήστε με να περάσω σας παρακαλώ.

—Μπορώ να σας μιλήσω μερικά λεπτά; Πῆτε μου πού πηγαίνετε.

—Πηγαίνα σπίτι μου για το γεύμα.

—Ο πατέρας σας σας ζητάει παντού;

—Τηλεφώνησα στο «Ερμητήριο»: μόλις είχε φύγει.

—Δεν θέλω να σας ένοχλήσω, μα και δεν μπορώ να σας αφήσω να φύγετε έτσι. Έρχόσαστε σπίτι να κουβεντιάσουμε μια στιγμή; είπε ο Φράνσις προσπαθώντας να συγκρατήσει την ταραχή του.

Εκείνη δεν άποκρίθηκε, γιατί κι' η ίδια προσπαθούσε να διατηρήσει την άταραξία της.

Ο Φράνσις κάλεσε ένα ταξί και την βοήθησε να ανέβη σ' αυτό. Έφθασαν σιωπηλοί στο σπίτι του Λέντσαμ. Ο νέος έδωσε κατι διαταγές στον ύπηρετή του και ώδήγησε την Μάργκαρετ στο σαλόνι.

—Καθίστε, να γευματίσουμε μαζί, της είπε. Δεν θα σας βασανίσω. Αν κρατήσατε θέση για το Τουμπουκτού και θέλετε να πάτε... είσθε έλευθερη! Πάντως, θα σας άκοιλο-υθίσω.

Ο Φράνσις κάθισε κοντά της και της έδωσε ένα κοκκινηλό.

—Θυμάστε πού σας φίλησα χθές βράδυ; την ρώτησε.

—Αυτό το φιλή έγινε αττία να πληρώσω όγδόντα λίρες για να πάω στο Μπουένος-Άϊρες.

—Μπορούμε να πάμε άργότερα για το γαμήλιό μας ταξίδι.

—Μα είναι άδύνατο να με παντρευτείτε.

—Γιατί;

—Ξεχνάτε πως ύπηρετα σύζυγος του Όλι-βερ Χίλδους;

—Άκούστε, Μάργκαρετ, και του Σατανά γυναίκα αν ήσασταν, θα ήταν το ίδιο για μένα. Έγώ, σας άγαπώ.

Εκείνη τον κούταξε καταπληκτικά.

—Μα πώς μπορείτε να μ' αγαπάτε; Ξέρετε ότι το παρελθόν μου είναι φοβερό. Τί βρίσκετε ν' αγαπήσετε σε μένα; Είμαι μια γυναίκα που ζή στο περιθώριο της ζωής.

—Ολα είναι νεκρωμένα μέσα στην καρδιά μου. Δεν έχω έλπίδες, δεν έχω αίσθήματα, μόνο μια κτηνώδη επιθυμία να πεθάνω μέσα στην πολυτέλεια που είμαι συνηθισμένη, το καλύτερο, όμως.

Χαμογέλασε κι' ήρθε πιο κοντά της.

—Τά πιστεύετε όλα όσα λέτε, Μάργκαρετ, της ψιθύρισε. Δεν σκέπτεσθε πως ποτέ δεν σας άγάπησε κανείς όσο σας άγαπώ εγώ; Τό τραντάφυλλο που μου αφήσατε τις προάλλες στον κήπο, σας έμοιαζε κι' αυτό ήταν

όμορφο, χαριτωμένο, λίγο πληγωμένο όμως. Θα ξαναγεννηθήτε, με στήριγμα την άγάπη μου. Θα ξαναβρείτε την χαρά της ζωής...

Τότε είδε τα μάγουλα της Μάργκαρετ να κοκκινίζουν, τα χείλη της να τρεμουλιάζουν. Έπειτα ξαφνικά σηκώθηκε τον άγκάλιασε με όρμη.

—Τά λησμόνησα! του ψιθύρισε... Και τώρα άρχίζει μια καινούργια ζωή.

Σε λίγο, ο Μπρούξ, ο ύπηρετής, έτοιμάζε το τραπέζι κι' άφου σέρβιρε, άποσύρθηκε διακριτικά.

Ο Φράνσις πήρε τον φάκελλο με τα εισιτήρια και τον άφησε πάνω στο ντιβάνι. Έστερε κάθισαν στο τραπέζι κοντά-κοντά κι' άνοιξαν μια μπουκάλια σαμπάνια.

—Είμαι πάραπολυ εύτυχισμένη, ψιθύρισε η Μάργκαρετ.

Ένθ έτραγαν με πολλή όρεξη, χτύπησε η πόρτα. Μπήκε ο Μπρούξ κάπως ταραγμένος:

—Ο σερ Τιμόθεος Μπράστ ζητεί να σας δει, κύριε. Του είπα πως δεν είσθε εδώ...

—Εγώ όμως ήξερα πως συμβαίνει το αντίθετο συνέχισε μια φωνή απόξω. Έπιτρέψτε να μ' άκούσω, κ. Λέντσαμ;

Ο σερ Τιμόθεος πέρασε μπροστά απ' τον ύπηρετή που βγήκε, κλείνοντας την πόρτα.

Ο ΣΕΡ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΠΡΑΣΤ ΘΕΤΕΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ

Βλέποντας τον σερ Τιμόθεο να μπαίνει, ο Φράνσις έβριξε μια ανήσυχη ματιά προς την Μάργκαρετ. Εκείνη έμεινε άτάραχη. Ο σερ Τιμόθεος είχε ένα παγερό ύφος.

—Με συγχωρείτε για την δεύτερη είσοδό μου, κ. Λέντσαμ, είπε ψυχρά. Νομίζω όμως ότι οι περιστάσεις μου δίνουν το δικαίωμα. Να πιστέψω πως μου είπατε ψέματα το πρωί;

—Την στιγμή εκείνη, σας είχα πῆ όλα όσα ήξερα για την κόρη σας.

—Αλήθεια. Όστε δεν ήταν προμελετημένο αυτό το γεύμα;

—Καθόλου. Συνάντησα πρό μιας ώρας την κόρη σας στο πρακτορείο μιας άεροπολικής εταιρίας όπου είχε αγοράσει ένα εισιτήριο για το Μπουένος-Άϊρες, για να φύγει μακριά από μένα. Είμαι εύτυχής που κατόρθωσα να την μεταπείσω. Αντί να φύγει δέχτηκε να μείνει στην Άγγλία και να με παντρευτεί. Καθώς βλέπετε τώρα γιορτάζουμε το γεγονός.

Ο σερ Τιμόθεος άφησε το καπέλλο του πάνω στον κορμό κι' έβγαλε τα γάντια του.

—Θάπινα ευχαρίστως μια κοίτα σαμπάνια μαζί σας είπε.

—Ελπίζω να πῆτε για την εύτυχία μας, είπε ο Φράνσις.

—Καθόλου. Ίσα-Ίσα πού αντιτίθεμαι στον γάμο σας με την κόρη μου και θα κάνω ό,τι μπορώ για να τον έμποδίσω.

—Γιατί; ρώτησε ο Φράνσις.

—Νά τα ξαναλέμε; Με ύποπτεύεσθε για ένα σωρό εγκλήματα. Ένθαρρύνετε τους ντόπιοι της Σκότλαντ-Γουάδ να με παρακολουθούν μέρα-νύχτα, προσπαθούν να δωροδοκήσουν τους ύπηρετες μου για να άνακαλύψουν το μυστικό του πύργου Βαλχάουζ. Τό πήρατε τοίς μετρητοίς ότι είμαι ο «Πρίγκιψ του Έγκλήματος». Κι' όλος ο ζήλος σας είναι πώς να με παραδώσετε στα χέρια της δικαιοσύνης.

—Τίποτε από όλα αυτά δεν άφορά την κόρη σας, παρατήρησε ο Φράνσις.

—Με συγχωρείτε. Είσθε μια δόξα του Ποινικού Δικαίου. Πώς θέλετε να παντρευτείτε την χήρα ενός εγκληματίου και κόρη ενός έλλοι;

—Εσείς είσθε έπικέθυνος αν παντρευτείτε η Μάργκαρετ τον Όλιβερ Χίλδους, είπε ο Φράνσις. Ήταν προστατευόμενός σας, ά-

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τότε άρχισε μια σύντομη περίοδος ή πιο όμορφη της ζωής του Φράνσις, ή πιο εύτυχιμένη της ζωής της Μάργκαρετ. Έποφε-λήθηκαν της άδειας του σερ Τιμόθεου για να μείνουν πολλές μέρες στο «Ερμητήριο», ίδεώδες καταφύγιο για δυό έρωτευμένους.

Ένα πρωί όμως ο Φράνσις, άνταμώνοντας την Μάργκαρετ στον κήπο, είδε ένα συννε-φάκι στο πρόσωπό της. Παρατηρούσε τον ψηλό τοίχο, πάνω απ' τον όποιο φαίνονται ο πυργίσκος του Βαλχάουζ. Απ' τον μαίτη ντ' ότελ έμαθον πως ο σερ Τιμόθεος είχε περάσει την νύχτα στη βίλλα και πως έπέ-σπευδαν τις προετοιμασίες για μιάν απ' τις καταπληκτικές έσπερίδες του πύργου.

Ο Φράνσις κούταξε την Μάργκαρετ σκα-πτικώς:

—Ίσως να παρατήραμε στα σοβαρά τις καυχησιολογίες του πατέρα σας, είπε ο Φράνσις. Ξέρομε ότι ύπάρχει ένα ωραίο γυμναστήριο. Τό μόνο που διαδίδεται, είναι ότι συναντώνται εκεί άτομα που έχουν να κα-νονίσουν μιάν άτομική ύπόθεση τιμής. Δεν είναι δά και τόσο εγκληματικό αυτό.

—Νά ήταν μονάχα αυτό! ψιθύρισε έ-κείνη.

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

—Πάντως, σας συμβουλεύω να ξεχάσετε την Μάργκαρετ!

Δύο γυναίκες

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

Πώς μπόρεσε, ο Ζιλμπέρ, και ξέπεσε μέσα σ' αυτό το χαμένο χωριουδάκι; Ούτε το θυμόταν καν!...

Κατέφυγε έξω ενστίκτου σ' αυτή την άγονη γή της Βρετανίας, προτιμώντας την άγριότητά της από τον ήλιο του Νότου, και την αρμονική γαλήνη μιας ξέροχης της ώρας της Νορμανδίας.

Η καρδιά του άκομη έπαλλε δυνατά, όπως τα ξύλινα παραθυρόφυλλα που τὰ τράνταζε ή καταγιόδα επάνω στην πρόσωση του πανδοχείου. Μόνος πιά μέσα στο δωμάτιό του, ένα δωμάτιο έξοχικό με άσπρους άσβεστωμένους τοίχους, όπως ένας κελλιοδ, ο Ζιλμπέρ έκάθησε.

Ήταν ή πρώτη φορά, από τότε που έφυγε από τὸ Παρίσι, που άφείθηκε για μια στιγμή, όχι ν' άναπαυθί, αλλά νά σκεφθί.

Νά δημιουργί, με μια άδιάκοπη τρυφερότητα την εύτυχία μιας γυναίκας, χρόνια τώρα, νά την κάνη με την θέλησή του, την εργασία του, την πιο θαυμαζόμενη, την πιο πλούσια, την πιο ζηλευτή για ν' άνακαλύψη ένα βράδυ, πώς δέν υπήρξε παρά μόνο ένας βλάκας, κι' ότι όλη του ή άφοσίωση είχε μείνει χωρίς άναπαύδωση στην καρδιά αυτής που δέν τοδ άνηκε πιά—δέν ήταν τάχα νά γελά κανείς μέχρι τρέλλας, μέχρι θανάτου;

Έκείνες οι τραγικές στιγμές της άναχωρήσεως του ξαναγύριζαν στη μνήμη του. Παρουσιάζονταν μπρός του σαν σύντομες εικόνες, σαν φράσεις κομμένες. Μιά άπρόσπτη έπιστολή τὸν έβαλε άντιμέτωπο με την πραγματικότητα... Καί όμως, έχοντας άκόμη μέσα του, ίσως από άδυναμία, ίσως από άνασφάλεια, μιά άνεξήγητη έλπίδα, τη ρώτησε.

Τότε ή Μπεράλδα, κρύβοντας τὸ σφάλμα της κάτω από μια προσποιημένη τρυφερότητα, και ίσως πιστεύοντας άκόμη στην λοχή της, ψιθύρισε:

—Άγάπη μου...

Η λέξη αυτή, που ξέρει νά γίνεται τόσο μεγάλη, τὸν έσκέπασε άμέσως όλη την άπάντη, όλο τὸ πέμμα που δέν τὸ υποψιάζονταν διόλου...

Έφυγε λοιπόν, όπως φεύγει κανείς από μια καταστροφή, χωρίς νά γυρίση τὸ κεφάλι, χωρίς άλλη σκέψη, παρα μόνον πὸς ν' άφήση μακριά πίσω του την εικόνα εκείνης που φοβόταν κι' όλας μήπως την σκοτώσει...

■ ■

Έξαφνα, κάποιος χτύπησε την πόρτα. Έκείνη φώναζε χωρίς νά στραφή:

—Έμπρός!

—Τι θά πάρη ο κύριος για τὸ δείπνο;

Ο Ζιλμπέρ έφίρθηκε.

Η φωνή αυτή τὸν έκανε νά ταραχθί.

Ήταν ή φωνή της Μπεράλδας, βέβαια λιγότερο άπαλή, ή ένα τόνο κάπως πιο τραγύ, όμως, ώστόσο ήταν ή φωνή της.

Σήκωσε άργά-άργά τὸ μέτωπό του από τὸ τζάμι, όπου έδω και λίγη ώρα τὸ είχε κολλημένο.

Ύστερα, στράφηκε με κάποια προσπάθεια.

Μπροστά του στεκόταν μια γυναίκα, άπλοντυμένη, όπως όλες οι χωρικές, μ' ένα μαύρο φόρεμα από τούχα και βελούδο.

Μήπως ήταν θύμα αὐταπάτης, πολὺ φυσικής άλλοστε έπειτα από τόσες πυρετώδεις ώρες που είχε ζήσει;

Γιατί ήταν ή μορφή της Μπεράλδας που έβλεπε, μ' ένα πρόσωπο πὸ χοντροειδές, μ' ένα βλέμμα πὸ σβυσμένο και με χαρακτηριστικά πὸ άκανόνιστα. Όμως, όπως ή φωνή, έτσι και όλη αυτή ή γυναίκα ήταν τὸ πανομοιότυπο της άλλης, ή σωσίας της γυναίκας που ο Ζιλμπέρ έπιθυμούσε ν' άποφύγη για πάντα.

Γιά μια στιγμή συλλογίστηκε νά όρμήση άπάνω στην στωχή για νά την

Ήταν ή πρώτη φορά από τότε που έφυγε και άφείθηκε μόνος για νά σκεφθί.

Χτύπησε, νά την πετάξη έξω. Εν τούτοις κρατήθηκε. Καί με μια βραχνή φωνή, γυρίζοντας αλλοδ τὸ βλέμμα, έψέλλισε:

—Όχι, δέν θέλω τίποτα νά μ' άφήσει μόνο.

Όστόσο, δέν σκεφτόταν πιά νά τρέξη στὰ βράχια για νά βρή την παντοτινή λήθη. Όλη την νύχτα μετρούσε τις ώρες που θα τὸν ξαναγύριζαν στην άλλη μέρα, με μια παράξενη λαχτάρα στην ψυχή: νά ξαναδῇ την κοπέλλα τὸν άνδοχείου! Μιά έξωφρενική ιδέα γεννιόταν εντός του, που δέν ήθελε και νά την παραδεχθί.

Η γυναίκα αυτή που έμοιαζε με την Μπεράλδα, ήθελε νά την άγαπήσει, νά την ξαναπιάσει, νά την κάνη ένα καινούργιο είδωλό του; ν' άναμίξη μέσα στην σκέψη του τις δυο αυτές γυναίκες και νά τις άφομοιώση έντελώς. Έτσι, ίσως γινόταν λίγο εύτυχισμένος, γιατί θα μπορούσε νά την βασανίζει, νόμιζοντας ότι βασανίζει την άλλη, και ν' άπο-

λαμβάνη έτσι μια πρωτόφαντη έκδίκηση. Τὸ τρίεμο μιάς άλυσσίδας πηγαδιού τράβηξε την προσοχή του. Η κοπέλλα τραβούσε νερό. Τότε, ο Ζιλμπέρ, κατέβηκε άργά την σκάλα και διευθύνθηκε πρὸς τη λεία που είχε έκλέξει.

■ ■

Πέρασαν μερικές μέρες, έπειτα μήνες: Σάν ένα μέντιουμ, καθωδηγούσε αὐτὸς την κοπέλλα, την μεταμόρφωνε. Έκείνη τὸν άγάπησε πολὺ γρήγορα, όπως και ή άλλη. Κατόπι σιγά-σιγά διέπλασε τὸ κορμί της, τὴν ψυχή της, τὸ πνεύμα της, για νά μοιάση περισσότερο με την Μπεράλδα. Ός και τις λέξεις, τις έκφράσεις, τις κινήσεις, τὸν όποίων την άνάμνηση διατηρούσε τόσο ζωντανή εντός του, κατάρθωσε νά της μεταβιβάση. Μιά μέρα της είπε πὸς θα την φώναζε: Μπεράλδα. Καί σέ λίγο είχε μπρός του την αληθινή εικόνα της γυναίκας που είχε άγαπήσει μέχρι τρέλλας...

Καί όμως, ή νέα γυναίκα άλλαξε, έγινε άπότομη, κλεισμένη στὸν εαυτὸ της. Όλα όσα την είχαν έλκύσει άλλοτε, έπαψαν πιά νά την ενδιαφέρουν. Συχνά έφευγε από την έπιτήρηση τὸν νέου, κι' επέστρεφε τὸ βράδυ με μια αλλοιώτικη λάμψη στὰ μάτια της, με μια περιέργη έκφραση στὸ πρόσωπό της.

Ο Ζιλμπέρ άρχισε νά άμφιβάλη γι' αὐτήν, κατόπι άρχισε ν' άμφιβάλη και για την έπιρροή που έξασκούσε επάνω της. Θα ξανάρχιζε τάχα και πάλι ή φρικτή κωμωδία;

Μιά μέρα πήρε τὸ κατόπι της και την είδε νά γυρίζει στὸ χωριὸ της. Καί κάθε άπόγευμα πήγαινε και χτυπούσε την πόρτα ενός μικροῦ σπιτιοῦ που βρισκόταν στην προκυμαία. Ήταν κανέναν άνδρας στη μέση;

Ανάστατος από μια μουγγή όργή, την περίμενε την νύχτα νά έπιστρέψη μέσα στὸν κήπο της βίλλας τους.

Έκείνη παρουσάστηκε. "Όχι. Δέν ήταν δυνατό! Αὐτή ή άγνότης, αὐτή ή άφέλεια, δέν μπορούσε νά κρύβη ένα ψέμμα τόσο βδελυρό.

Την ρώτησε τραυλίζοντας από ταραχή. Τότε, με μια φωνή που προσπαθούσε νά την κάνη πολὺ όπολή, έκείνη ψιθύρισε:

—Άγάπη μου...

■ ■

Την άλλη μέρα, τὸ πρωί, βρήκαν τὸ πτώμα τὸν Ζιλμπέρ στην ρίζα τὸν άποκρημνου βράχου, με τὸ κρανίό διαρρηγμένο.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΟΝΟΜΑ... ΚΟΛΟΣΣΟΣ!

Ξέρετε ποιος έχει ο μικρότερο όνομα τὸν κόσμο; Ένας Κινέζος από τὸ Χαντιού. Τὸν λένε Απλούστατα... Ί!

Απορίας άξιον πὸς δέν τώχασε άόδυνη τὸ όνομά του ο άγαθός Κινέζος...

Ο χαρακτήρ από την φυσιογνωμία

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο διάσημος ψυχίατρος Γκάλλ, όρισ τους νόμους της φρενοβλαβείας: διαίρεσε τὸ κρανίον σε διάφορα τμήματα, τὸ καθένα από τὰ όποία άντιστοιχεί πρὸς μια όρισμένη ψυχική κατάσταση, όπως έχει καθορίσει τις ίδιες ψυχικές καταστάσεις ο ίδιος έπιστήμων.

Κατὰ τὸν Γκάλλ, μπορείτε, ψηλαφώντας ένα κεφάλι νά καταλάβετε από αὐτὸ έδῶ τὸ βαθύλωμα, ή εκείνο εκεί τὸ έξόγκωμα, ότι τὸ άτομο επάνω στὸ όποιο πειραματίζεσθε, έχει αὐτὸ εκείνο τὸ έλάττωμα ή τὸ προτέρημα.

Ο Λομπρόζο, ο περιφημος εγκληματολόγος, πήγε άκόμη μακρύτερα: άποφάνθηκε ότι, καί από τὸ χρώμα άκόμη τὸν ματιῶν, καί από τὸ σχήμα της μύτης, τὸν στόματος, τὸν αὐτιῶν, τὸν χεριῶν, τὸν ποδιοῦ, μπορεί κανείς νά καταλάβη τὸν χαρακτήρα τὸν ανθρώπου.

Έτσι, γενήθηκε ή φυσιογνωμική ή φυσιογνωμολογία.

Θά σας δώσωμε παρακάτω τὸς κανόνες, σύμφωνα με τὸς όποιους ο σοφὸς άνθρωπολόγος καθόρισε τὸς διαφόρους χαρακτήρες. Φτάνει νά τὸς έχετε ύπ' όψει σας καί νά κυττάξετε κατόπι προσεκτικά ένα άτομο, για νά τὸν πῆτε άμέσως ποιος είναι.

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Καί πρώτα-πρώτα τὸ μέτωπο.

Ένα μέτωπο ευρύ και προεξέχον, σημαίνει πάντα μεγάλη έξυπνάδα. Αν έχη ρυτίδες κανονικές που πᾶνε παράλληλα με τὰ φρύδια, είναι ένδειξη δραστηρίου πνεύματος, έπιχειρηματικοῦ και εύρυτάτων άντιλήψεων. Μέτωπο μακρὸ με δέρμα λείο χωρίς ρυτίδες σημαίνει άνθρωπο ήσυχο, έχθρο τὸν πρωτοβουλίων. Μέτωπο κυρτὸ με μια έλαφρή κάθιση ρυτίδας είναι ένδειξη ήρεμου και άδιάφορου χαρακτήρος.

Η ΜΥΤΗ

Πᾶμε τώρα στη μύτη. Ο Σουανὸ ντὲ Μπερζεράκ έξύμνησε τις όμορφιές τὸν έξαρτήματος αὐτοῦ τὸν προσώπου μας, αλλά δέν συμφανεί διόλου μαζί του ο Λομπρόζο. Ας, δοῦμε τι λέγει αὐτός, πὸς δέν βλέπει τὰ άνθρώπινα με τὸ μάτι τὸν ποιητοῦ:

Οι κακές γλώσσες λένε ότι μια μύτη κόκκινη, είναι άσφαλός, ένδειξη ότι ο κάτοχος της είναι μέθυσος. Πλάνη. Δηλαδή δέν έχουν μόνον οι άλκοολικοί κόκκινη την μύτη.

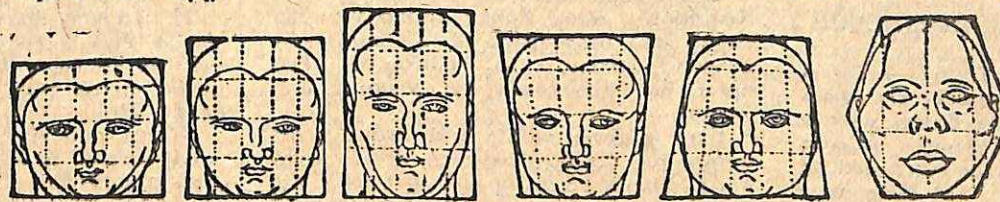
Υπάρχουν άνθρωποι που δέν έβαλαν στην ζωή τους ποτὸ άλλο στὸ στόμα τους από τὸ νερό και όμως έχουν την μύτη κόκκινη. Αὐτοὶ λέμε ο Λομπρόζο, είναι άνεργητικάτοι.

άπλως στομαχικό.

Επίσης έπεκράτησε ή άντιλήψη ότι οι κακοποιοί, δέν έχουν ποτὲ την μύτη ίσια, ότι δηλ. ο κλέφτης, ο γεννημένος κλέφτης, έχει την μύτη άνασηκωμένη και ο δολοφόνος γρυπή.

Μέχρι ενός σημείου αὐτὸ είναι αλήθεια, αλλά δέν σημαίνει πάντα ότι όλοι οι άνθρωποι που έχουν τις μύτες αυτές είναι ληστες ή φονηάδες. Ο Λομπρόζο λέγει, ότι μια άνασηκωμένη μύτη δείχνει φαντασία και κλίση στὸς διασκεδάσεις, και ότι ή γρυπή μύτη άνήκει συνήθως σὲ άνθρώπους πολὺ πνευματώδεις και στωμύλους.

Μύτη σιμὴ είναι γενικῶς ένδειξη κοινὸν άνθρώπου. Μύτη λεπτή, ξερή, άσουλούπωτη, σημαίνει φόβο και άνανδρία. Μύτη άχρή, προδίνει έγωισμό και φθόν.

Από τὸν σχηματισμὸ τὸν προσώπου, καί από την διαφορά τὸν χαρακτηριστικῶν τὸν καθένα, φανερώνεται ο χαρακτήρας του. Προ σέτε τις παραπάνω μορφές και βρῆτε τὸν χαρακτήρα τὸν φίλου σας, σύμφωνα με τὰ στοιχεία τὸν δίνει τὸ άρθρο μας.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Ας δοῦμε τι λέγει τὸ στόμα. Αὐτὸ καί αν είναι... όμιλητικό! Σάν στόμα που είναι...

Λοιπόν, αν δῆτε στόμα με χείλη λεπτά και σφιγμένα μπορείτε νά πῆτε άόιστα-κα πὸς ο κάτοχος του είναι άνθρωπος κακός, όποκριτής και κουτοσυνήθης. Τὸ έναντίον: στόμα με χείλη παχειά, αλλά όποσδήποτε άνάλογα και άρμονικά είναι ένδειξη καλωσύνης και ελευκρινείας. Χονδρά χείλη σημαίνουν: άνθρωπο αίσθησιακό, λαίμαργο και τεμπέλη.

ΤΟ ΠΗΓΟΥΝΙ

Πηγοῦνι προτεταμένο, άλλ' όχι πολὺ, σημαίνει θέληση και μάλιστα πείσμα. Όταν έξέχει περισσότερο, όπως τὸν Βολταίρου, σημαίνει άνθρωπο έξυπνο αλλά κακεντρεχί. Πηγοῦνι σουβλερὸ δείχνει άνθρωπο πονηρό. Πηγοῦνι στρουγγυλὸ είναι σημάδι άνθρώπου με καλὰ φυσικά. Γυναίκα όμως με ένα τέτοιο πηγοῦνι και με λακκάκια, είναι πλάσμα άδυνάτου θελήσεως, φίλος της μουσικής, τὸν διασκεδάσεων και τὸν λιχουδιῶν, που εύχαρίστως θυσιάζει την καλή διατήρηση τὸν σπιτιοῦ τὸν σὲ έξωτερικές χαρές.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΙΑ

Αλλά και τὰ δόντια δείχνουν τὸν χαρακτήρα τὸν ανθρώπου. Δόντια χωρισμένα τὸ ένα από τὸ άλλο, δείχνουν συνήθως άνθρωπο ήρεμο, άδύνατο και χωρίς άνεργητικάτοι.

Δόντια τετράγωνα και στερεά, άποτε- λουν ένδειξη σταθεροῦ χαρακτήρος. Δόντια κολλητά τῶνα με τᾶλλο, σημαίνουν θέληση. Δόντια πολὺ μικρά είναι σημεῖο άνθρώπου έλαφρῶς έπιπολαίου.

Αὐτὰ καλοσχηματισμένα δείχνουν πνεύμα όρμητικό. Αὐτὰ πλατεία και μακρύα, σημαίνουν έγωισμό αλλά και βλακεία μαζί. Αὐτὰ πλατεία, άνθρωπο άσθενικοῦ χαρακτήρα. Αὐτὰ κόκκινα και παχειά, φύση αισθησιακή.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Καί έρχόμαστε τώρα στὰ μάτια. Είναι ο καθοστὸ καθρέφτης της ψυχής. Ας δοῦμε λοιπόν τι λένε: "Αλλοτε, άναπαρίσταναν τὸν διάβολο με πράσινα μάτια, χωρίς άλλο, οι άνθρωποι της εποχῆς

θαχουν παρατηρήσει ότι οι άνθρωποι που έχουν μάτια σ' αὐτὰ τὸ χρώμα είναι κακοί, δόλιοι και διεστραμμένοι. Τὸ έναντίον, μάτια γαλανὰ σημαίνουν άνθρωπο με τὰ καλλίτερα αίσθήματα. Μάτια βαθύλανα, δείχνουν άνθρωπο εύχάριστο και στοργικό. Μάτια πολὺ άνοιχτόχρωμα είναι σημεῖο άδυναμίας, δειλίας και άσταθοῦς χαρακτήρος. Μάτια καστανά δείχνουν θερμὸ χαρακτήρα, θυμῶδη, και αίσθηματικό. Μάτια γκριζα, σημαίνουν άνθρωπο όπομονετικό, φίλεργο, και με μεγάλη ήθική δύναμη.

ΑΛΛΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Αλλά και από άλλα πράγματα, μπορείτε νά καταλάβη κανείς τὸν χαρακτήρα τὸν ανθρώπου. Π.χ. από τὸ φόρεμα τὸν καπέλλο. Άνθρωπος που φορεῖ τὸ κοπέλλο του καθῆως είναι γενναίου χαρακτήρος, με άπλά γούστα, αλλά πολὺ πληκτικός για τὸν περιβάλλον του. Άνθρωπος που φορεῖ τὸ καπέλλο του γυρτὸ πρὸς τὰ δεξιά, σημαίνει ψυχὴ τρυφερή. Καπέλλο που πᾶει πρὸς τὰ πίσω, σημαίνει χαρακτήρα βίαιο.

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ

Μπορείτε όμως και από τὸ γέλιο νά καταλάβετε τὸν χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Η μέθοδος δέν είναι πιά τὸν Λομπρόζο... Είναι πολὺ παλιὰ και σὲ μεγάλη υπόληψη στὰ 1602. Λοιπόν, κατὰ την μέθοδο αὐτή, όποιος γελά κάνοντας «χχαχα», με γέλιο δηλ. πλατὺ, είναι άνθρωπος ελευκρινής, άγαπᾷ τὸν θάρυβο, την κίνηση, αλλά είναι κάποτε και χαράκτιρος εύμεταβλητοῦ. Άνθρωπος που γελά κάνοντας «χέ...χέ», είναι χαράκτιρ φλεγματικός και μεταγχολικός. Οποιος γελά με «χι...χι» είναι άνθρωπος εύκαλομεταχειρίστος και άπλοικός.

Ο ΦΥΣΙΟΓΝΟΜΙΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσιέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλων ύπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλαα, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσιέ είναι φορητός δυστυχισμένος. Άγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεβ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του άνηθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επακολουθεί μια τραγική σκηνή. Πρέπει να διαλέξει άμεσα αυτήν ή έμμεσα, του λέγει η Σουζάν. Με ματωμένη καρδιά, αποφασίζει να διακόψει την άθωα αισθηματική σχέση του με την πολιτική και αποσύρεται στην έξοχή για να ξεχάσει λίγο. Όστόσο, η ανάμνησή της τον καταδιώκει, και προσπαθεί να μάθει νέα της.

8. (Η συνέχεια)

Βαί!... Η Μπλάνς πήγε καθώς έμαθα, στον άβυσσ Γκοντάλ... Έναν από τους καλλιτέρους παπάδες μας, φανατικό... Τον είδε επανειλημμένως και έπειτα από κάθε επίσκεψη ήταν και περισσότερη σκεπτική και περισσότερο λυπημένη... Την άγαπώ πολύ και σ'ας θεσπιά, ότι είμαι πολύ ανήσυχος για την κατάσταση, στην οποία βρίσκεσαι.

Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, η κυρία πρόσθεσε.

—Μου έγραψε δύο ή τρεις φορές εις το Καμπούργ. Τα γράμματά της είναι γεμάτα αποθάρρυνση.

Ο Μιχαήλ δεν έτόλμησε να ζητήσει τα γράμματα και έφυγε ανήσυχος και αποφασισμένος να μάθει με κάθε θυσία νεώτερα.

Δεν είχε λησμονηθεί ακόμη ο θαυμάσιος λόγος του Τεσιέ στην Λυών, το άριστο ύργημα της ρητορικής του δεινότητος, που συνετάραξε τα πλήθη και προκάλεσε ένθουσιασμούς: Ένα εδάγγελο τάξεως, νομιμοφροσύνης, παρυσυλλογής.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Και τον λόγο της Λυών διεδεχθη μια μεγάλη πολιτική έκστρατεια, σαν να ζήτησε να μεθύσει από δράση, από κίνηση και λόγους. Έπληγε στην Ντιζόν, στην Μασσαλία, στο Φουρμέ.

Ολόκληρη η Γαλλία άντηχε από ένθουσιασμό και συγκίνηση για την έκστρατεια εκείνη. Οι εφημερίδες αφιέρωναν καθημερινώς στήλες ολόκληρες. Κάποιος δημοσιογράφος πήγε στο Άν-συ και έδημοσίευσε μια ειδική περικοπή της έξοχης ζωής του μεγάλου πολιτικού και της οικογενείας του.

Ο Μιχαήλ έδιάβασε το άρθρο στο Καμπούργ, όπου θρήκε τρόπο να πεταχτεί στο διάλειμμα δυο πολιτικών συγκεντρώσεων. Το έδιάβασε ένα πρωί, που βρισκόταν σε νευρική διάθεση.

Είχε φθάσει νωρίς και ένόμιζε ότι η Μπλάνς θα έρχότανε το πρωί στην πλάξ. Χωρίς να ξέρη ακόμη αν θα της μιλούσε ή αν θα του έφθανε να την δει να περνά, περίμενε από στιγμή σε στιγμή να την δει να έμφανίζεται. Η πλάξ γέμιζε κόσμο και ο Μιχαήλ έγυριζε, προσπαθώντας ν' αποφύγει κάθε γνωστό. Δεν το κατάρθανε όμως πάντοτε. Έπρεπε να χαιρετήσει, να δεχθεί χειραψίες, ν' ακούσει τα απαραίτητα «Πώς! Σε έδω!» Η Μπλάνς όμως δεν φαινόταν πουθενά.

Έπειτα από τέσσερες ώρες μάταιης προσμονής, πήγε σ' ένα γαλακτοπωλείο, έφαγε ελαστικά δυο αυγά και πήρε την απόφαση να πάη στο σπίτι του Καριέ.

Η κυρία Καριέ, εν απουσία του συζύγου της, τον δέχθηκε στην θερμά. Όταν του φανέρωσε την έκπληξή της, για την επίσκεψή του, εκείνος της εξήγησε ότι, περνώντας μετά στο Καμπούργ και γνωρίζοντας ότι η κηδεμονομένη του ήτο εκεί, ήλθε να μάθει νέα της.

—Είπε άργά αυτή την ώρα! άπήντησε η κυρία Καριέ, η οποία δεν πρόσεχε ποτέ την κόρη της. Διασκεδάσει πολύ. Ο θαλασσινός αέρας την ωφελεί πολύ. Άλλως τε, αν επιτρέπεται, θα πάω να την φέρω. Θα έκπληγν και θα εύχαριστήθω πολύ, που θα σ'ας δει.

—Είπε πολύ καλά! διασκεδάσει πολύ. Ο Μιχαήλ έμεινε μια στιγμή σκεπτικός μπρος στην διπλή αυτή πληροφορία. Μά ή είσοδος της Μπλάνς διεσκόρπισε όλες τις όψεις, που σχηματιζόταν στην σκέψη του. Είχε άδυνατίσει πολύ, ήταν όχηρή και το σύνολό της παρουσίαζε την εικόνα λύπης και

έγκαρτερήσεως.

Η κυρία ντέ Καριέ, πήγε να την καλέσει ή ίδια για να θρή μια πρόταση να αλλάξει τουαλέττα. Έτσι η Μπλάνς θρέθηκε λίγα λεπτά μόνη με τον Μιχαήλ.

—Μπλάνς, έπινε εκείνος, πιάνοντας το χέρι της. Έπρεπε να σε δώ...

—Όρθιος πολύ κοντά της, την έκύταζε άπληστα. Εκείνη τράβηξε το χέρι της με κάποια προσπάθεια και με φωνή τρεμάμενη του έλεπε:

—Α! Δεν είσαι γενναίος...

—Μη με κατηγορείς, σε ίκετεύω...

—Υπέφερα πολύ... Δεν μπορούσα να άνθεξω πιά... Άν ήξερες, Μπλάνς, ότι για να θβάσω έδω, γυρίζω δεκαπέντε μέρες από πόλι σε πόλι, μέσα σε γεύματα, άγορεύσεις και θόρυβο, τον όποιο δεν ακούω καν...

Η νέα του έδωσε πάλι το χέρι της. Άλλά ενώ εκείνος έκαμε μια κίνηση για να το φέρη στα χείλη του, καθέμενος κοντά της, η Μπλάνς το τράβηξε εκ νέου.

—Όχι, του έλεπε με γλυκύτητα.

Κι' έπειτα από μερικές στιγμές σιωπής, πρόσθεσε:

—Αφού όλα μ'ας χωρίζουν, γιατί με καταδιώκετε; Δυσκολεύομαι τόσο να σ'ας ξεχάσω! Έν τούτοις, πρέπει να σ'ας ξεχάσω... Έχω καθήκον... Σταθήκαμε τόσο αδύνατοι... Μά δεν το καταλάβαινα... τώρα το κατάλαβα... το κατάλαβα και ά...

Και το βλέμμα της, γεμάτο ανείπωτη όδύνη, χάθηκε στο κενό, σαν να ζητούσε κάποια μακρινή βοήθεια...

—Α, έκαμε εκείνη, ύποφερομε τόσο, ώστε μπορούμε να μ'ακατε λίγο έπιεικεις στον έαυτό μας... Μη χαλνάζς αυτές τις στιγμές που μπορούσαν να είναι λίγη εύτυχία... Άφ'ησέ με τουλάχιστον να κυττάξω μέσα στα μάτια σου... Κι' έπειτα θα φύγω, αν το θέλεις, και δεν θα ξαναγυρίσω...

Εκείνη, χωρίς να σηκώσει τα μάτια της, μουρμούρισε...

—Αυτό θα ήταν το καλλίτερο, νομίζω...

Ο Μιχαήλ έκανε ν' άπαντήση, όταν η κυρία ντέ Καριέ παρουσιάσθηκε και τους διέκοψε. Ήταν δροσερή, εύθυμη, διαχυτική, Προσκάλεσε τον Μιχαήλ να μείνη στο γεύμα μαζί τους. Ήταν έτοιμη να δεχθί, με κίνδυνο να χάσει το πολιτικό συμπόσιο της ήμέρας εκείνης. Συνάντησε όμως το βλέμμα της Μπλάνς, που τον διέτασσε «Φύγετε». Και άρνήθηκε.

Για μια στιγμή ακόμη άκουσε τον θόρυβο της φωνής της κυρίας ντέ Καριέ, που μιλούσε για διάφορα άσημαντα πράγματα. Κατάρθωσε μάλιστα να πη κι' αυτός λίγες λέξεις. Έπειτα τις άπεχαιρέτησε και, άπελπισμένος, πήγε στον σταθμό να περιμένη το έξπρες.

Πέντε ή έξη μέρες άργότερα, ο Μιχαήλ έβρισκε στο ταχυδρομείο του ένα γράμμα της Μπλάνς.

«Φάνηκα σκληρή σε σένα, Μιχαήλ, που είχες έλθει επίτηδες για να με δες. Κι' άν ήμουν μόνη με ένα ψυχρό

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ποχαιρετισμό, όταν συλλογίσθηκα την μόνωσή σου στο τραίνο, που σε έφερνε μακριά από μένα, μετανόησα για την σκληρότητά μου και έκλαψα όλη την νύχτα. Έλεγα ότι θα σκεφτόσουν ότι δεν σε άγαπώ πιά. Και όμως είμαι δική σου, τόσο δική σου, παρά τον χωρισμό, παρά την απόσταση. Μόνο ότι θέλησα να κρατήσω την απόφασή μας. Το μόνο που κέρδισα είναι ότι είμαι άναγκασμένη να σου γράψω τώρα, γιατί δεν μπορώ να ύποφέρω τη σκέψη τι άμφιβάλλεις για μένα και ότι είμαι θυμωμένος μαζί σου. Φαινόσου τόσο δυστυχισμένος, Μιχαήλ! Είναι λοιπόν δυνατόν να σου είμαι τόσο άπαραίτητη, ως σ' αυτό το σημείο; Θάθελα να σε παρηγορήσω να θρώ λέξεις που να γλυκάνουν τη λύπη σου! Άλλοίμονο! Δεν βρίσκω. Γιατί να μην είμαι ακόμη παιδάκι, όπως την έποχή που με έλεγες πρωτότοκη κόρη σου; Θυμάσαι; Είχες τότε συχνούς πονοκεφάλους και κανέναν δεν ήξερε να σε περιποιηθεί όπως έγω. Αυτό τουλάχιστον έλεγες έσύ, και η Σουζάν δεν σκεφτόταν καν να ζηλέψη την Μπλάνς εκείνη με το κοντό φουστανάκι. Τώρα όλα άλλαξαν. Δεν έχω πιά το δικαίωμα να σε άγαπώ, δεν μπορώ να σε περιποιηθώ όταν είσαι άρρωστος. Είσαι τόσο όχηρος, τόσο κουρασμένος! Πόσο έχεις την άναγκη μου. Μά δεν μπορώ να σε πησιάζω, δεν μου επιτρέπεται να σε δώ. Και όταν διασχίζεις την Γαλλία ολόκληρη για να έλθεις κοντά μου, έχω ύποχρέωση, να σε δώξω. Και κάνω κακά, πολύ κακά που σου γράφω.

«Αν ήξερες πόσα πράγματα σκέφθηκα από τότε που χωρίσαμε»...

«Όταν έφθασα στην Λυών, αισθάνθηκα τον έαυτό τόσο μόνο, ώστε, δοκίμασα την άνάγκη, ένός στήριγματος, μιας φωνής, που να με οδηγί και να με παρηγορή. Πρέπει να σου τα διηγηθώ όλα Μιχαήλ. Έξήγησα τον Θεόν, τον παρεκάλεσα και έπειδή δεν με άκουσε, έπληξα και γονάτισα σ' ένα έξεμολογητήριο και τα ώμολόγησα όλα σ' έναν παπά. Όλα εκτός του όνόματός σου, έννοείται, το όποιο έπένε με κάθε τρόπο να μάθω! Άλλά προς τί; Δεν μου έλεπε τίποτα περισσότερο από όσα ή συνείδησή μου μου έπαναλαμβάνει από τότε, που σε άγαπώ. Μου έδειξε το σφάλμα μου, σαν να μην το έβλεπα μόνη.

«Τα λόγια του με έκαναν περισσότερο δυστυχισμένη, γιατί αισθανόμουν ότι ήσαν άνώφελα και ότι κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να με κάμη να μη σε άγαπώ. Και όταν έκλαια, έρωτώντας τον τί να κάμω, άρχισεν άμέσως να μου όμυλγ για μοναστήρι Μοναστήρι! Όχι! Όχι! Μά τι καρδιά θα πήγαινα εκεί;

«Άλλως τε, άγαπώ την ζωή, θέλω να μείνω στον κόσμο, αισθάνομαι τον έαυτό μου κοντά σου, παρά την άδυσσο, που μ'ας χωρίζει. Θέλω να άφιερωθώ σε σένα ολόκληρη χωρίς να δώσω τίποτα από τον έαυτό μου στον Θεό!

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

μαζί μου, γιατί σε άγαπώ πάρα πολύ, ούτε θα καταχρασθής της άγάπης μου. Ξέρουμε καλά ότι πρέπει να μείνουμε άνώτεροι από τον έρωτά μας, άφου είναι έννοχος και άπαγορευμένος.

«Χαίρε, άγαπημένη μου! Δική σου, αιώνιως δική σου!

Μπλάνς»

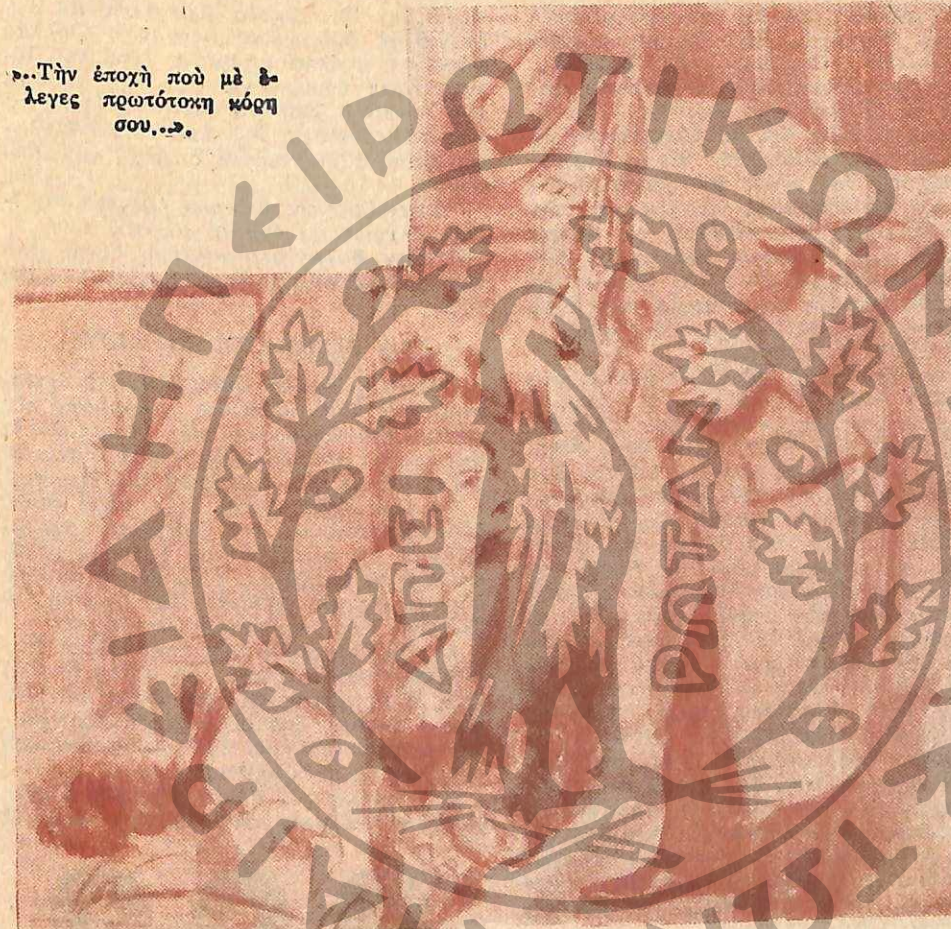
«ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ»

Έπειτα από δυο τρεις λόγους πολιτικούς, διάφορα γεύματα, έπισκέψεις σε διάφορα κέντρα και ένα συνέδριο, ο Τεσιέ έπέστρεψε στο Άνεσού για να μείνη εκεί λίγες μέρες πριν ή έπαναφέρη την οικογένειά του στο Παρίσι. Άλλοτε, όταν έγύριζε από τις κουραστικές αυτές περιόδους, δονούμενος άκόμη από τον πικρό άγώνα, ή Σουζάν τον καταπράυνε γλυκά, με χίλιες θωπευτικές λέξεις, με χίλια χάδια, από αυτά που ξέρουν οι γυναίκες που άγαπούν. Αυτή την φορά όμως τον ύποδέχθηκε ψυχρά, με δυσπιστίαν, ζητώντας π'α μάτια του να μαντέψη αν δεν έρυβε κανένα νέο μυστικό.

Ο Μιχαήλ δεν όπέστη την εξέταση: ήτη χωρίς να ταραχθί. Έλεπε μέσα του: «Τό κατάλαβε».

Και κείνη σκεπτόταν. «Κάτι μου κρύβει! Ύποκρίνεται πάλι, ύποκρίνεται»

«Την έποχή που με έλεγες πρωτότοκη κόρη σου».

πάντα!».

Ήταν πολύ μακρύτερα από άλλους, ένας από τόν άλλο παρὰ όταν μετα-
ξύ των υπήρχε μεγάλη απόσταση κι'
όλο τὸ περιβάλλον ήταν τόσο σύμφωνο
μὲ τὰ αἰσθηματὰ των!

Τὸ φθινόπωρο ἀρχίζει νὰ κοκκινίζει τὰ
φύλλα, ὁ οὐρανὸς γινόταν σκοτεινός.
Ὁ Μιχαὴλ ποὺ διαζόταν νὰ φύγῃ ἀ-
πὸ τὰ πένθιμα ἐκεῖνα μέρη, ἀρχισε πάλι
τοὺς μακρινούς περιπάτους. Ὁ Μον-
τέ τὸν συνόδευε συχνότατα.

—Λοιπὸν, μεγάλε ἀνθρώπε, τοῦ εἶπε
στὴν ἐπιστροφή του, ἐλπίζω, ὅτι ἔρηκες
ἀπασχόλησιν... εἶπες τὰ ὠραία λόγια...

«Ἄν ἐκπληρώσῃς τὸ τέταρτο τῶν ὑ-
ποσχέσεών σου ὅταν θὰ κυβερνήσῃς, ἡ
Γαλλία θὰ εἶναι ἕνας παράδεισος... Ἐ-
μοίρασες ὑποσχέσεις σὲ ὅλους... καὶ σὺ
εἶσαι εὐλκρινής...»

—Δὲν ξέρω! ἀπήντησε ὁ Μιχαὴλ. Ἐ-
συλλογίζομαι ἄλλο πράγμα... Νομί-
ζεις, ὅτι ἐφυγα γιὰ τὴν Λυὼν, γιὰ τὴν
Ἀμιεν ἢ γιὰ τὸ Φουρμέ;... Ἐ! Λοιπὸν
ἀπατάσαι! Ἐφηγίαινα μόνο στὸ Καμ-
πούρν... Στὸ Καμπούρν, ναί, ὅπου εἶνε
ἐκεῖνη καὶ ὅπου τὴν εἶδα...

—Ἄ! Δυστυχισμένε. Δὲν ἔχεις λοι-
πὸν καθόλου θέληση;

—Δὲν μποροῦσα πιά νὰ κρατηθῶ...
Τὴν ἀγαπᾶν περισσότερο ἀπὸ ἄλλους...

Ἄ! Ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν μπορεῖ
νὰ παραταθῇ. Οἱ δυνάμεις μου ἐξαν-
τλήθηκαν!

—Φυσικά... Τὴν ξαναεἶδες καὶ ὅλα
ξαναρχίζουν...

Ὁ Τεσσιὲ μουρμούρισε:

—Νομίζω μᾶλλον, ὅτι ὅλα ἀρχί-
ζουν...

—Σὼπα! διέκοψε μὲ ζωηρότητα ὁ
Μοντέ... Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς, μὰ
ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι τίποτα...

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ διακοπὴ
πρόσθεσε:

—Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ σοὺ μιλήσω
καθαρά, Μιχαὴλ... Ἐ! Λοιπὸν αἰσθά-
νομαι οἴκτο γιὰ σένα. Σὲ θεσπίζω...
Ἀλλά, συγχρόνως δὲν κατορθώνω πα-
ρὰ νὰ σὲ θλέπω λίγο κωμικό... Ἄν ἐ-
πίστευες, νομίζω ὅτι θὰ κατέληγες νὰ
τὸ ἐννοήσῃς... Διὰ τοῦτο! Ἐνας ἀνθρώ-
πος τῆς ἡλικίας σου, τοῦ χαρακτήρος
σου, τῆς θέσεώς σου, νὰ μὴν ἔχη τὴν
ἡθικὴ δύναμη νὰ ἀποσπᾷ τὸν ἑαυτὸ
του ἀπὸ ἕνα αἰσθημα νεανικό;... Δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι κανεὶς δέ-
κα ὀκτὼ χρονῶν, ὅταν παίζει τὸν ρόλο
σου, ὅταν ἔχη τίς ὑποχρεώσεις σου...

Ὁ Μιχαὴλ χαμογέλασε:

—Τὸν ρόλο μου! Μὰ τί μὲ μέλλει γιὰ
τὸν ρόλο μου; Ἡ ζωὴ μου, ἡ πραγμα-
τικὴ μου ζωὴ μὲ ἐνδιαφέρει... Ἄ! Μὲ
βρίσκεις γελοῖο; Ἐγὼ δὲν εἶμαι... Μπο-
ρεῖς νὰ μοῦ πῇς τί πράγμα ἀξίζει ὅσο
μιὰ ὠραία ἀγάπη; Ἐγὼ δὲν ξέρω τί-
ποτα μεγαλύτερο, τίποτα εὐγενέστερο.
Γι' αὐτὸ, καὶ ἂν εἶχα ἀκόμη τὴν δύνα-
μη, δὲν θὰ παρατινοῦμαι τῆς δικῆς μου
ἀγάπης... Αἰσθάνομαι ἕνα εἶδος χαρᾶς,
καίοντας ἔτσι τὴν καρδιά μου... Καὶ ὁ
περηφάνεια. Ναί! Ὑπερηφάνεια... Θαυ-
μάζω τὸν ἑαυτὸ μου, γιατί ἀγαπᾶ
πρῆλῃ, παρὰ ὅλα, ἐναντίον στὴν λογι-
κὴ καὶ στὸ καθηκόν, χωρὶς ἐλπίδα...
Θαυμάζω τὸν ἑαυτὸ μου, γιατί ἀγα-
πᾶ, μέσῃ στὸν παγερὸ κόσμον μας, μέ-
σα σὲ ἄνδρες, ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ φι-
λοδοξίες καὶ σὲ γυναῖκες ποὺ δὲν ἔ-
χουν παρὰ φιλαρέσκεια... Νομίζω, ὅτι
αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι ὅτι ἔχω καλλίτε-
ρο, μέσῃ μου, ἀφιλοκερδέστερο, γεν-
ναϊότερο... Καὶ τὴν θέλω καὶ θὰ τὴν
κρατήσω μέχρι τέλους...

Ὁ Μοντέ, ἀκούοντας, κινεῖται τὸ κε-

φάλι.

—Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἄρρωστος γιὰ
νὰ χάνεσαι σὲ τέτοιες παραδοξολογίες.
Τί θέλεις νὰ σοὺ ἀπαντήσω; Εἶσαι πο-
λὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ
μὴν μπορῇς ν' ἀκούσῃς τὰ πράγματα
ποὺ θὰ σοὺ πῶ. Καὶ καμμιὰ λογικὴ δὲν
μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ... Μόνο μιὰ ἐλπίδα
ἔχω γιὰ σένα... Τὴν ἐπανάληψη τῶν ἐρ-
γασίων τῆς Βουλῆς, τὸν ἀγῶνα, τὸν
πυρετὸ... Ἄν γίνῃς πρόεδρος τῆς μελ-
λόυσης Κυβερνήσεως...

Μὰ ὁ Μιχαὴλ τὸν διέκοψεν, σηκώνον-
τας τοὺς ὤμους.

—Ναί! Βέβαια! Θὰ πηγαίνω, θὰ ἐρ-
χωμαι, θὰ ἐργαζώμαι, θὰ συνεδριάζω
στὶς ἐπιτροπές, θὰ ἀγορεύω ἢ θὰ διοι-
κῶ. Ὅλα αὐτὰ σὰν μέσῃ σὲ ὄνειρο. Γιὰ
μένα ἡ ἀληθινὴ πραγματικότης εἶναι
ἄλλο. Ἡ ψυχὴ μου δὲν βρίσκεται πιά
σὲ ὅτι κάνω ἢ σὲ ὅτι λέγω. Εἶναι σ'
αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι καὶ σ' αὐτὸ
ποὺ αἰσθάνομαι... Ἐμαθα τόσον
καλὰ νὰ ζῶ δυὸ ζωές! Τὴν ἐξωτερικὴν,
ποὺ θλέπει ὁλος ὁ κόσμος, καὶ τὴν ἐ-
σωτερικὴν ποὺ ξέρεις μόνο σὺ.

Ὁ Μοντέ δὲν ἀπήντησε. Οἱ δυὸ φίλοι
ἐξακολούθησαν τὸν περιπάτο των σκε-
πτικοί.

Ἡ Σουζὲν ὑπέφερε περισσότερο θλέ-
ποντας τοὺς νὰ πηγαίνουν μαζί. «Μι-
λοῦν γι' αὐτὴν!», σκεπτόταν. Καὶ μιὰ
βαθὺτάτη μελαγχολία τὴν πλημμύριζε
ὅρες ὁλόκληρες ἐνῶ ἡ Λώρα ἔπαιζε
στὸν κήπο τῆς καὶ ἡ Ἄννα ἐρχόταν καὶ
στήριζε τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὰ νό-
νάτα τῆς.

—Μαμά, τί ἔχεις;

—Δὲν ἔχω τίποτα, μικροῦλα μου. Τί-
ποτα.

...Ἄ; Πῶς θὰ τὸν συγχωροῦσε ἂν ἐ-
γύριζε σ' αὐτὴν εὐλκρινά! Μὰ ὄχι!
Δὲν ἦταν κοντὰ τῆς παρὰ διὰ τῆς θίας.
Ἐμενε σὰν δεμένους, καὶ ξανἀρχιζε κάθε
μέρα τὴν ἴδια θυσιάν. Τὸν λυπόταν μά-
λιστα σὲ ὀρισμένες στιγμές. Πολλές
φορές, εἴτε ἀπαυδημένη, εἴτε ἀπὸ οἴ-
κτο, ἦταν ἐτοιμὴ νὰ τοῦ πῇ: «Γράψε
τῆς λοιπὸν! Σοὺ τὸ ἐπιτρέπω! Βλῆτω
πῶς πεθαίνει!» Μὰ δὲν τὸ κατάρθω-
νε. Κάποια ἐσωτερικὴ δύναμη τὴν κρα-
τοῦσε.

Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἦσαν ἱ-
σως ὀλιγώτερο ἐχθροὶ μεταξύ των.

Ἦσαν ὅμως περισσότερο ξένοι ἀπὸ
τὴν ἡμέρα τοῦ πρώτου των μαλλώμα-
τος.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ

Ὅταν ἡ Βουλὴ ἐπανελάθε τίς ἐργα-
σίες, τῆς ἕνα ξαφνικὸ σκάνδαλο εἰς
θάρος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν ἐ-
δωσε στὴν ἀντιπολίτευση μιὰ ἐξαιρετι-
κὴ εὐκαιρία νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία.

Ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς εἶχε γίνῃ ἥρωας
ἐνὸς σκανδάλου στὰ θεατρικὰ παρα-
σκηνία. Ἡ γυναῖκα του ζητοῦσε δικα-
στικῶς τὸ διαζύγιο. Ἐνῶ ἐν τῷ μεταξύ
ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς εἶχε ὑποστῇ
τονκίνο μιὰ σημαντικὴ ἀποτυχία.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενες ἐφημερίδες ἐπε-
τίθεντο ἐναντίον του, καὶ μόνον ἡ «Ἐλ-
ξη», ἡ ἐφημερίδα μὲ τὴν ὁποία συνδεό-
ταν ὁ Τεσσιὲ, κρατοῦσε μιὰ πὺ ψυχραι-
μὴ στάση, πράγμα ποὺ δυσαρσετοῦσε
ἐξαιρετικὰ τοὺς φίλους του.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συνεζητεῖτο ἡ σχε-
τικὴ ἐπερώτησις στὴν Βουλὴ, ὅλοι οἱ

συνάδελφοι τοῦ Τεσσιὲ τὸν ἐκλέξαν νὰ
λάβῃ τὸν λόγο.

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐνδεδειγμένος, τοῦ ἔ-
λεγε ὁ ντὲ Τέρν, νὰ καυτηριάσῃς ὅπως
πρέπει τὸ σκάνδαλο.

Ὁ Τεσσιὲ προσπάθησε μάταια νὰ ἀ-
ποφύγῃ αὐτὴ τὴν ἐντολή, στὸ τέλος ὁ-
μως, πρὸ τῆς πίεσεως ὁλοκλήρου τῆς
πολιτικῆς ὁμάδος του, ἀναγκάστηκε νὰ
ὑποχωρήσῃ, καὶ ζήτησε τὸν λόγο...

Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκριβῶς ἕνας κλη-
τήρας ἔφερε στὸν Τεσσιὲ ἕνα ἐπισκε-
πτήριο. Ἐγινε ὠρτότατος καὶ σηκώ-
θηκε ἀμέσως. Ποῦ πᾶς; τὸν κράτησε ὁ
Ντὲ Τέρν. Φεύγεις;... Ὁ πρωθυπουργὸς
τελείωνει τὴν ἀγόρευσίν του.

—Σκέφθηκα καλλίτερα. Παρατιτοῦμαι
τοῦ λόγου...

—Ἀστειεύεσαι;... Ἀκούσε, Τεσσιέ.
Δὲν εἶναι ὥρα κλονισμῶν αὐτῇ. Ἐν-
νοεῖς ὅτι ὅλοι ὑπολογίζουν σὲ σένα...

—Ἰσως... Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ
πῶ ὅτι θὰ ἔμπρε... Θὰ ἔχανα τὴν μά-
χη, φίλτατε. Καλλίτερα εἶναι νὰ μὴ μι-
λήσω...

Καὶ ἐνῶ ὁ Ντὲ Τέρν ἐτοιμαζόταν νὰ
ἐπιμείνῃ, ἐκείνος τοῦ ἐπανελάθε μὲ πα-
ράδοξο τόνο.

—Ναί! Προτιμότερο εἶναι νὰ σιωπή-
σω. Πίστεψέ με!

Καὶ ὄντως ἀπὸ τὴν αἰθουσα τῶν συ-
νεδριάσεων ἀφοῦ προηγουμένως εἶδο-
ποίησε τὸν Πρόεδρο ὅτι παραιτεῖτο τοῦ
λόγου. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Τεσσιὲ
ἀπὸ τὴν συζήτησιν κανεὶς ἄλλος δὲν ἀ-
νέλαθε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐγινε μυστικὴ ψη-
φοφορία κατὰ τὴν ὁποία ὁ ὑπουργὸς
τῶν Ἀποικιῶν συνεκέντρωσε ἀρκετὴ
πλειοψηφία. Κι' ἔτσι σώθηκε.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ Τεσσιέ,
κατεχόμενος ἀπὸ ἀνέκφραστη συγκίνη-
ση, ἔσπευδε στὸν αἰθουσαν ἀναμονῆς
γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ πρόσωπον ποὺ τὸν
εἶχε ζητήσει. Ἦταν ἡ κυρία ντὲ Κεριέ.
Μιὰ μόνη ὑπόθεση μποροῦσε νὰ δικαιο-
λογῇ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτῇ ἐπίσκε-
ψη. Ἡ Κυρία δὲ Κεριέ θὰ εἶχε μάθει
ὅλα καὶ θὰ ἐρχόταν νὰ τοῦ κάμῃ παρα-
τηρήσεις μ' ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τῆς
μητέρας.

Καὶ ὁ Μιχαὴλ ἔτρεμε σὰν παιδί μὲ
τὴν σκέψιν ὅτι θὰ τὸν μάλλωνε ἡ γυ-
ναῖκα ἐκεῖνη, τὴν ὁποία δὲν ἐκτιμοῦσε
καθόλου. Εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ τὸν
πῇ ἄθλιο, ἄνθρωπο, ὑποκριτὴ...

Μὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὸν ἐπλη-
σίασε, τὸν καθυσάχασε εὐθὺς ἀμέσως.

—Καλημέρα, ἀγαπητὴ κύριε Τεσσιέ,
εἶπεν ἡ κυρία Ντὲ Κεριέ, δινοντάς του
τὸ χέρι. Ἐχομε χρόνια νὰ σᾶς δοῦμε.
Ἔτσι λησιμονάτε τοὺς φίλους σας;

—Ἐξέρετε, κυρία, ὅτι εἶμαι πολὺ ἀ-
πησυχολημένος...

—Ναί! Ναί! Τὸ ξέρω! Γι' αὐτὸ δὲν
σᾶς κάνω παράπονα... Πῶς εἶναι ἡ κυ-
ρία Τεσσιέ;

—Πολὺ καλὰ, κυρία. Σᾶς εὐχαριστῶ.

—Καὶ τὰ παιδιά;

—Καλὰ ἐπίσης.

—Δὲν ἐφανατάζεσθε θέβαια, ὅτι στὸ
σπίτι μας συμβαίνουν σοβαρὰ πράγ-
ματα...

Ὁ Μιχαὴλ ἐνοίωσε πάλι τὴν καρδιά
του νὰ σφίγγεται.

—Ἄ! ἔκαμε.

—Ναί. Πράγματα σοβαρὰ γιὰ τὰ ὁ-
ποῖα ἔχομε ἀνάγκη τῆς φρονήσεώς
σας καὶ τῆς ἐπιβολῆς σας. Ἀλλὰ μὴ-
πως σᾶς ἀπασχολᾷ σὲ ἀκατάλληλη
στιγμὴ; Μπορεῖτε νὰ διαθέσετε γιὰ
μένα μερικὰ λεπτά;

—Εἶμαι στὴν διάθεσίν σας, κυρία...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Γράψε λάθος...»

Πρόεδρος.— Νέστορ Τυφλοπού-
λης. Ἐπαγγέλμα; Ἡλικία;

Τυφλοπούλης.— Ἐλεγκτῆς
τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας Μετα-
φορῶν, ἔταν 32.

Πρόεδρος.— Λαμπρά. Καὶ ὑποβά-
λατε μήνυσιν;

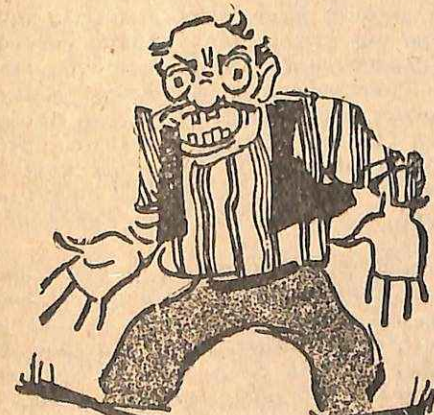
Τυφλοπούλης.— Ἄν ὑπέβαλα,
λέει, μήνυση! Δὲν κυττάζετε τὰ μοῦτρα
μου ποὺ ἔχουν γίνει... ρούσικη σαλτά;
Ἐφαγα... τῆς χρονιάς μου! Μένω στὸ
Παγκράτι. Ἐκεῖνὴ τὴν μέρα, ποὺ εἶχα
βγῇ περίπατο—γιατὶ εἶχα σκόλη—εἶδα
κόσμον μαζεμένο ἔξω ἀπὸ μιὰ παράγκα.
Ἀπάνω σὲ μιὰν ἐξέδρα στεκόταν ἕνας
κρεμανταλᾶς. Ἐλεγε πῶς ἦταν πα-
λαιστῆς καὶ προκαλοῦσε... τὸ σύμπαν!
Ἐχάσα νὰ σᾶς πῶ πῶς κι' ἐγὼ εἶμαι πα-
λαιστῆς... ἀλλὰ ἐρασιτέχνης. Αὐτὸ δὲν
μ' ἐμποδίζει νάχω γερούς μῦς...

Πρόεδρος.— Νὰ εἰσθε συντομότε-
ρος.

Τυφλοπούλης.— Πλησιάζω τὴν
παράγκα καὶ δέχομαι τὴν πρόκληση. Ὁ
παλαιστῆς—Πυγμαλίων Μπρατσάκιας, ἔ-
τι λεγόταν—πρόσφερε ἕνα χιλιάρικο σὲ
ὅποιον θάκανε τίς πλάτες του νὰ φᾶνε
χάμα. Ἀπ' τὴν μιὰ, τὸ φιλότιμο... ἀπ' τὴν
ἄλλη, τὸ χιλιάρικο... πετῶ τὸ σακκάκι
μου κι' ἀρχινᾶμε τὴν πάλη. Ὡσπου νὰ
πῇς κρεμμῦδι τὸν βάσω χάμα νάταν κι'
ἄλλος! Τοῦ στραμπούληγά τὸ πόδι... κι'
αὐτὸ ἦταν ὄλο! Πράγματα κανονικά κι'
ἐν τάξει. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶδε. Μπο-
ρεῖς σὲ μαζεμένο πληθῆος, ὁ νικημένος
μοῦ εἶπε: «Ἐλα τώρα, κύριος, νὰ πάρῃς
τὴν χίνα σου!».

Πρόεδρος.— Ποιὰ χίνα;

Τυφλοπούλης.— Χίνα ἐννοοῦσι
τὸ χιλιάρικο. Βαθεῖα ἑλληνικά, κύριε
πρόεδρε. Φοράω καὶ πάλι λοιπὸν τὸ σακ-
κάκι μου καὶ πᾶω πίσω ἀπὸ ἕνα κόκκινο
μπερντέ. Μόλις μὲ τράβηξε ἐκεῖ πίσω
μοῦ καθίζει μιὰ γροθιά στὸ μάτι γιὰ κα-
λὴ ἀρχή. «Ποῦ εἶναι ἡ χίνα μου;» τὸν
ρωτῶ. Μὰ ἐκεῖνος ἔκανε τὴν πᾶ-

«Γούρλωσα τὰ μάτια μου καὶ
τὸν ρώτησα...».

πια! Τότε ἡ κερά του ποὺ ἦταν ἐκεῖ, μοῦ
λέει: «Πάρε τὴν χίνα σου!» Τὴν κράταγε
στὸ χέρι καὶ ξαφνικά τὴν χώνει στὸν κόρ-
φο τῆς. Ἀπλώνω τὸ χέρι νὰ πάρω τὴν
χίνα... καὶ ξαφνικά μοῦ δίνουν ἀπὸ πίσω

μιὰ κλωτσιὰ στὰ μαλακά. Δὲν ἦταν ἕνας,
κ. πρόεδρε, ποὺ θὰ τὸν κανόνιζα στὰ
πεταχτά. Τρεῖς ἦσαν ποὺ τόσες νὰ εἶναι
οἱ μέρες τους στὸ νοσοκομεῖο!

Πρόεδρος.— Ὁρμησαν ἐναντίον
σας;

Τυφλοπούλης.— Μ' ἔκαναν τοῦ ἀ-
λατιοῦ. Ἀνίκαν νὰ ἐργασθῶ τουλάχιστο
γιὰ ἕνα χρόνο.

Πρόεδρος.— Μάρτυς, τὰ παραλέτε.
Ἐχετε τὴν ἱατροδικαστικὴ ἔκθεσιν; (Τὴν
διαβάζει)... Ἐδῶ λέει πῶς εἰσοθε ἀνίκα-
νος νὰ ἐργασθῇτε γιὰ ἕνα μῆνα.

Τυφλοπούλης.— Τρεῖς μοῦ ρίχτη-
καν μαζί, κ. πρόεδρε... Καταλαβαίνετε
λοιπὸν... Μοῦ μάρτυσαν τὸ μάτι... μοῦ
εραβώσαν τὴν μύτη... μὲ τάραξαν στὶς
κατωσιές... (Σηκώνει τὸ παντελόνι του).

«Ὑστερ' ἀφοῦ ντύθην, ἄρχισε νὰ ἐρωτο-
τροπῇ μὲ τὴν γυναῖκα μου».

Κυττάζετε αὐτὸ τὸ μπλὲ ἀπάνω στὸ κα-
λάμι. Μιὰ βδομάδα μοῦ πονοῦσε...

Πρόεδρος.— Περιττὸν νὰ δῶ. Καὶ
τὸ χιλιάρικο;

Τυφλοπούλης.— Ὅσο τὸ εἶδατε
σεῖς... ἄλλο τόσο τὸ εἶδα κι' ἐγὼ. Μοῦ
τὴν ἔσκασαν, κ. πρόεδρε...

Πρόεδρος.— Νὰ εἰσθε προσεκτικὸς
στὶς ἐκφράσεις σας. Τὶ ἀπατήσεις ἔχει ὁ
συνήγορός σας ὡς ἀποζημιώσιν;

Συνήγορος.— Ἀπαιτῶ 35.000 δρ.
ὡς ἀποζημιώσιν καὶ ψυχικὴν ὀδύνην γιατί
ἡ κακοποίησις αὐτῇ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐ-
πιτιμηθῇ αὐστηρὰ ὁ πελάτης μου ἀπ' τὸν
προϊστάμενον τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας
Μεταφορῶν.

Πρόεδρος.— Πυγμαλίων Μπρατσά-
κιας. Πληρώσει. Φέρθηκες σὰν χτήνος.

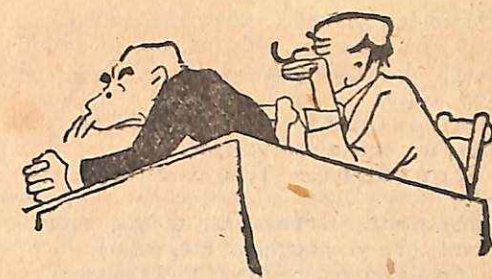
Πυγμαλίων.— Εἶναι ψευτάρος, ὅλα
δσα σᾶς εἶπε εἶναι παραμύθια...

Πρόεδρος.— Σιωπῇ. Ἡλικία; Ἐ-
παγγέλμα;

Πυγμαλίων.— 42 χρονῶν. Στὸν και-
ρὸ μου ἔφαγα πέτρα μὲ μιὰ γροθιά.

Πρόεδρος.— Καὶ σήμερα σπᾶς τὰ
κεφάλια τῶν πελατῶν σου!

Πυγμαλίων.— Δὲν ἔσπασα τίποτα.
Ἀκούστε πῶς ἔγινε ἡ φασαρία. Ἐκεῖ ποὺ

ἔλεγα: «Ποιανοῦ τοῦ βαστᾶ νὰ μετρηθῇ
μαζί μου;» περίμενα νὰ φανῇ ἕνας κομ-
πάρσος μου, ὅπως ἔχω πάντα ἕναν τοῦ
χεριοῦ μου, αὐτὸς ὅμως ὁ κύριος δὲν
φάνηκε ποθεν. Καὶ φάνηκε αὐτὸς ὁ
προκομμένος. Ἐκανε νὰ τὸν τρομάξῃ.
Γούρλωσα τὰ μάτια μου καὶ τὸν ρώτη-
σα: «Θέλετε νὰ παλαίψετε μαζί μου;»
Μοῦ εἶπε: «χοντροβαρέλι!»

Πρόεδρος.— Σοὺ τὸ εἶπε στ' ἀ-
στεῖα.

Πυγμαλίων.— Δὲν παίζει κανεὶς
μὲ τὸ ψωμί τοῦ ἀλλουνοῦ. Ἐγὼ τοῦ μι-
λήσα μὲ τὸ γάντι: «Τὶ πάλη θέλετε, κύ-
ριος;» Μοῦ ἀπάντησε: «Ἑλληνορωμαϊκή».
Πῶς νὰ ξεμπλέξω; Εἶχε ἀνεβῇ στὴν ἐ-
ξέδρα καὶ τοῦ εἶχα τάξει ἕνα χιλιάρικο.
Μ' ἔρριξε χάμα μὲ μπασκέτισα. Ἐ-
φυγε ἀπ' τὸ ἀεροπλανικό μου, μοῦ
βαλε τρικλοποδιὰ κι' ὕστερα μοῦ
τὴν ἔφερε μὲ μιὰ ψαλλίδα!

Πρόεδρος.— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν
οἱ τεχνικοὶ ὅροι. Παρακάτω.

Πυγμαλίων.— Ὑστερα, ἄρχισε νὰ
ἐρωτοτροπῇ μὲ τὴν γυναῖκα μου! Ἐκανε
νὰ τῆς πιᾶσιν τὸ χέρι...

Τυφλοπούλης.— Ψέμματα, κ. πρό-
εδρε. Ἐκανε νὰ πάρω τὸ χιλιάρικο.

Πυγμαλίων.— Ψεύθῃ καὶ κατερ-
γασθῇ!

Πρόεδρος.— Κατηγο

κλωταίες, γροθιές, κατά θέλησιν...
Πρόεδρος.— Μάρτυς της υπερασπίσεως. Λελές 'Αετόπουλος; 'Ηλικία, έπ' αγγέλμα;

Μάρτυς.— Παρών, κ. πρόεδρε. 30 χρόνων, στατιστικογράφος.

Πρόεδρος.— Τι στατιστικές κρατάς;

Μάρτυς.— Μετρώ τις μυίγες που πετάνει! (Τό άκροατήριον καγχάζει)

Πρόεδρος.— Λέγε τι ξέρεις;

Μάρτυς.— Είδα τον Νυχτοπούλην...

Τυφλοπούλης.— Τυφλοπούλη, παρκαλώ!

Μάρτυς.— Τόν είδα να προσπαθή να φιλήση την κερά του Μπρατσάκια...

Πρόεδρος.— Μήπως είσαι κι' εσύ κομπάρσος του Πυγμαλίωνος, μάρτυς;

Μάρτυς.— (Ξεροκαταπίνων).— Καμμιά φορά, παλαίβω μαζί του... 'Ερσάτεχνικώς, έννοείται...

Πρόεδρος.— Δεν μπορεί να ληφθή όπ' όψει ή κατάθεσή σου, έφ' όσον είσαι ύπάλληλος του. Κάτσε κάτω. Τελευταίος μάρτυς. Κα Πραξιθέα Μπρατσάκια. 'Ηλικία;

Πραξιθέα (άκκιζόμενη).— ...27 χρόνων!

Πρόεδρος.— Όρκιστήτε στο Εύαγγέλιο!

Πραξιθέα.— ...και μερικων μηνων!

Πρόεδρος.— Δώσατε το χιλιάρικο στον Τυφλοπούλη;

Πραξιθέα.— Τόδωκα.

Πρόεδρος.— Ό σύζυγός σας λέει πως ό Τυφλοπούλης σας έπετέθη με έρωτικές διαθέσεις;

Πραξιθέα.— Κάτι πήγε να κάνη... είμαι όμως τίμια γυναίκα, όλα κι' όλα!

Πρόεδρος.— Ποδ' βρισκόσασταν κατά την ώρα της πάλης;

Πραξιθέα.— Στο ταμείο μου. Είμαι ή ταμίας.

Πρόεδρος.— Ποδ' είναι το ταμείο;

Πραξιθέα.— Έξω απ' την παράγκα;

Πρόεδρος.— Τότε... πότε πρόλαβε να σας έπιτεθή ό Τυφλοπούλης με έρωτικές προθέσεις;

Πραξιθέα.— Ότε... όταν πήγα!

Πρόεδρος.— Κατά... κατάλαβα. Τυφλοπούλη, έχετε να προσθέσετε τίποτα;

Τυφλοπούλης.— Όχι, κ. πρόεδρε, άπολύτως τίποτα. Άπαιτώ 35 χιλιάρικά για έξοδα φαρμάκων.

Πρόεδρος.— Μπρατσάκια, έχεις να προσθέσης τίποτα;

Πυγμαλίων.— Δεν είμαι φταίχτης. Γράψε λάθος...

Έπακολουθούν οι άγορεύσεις.

Πρόεδρος.— Πυγμαλίων Μπρατσάκια, τό δικαστήριον σε καταδικάζει εις ένα μηνά φυλάκιον και δυό χιλιάδες ψυχική δόλην.

Πυγμαλίων.— Με άναστολή;

Πρόεδρος.— Όχι. Χωρίς άναστολή.

Μπρατσάκιας.— Τότε, θα μου έπιτρέψετε να δώσω κάτι χωρίς άναστολή; (Δίνει μια γροθιά στον Τυφλοπούλη που τοδ την άναποδίδει. Άρπάζονται).

Τυφλοπούλης.— Βρωμιάρη!

Πυγμαλίων.— Θα πάρω τη ρεβάνς μου!

Γίνεται πανδαιμόνιον κι' ό πρόεδρος διατάσσει να άκκενωθή ή αίθουσα.

ΠΟΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

ή Στούαρτ "Ερβιν προσκάλεσε τελευταίως σε γεύμα την Μπέττυ Φούρνες.

—Φέρε και όποιον θέλεις μαζί σου! τρόσθεσε. Θα φάμε στο «Χόλλυγουντ Ρέστωραντ», στις 12 άκριβώς.

Κατά τις 12 παρά τέταρτο ό Στούαρτ έμπαινε στο ρεστωράν. Στις 12 παρά πέντε ή πόρτα του ρεστωράν άνοιξε κι' ένεφανίσθη ή Μπέττυ Φούρνες, συνοδευόμενη από τον Μπόμπ "Άρμστρογκ, τον "Άντμουντ Γκουέν, τον διευθυντή της εταιρίας της, τον ύποδιευθυντή, τον σκηνοθέτη, τον άρχιμηχανικό και καμμιά... δεκαριά άλλους ήθοποιούς από την ταινία «Ποδ' είναι ό "Έλμερ» στην όποία ή Μπέττυ πρωταγωνιστεί με τον Στούαρτ.

Φαντάζεσθε βέβαια ότι ό "Ερβιν έξεπλάγη λίγο για την άρκετά «ευρεία έρμηνεία» της προσκλήσεώς του. Γέλασε όμως πολύ με την φάρα της Μπέττυ και πλήρωσε χωρίς να ζωάρη τά φρύδια του, τον σεβαστό λογαριασμό που τοδ παρουσίασε με γκαρσόνι μετά τό γεύμα.

□ □

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

ή κομποτάτη Κόνστανς Μπέννεντ, έχει μια θαυμασία «Ρόλς - Ρόυς» που φιμίζεται στο Χόλλυγουντ ως τό «ωραιότερο αυτοκίνητο της 'Αμερικής».

Τόν περασμένο μήνα ή 'Εταιρία Παραμάουντ, προκειμένου να γυρίση κάποιο φιλμ, σε μερικές σκηνές του όποιου ήταν άπαραίτητο ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, παρεκάλεσε την Κόνστανς Μπέννεντ να της νοικιάση τό αυτοκίνητό της για μερικές ώρες.

ή Κόνστανς έδέχθη και ή Παραμάουντ πλήρωσε ως μίσθωμα της Ρόλλς, τρείς χιλιάδες δολάρια! (Ποσόν δηλ. με τό όποιο θα μπορούσε ν' αγοράση κανείς ένα θαυμάσιο αυτοκίνητο, όχι όμως βέβαια σάν της Μπέννεντ).

Τό ποσόν αυτό, ή Κόνστανς δεν τό κράτησε αλλά τό έστειλε άμέσως σ' ένα Νοσοκομείο για την περιθαλψη άπόρων άσθενών.

□ □

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΣ

Τά άμερικανικά κινηματογραφικά περριοδικά, γράφουν ότι άρχισαν ήδη οι πρώτες προστρίβες μεταξύ του Σαρλώ και της τελευταίας συζύγου του Πωλ έτ Γκοντάρ.

Είχε διαδοθή πρό μηνός ότι μια σκηνή άρκετά δυσάρεστη (όχι κινηματογραφική) είχε λάβει χώραν στο γιώτ με τό όποιο έπέστρεφαν από τό γαμήλιο ταξίδι τους στην 'Ιαπωνία, και ή Πωλ έ είχε άπειλήσει ότι θα έγκαταλείψη τό γιώτ στον πρώτο σταθμό. Άλλα πολλοί δεν έπίστευαν τις φήμες αυτές ώσότου προχθές

ό Σαρλώ τσακώθηκε με την Πωλ έτ δημοσίως στις κούρρες του Μπρόουν Ντέρμπυ.

Κατά τις δυό πρώτες κούρρες οι σύζυγοι άντήλλαξαν μερικές λέξεις στην τρίτη και την τετάρτη έμειναν σιωπηλοί. Κατά την πέμπτη ξέσπασε ή καταιγίς.

Ό Σαρλώ και ή Πωλ έτ άρχισαν να τσακώνονται σάν τις γάτες. Καί σε λίγο ή Πωλ έτ άνεχώρησε επιδεικτικώς μόνη της.

Και οι βεστιά έβγαλαν τό συμπέρασμα ότι δεν βλέπει κανείς μόνο στην όδόνη κωμικές και δραματικές σκηνές του Σαρλώ.

□ □

Η ΜΥΡΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΗΣ

Είναι γνωστόν ότι οι διάσημες στάρ του κινηματογράφου παίρνουν πολυάριθμα γράμματα πάσης φύσεως, μεταξύ των όποιων έξέχουσιν θέσιν έχχουν οι έρωτικές έξιμολογήσεις και οι προτάσεις γάμου.

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά από τας άμερικανίδας ήθοποιούς έχει τους περισσότερους θαυμαστές;

Είναι ή χαριτωμένη Μύρνα Λού που κατέρριψε όλα τά ρεκόρ. Στο όγκωδέστατο ταχυδρομείο που παίρνει 80 γράμματα στα 100 είναι προτάσεις γάμου.

Και δεν ύπάρχει παρά ένα μικρό έμπόδιο στους θαυμαστές αυτούς που ζητούν τό λευκό χέρι της άρτίας στάρ: τό ότι ή χαριτωμένη Μύρνα είναι ήδη παντρεμένη με τον "Άρθουρ Χόρνμπλου.

Είναι όμως τόσο εύκολα τά διαζύγια στην 'Αμερική...

□ □

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Επί πολλά χρόνια ή "Ελινor Ουίτνεϋ, ή νεώτερη χορεύτρια του κόσμου, έπιθυμούσε να γνωρίση την "Ελινor Πόουελ, την μεγαλειότερη χορεύτρια της 'Αμερικής.

Τελευταίως ή μίς Πόουελ έστειλε μια πρόσκληση στην νεαρή "Ελινor για να γευματίσουν μαζί στο στούντιο της Μέτρο-Γκόλντουϊν Μάγερ. Έτυχε όμως τις μέρες άκριβώς εκείνες να είναι άρρωστη ή "Ελινor Ουίτνεϋ. Βρισκόταν στο κρεβάτι με πυρετό, αλλά με κανένα τρόπο δεν θέλησε να χάση την συνέντευξη που από μικρό κοριτσάκι είχε ποθήσει.

Σηκώθηκε λοιπόν από τό κρεβάτι παρά τις διαμαρτυρίες της νοσοκόμου και πήγε στο γεύμα. Μόνο που ή "Ελινor Πόουελ άναγκάσθηκε να μιλή σχεδόν άδιάκοπα γιατί ή άλλη "Ελινor είχε τέτοια χάλια που μόλις κατόρθωνε πότε πότε να ψιθυρίση μια λέξη.

Όταν τέλος έληξε ή συνέντευξις, ή μίς Ουίτνεϋ γύρισε σπίτι της με πυρετό, σαράντα και δυό δέκατα! Εύτυχώς που δεν παρουσιάσθηκε καμμιά άλλη έπιπλοκή και σηκώθηκε μετά 11 μέρες. Πάντως, όπως έλεγε άργότερα γελώντας «δεν θα πέθανε χωρίς να γνωρίση την "Ελινor Πόουελ».

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πρόσκληση σε γεύμα

Πώς, κυρία Γουαίη, δεν με άναγνωρίζετε;

ή οικονομός την κύτταξε με περισσότερη προσοχή.

—'Όχι! 'Η μίς Νάνσυ!

—'Ό κ. Μπέλαμυ δεν βρίσκεται στο σπίτι;

—'Όχι, μίς, δεν ήρθε άκόμα.

—Θα τον περιμένω.

—Λείπατε στο έξωτερικό, μίς Νάνσυ;

—Ναι Κι' έπέστρεψα σήμερα. Έχω ραντεβού με τον κ. Μπέλαμυ. Την τελευταία βραδυά που έμεινα στο Λονδίνο δειπνήσαμε μαζί ή συμφωνήσαμε να συναντηθούμε άπόψε. Φαντάζομαι πως δεν σας μίλησε για τον γυρισμό μου, κ. Γουαίη.

—'Όχι, μίς, δεν μου μίλησε για σας.

—Πολύ ξεχασίστες είναι. Λοιπόν, άν μου επιτρέψετε, κ. Γουαίη, άπόψε θα μαγειρέψω εγώ για τό γεύμα μας. Δεκαοχτώ μήνες περιμένω αυτή την βραδυά και δεν έννοώ να την στερηθώ.

—'Υστερα από μιá ώρα, τό γεύμα ήταν έτοιμο. Άπάνω στο τραπέζι ήσαν δροσερά λουλούδια, τά καλλίτερα άσημικά τά πιο λεπτά κρύσταλλα.

Χτύπησε τό τηλέφωνο. 'Η κ. Γουαίη πήρε τό άκουστικό και σε λίγο κύτταξε στενωχωμένη την Νάνσυ.

—Είναι ό κύριος Πώλ, είπε. Μόνο που παρήγγειλε γεύμα για δυό άτομα. Άρα... περιμένει κάποιαν.

—Όποτε δεν έξασε την συμφωνία μας;

—Μου είπε πως περίμενε μια κυρία. Φαίνεται πως δεν πρόκειται για σας.

Σκεπτικά, ή Νάνσυ, κύτταξε την οικονομό.

—Εύτυχώς που τό γεύμα είναι έτοιμο, είπε με βραχνή φωνή.

—Πού άκούστηκε, μίς να έτοιμάσετε έσείς γεύμα... για να τό φάη άλλη; άγανάκτησε ή κ. Γουαίη. Έπρεπε να τον περιμένετε πίσω απ' την πόρτα για να του ζητήσετε έξηγήσεις και να τον έμποδίσετε να κρατήσιν συντροφιά της άλλης!

ή Νάνσυ χαμογέλασε:

—Είχαμε άποφασίσει, κ. Γουαίη, να ίδα θούμπε όπως κι' αν ήμασταν, άφού περάσουν δεκαοχτώ μήνες. Δεν έχω λοιπόν τό δικαίωμα να διαμαρτυρηθώ. Πάντως, δεν ήθελα να βρίσκομαι στην κουζίνα για να ρίξω μια ματιά στην καλεσμένη την ώρα που θάρθη. Θα φύγω κατά την διάρκεια του γεύματος κι' ό κ. Μπέλαμυ δεν θα μάθη ποτέ ότι ήρθα. Τί λέτε σεις, κ. Γουαίη;

□ □

ή κ. Γουαίη έξηγούσε στην Νάνσυ πως είχε έρθει ή καλεσμένη:

—Άνοίγω την πόρτα: «'Ό κ. Μπέλαμυ είναι εδώ» με ρωτά εκείνη. «Μάλιστα, κυρία μου, ελθε κι' είν η ποδ' περιμένω σε!»—Εγώ είμαι βέβαια. Πήγε μου όμως πρώτα αν ελθε, πως είναι ντυμένος;—Φορά φράκο». Της έβγαλα τό παλτό της και ρώτησα: «Ποιό όνομα να πώ του κυρίου;—Κάρετταί μου άποκριθήτε.

—Είναι τουλάχιστον δημοφης; ρώτησε ή Νάνσυ.

—Όποτε δεν την είδατε; δεσποινίς; Είναι ψηλή, μελαχροινή...

□ □

Με την πρώτη ματιά που έριξε στην καλεσμένη του, ό Πώλ πείσθηκε πως ή μίς Κάρετταί ήταν ό,τι έπρεπε για τον ρόλο που

θα έπαιζε εκείνο τό βράδυ. 'Ηταν κοπέλλα καλλονής, με διάφανη επιδερμίδα και σώμα άγαλαμτένιο. Φορούσε έξωμη βραδυνή τουαλέττα που ταίριαζε με τό φράκο του.

—'Η συνάντησή μας είναι έξαιρετικά πρωτότυπη, παρατήρησε ό Πώλ.

—Θα περάσω άσφαλώς μια πολύ εύχρηστη βραδυά, είπε ή μίς Κάρετταί.

—'Ελπίζω να με συγχωρήσετε για την λεπτότητα του γεύματος, ή μαγειρίσά μου όμως ειδοποιήθηκε την τελευταία στιγμή.

—Κι' εγώ έλαβα την πρόσκληση στα πεταχτά.

□ □

—Πώς; Δεν την είδατε να φεύγη, μίς Νάνσυ; άπόρησε ή οικονομός.

ή Νάνσυ κοίτησε άρνητικά τό κεφάλι της.

—Δεν τό επέζητησα. Είδα μόνο τις πλάτες του κ. Μπέλαμυ την ώρα που έβγαينه.

Κασιμένοι ό ένας άντικρυ στον άλλο, ή Νάνσυ και ό Πώλ μιλούσαν...

Είδες την καλεσμένη μου;

—Οι κλειδαρότρες είναι για τις καμαριέρες.

—Να σου έξηγήσω. Σε περιμένα νόρθης σήμερα. Χθές λοιπόν, ήταν ή τελευταία μέρα που είχα διαθέσιμη για να καλέσω στην την γυναίκα. Σκέφτηκα πως θ' άρχόσουν την έπόμενη και δεν θα είχα πιά άλλη βραδυά διαθέσιμη. Της τηλεφώνησα και δέχτηκε. ή πρόσκληση ήταν συνέπεια... μιας λοταρίας.

Σε μια φιλανθρωπική έστρη μοίρασαν λοταρίες. Τους έδωσαν αριθμούς στις γυναίκες και στους άνδρες. Οι αριθμοί που συμφωνόσαν, θα γεμίζαζαν μαζί άφού άφείλαν προηγουμένως ραντεβού. Στην μίς Κάρετταί και σε μένα έλαχε τό 47. Καταλαβαίνεις λοιπόν;

σας πώ ότι τηλεφώνησε ή μίς Νάνσυ Βάτζ ότι ήδη βρίσκεται στο Λονδίνο. Μένει στο «Ρόγιαλ Πάρε Ότέλ».

—Λαμπρά! φώναξε ό Πώλ. Καλά που μου τό είπατε... να μην την περιμένω στο βαπόρι!

□ □

Καθισμένοι ό ένας άντικρυ στον άλλο στο χόλλ του ξενοδοχείου ή Νάνσυ κι' ό Πώλ μιλούσαν. ή Νάνσυ έννοιωσε μια παράξενη άνταρξίλα.

—Πώς έφθασες τόσο γρήγορα; την ρώτησε ό Πώλ. Άφού ήσουν στο «'Αμέλια».

—Έφθασα απ' την Μασσαλία άεροπορικώς.

—Φρόντισα να είμαι ελεύθερος άπόψε. Μά έσύ θάρπε να είχες έρθη χθές. Έχασες την ύπόσχεσή σου; Είχα φροντίσει για όλα, λεπτομερώς. Άν δεν ιδωθήκαμε χθές, φταίς έσύ.

—Ναι, φταίω εγώ.

—Ας φάμε λοιπόν πρώτα κι' ύστερα πάμε στο θέατρο ή σε κανένα καμπαρέ να χορέψουμε.

ή Νάνσυ ήταν δισταχτική.

—Πάντα σ' αγαπώ, είπε ό Πώλ Μπέλαμυ. Πές μου πως κι' έσύ έξακολουθείς να μ' αγαπάς...

□ □

ή Νάνσυ διάλεξε μόνη τό μενού. Κι' όταν τους σέρβιραν, ό Πώλ την κύτταξε κατ' άπόψη:

—Πώς σοφίστηκες ένα τέτοιο μενού; την ρώτησε. ή μάλλον πως τά κατάφερες να τό άντιγράψης; Είναι ίδιο τό γεύμα που πρόσφερα σ' ένα πρόσωπο χθές βράδυ. Θα τό ήξαρεις... γιατί άλλοιώς δεν θα συνέπιπτε τόσο ή έκλογή σου!

ή Νάνσυ μίλησε ορθό-κοψά:

—Εγώ σου μαγειρέψα χθές είπε.

—Εκείνος την κύτταξε αστασιμένος. Τέλος τραύλισε:

—Και τί γύρευες στο σπίτι μου;

—'Ηταν ή πρώτη βραδυά που ρατούσα τό πόδι στην πατέριδα μου. 'Ηρθα να κρατήσω την ύπόσχεσή μου.

Είδες την καλεσμένη μου;

—Οι κλειδαρότρες είναι για τις καμαριέρες.

—Να σου έξηγήσω. Σε περιμένα νόρθης σήμερα. Χθές λοιπόν, ήταν ή τελευταία μέρα που είχα διαθέσιμη για να καλέσω στην την γυναίκα. Σκέφτηκα πως θ' άρχόσουν την έπόμενη και δεν θα είχα πιά άλλη βραδυά διαθέσιμη. Της τηλεφώνησα και δέχτηκε. ή πρόσκληση ήταν συνέπεια... μιας λοταρίας.

Σε μια φιλανθρωπική έστρη μοίρασαν λοταρίες. Τους έδωσαν αριθμούς στις γυναίκες και στους άνδρες. Οι αριθμοί που συμφωνόσαν, θα γεμίζαζαν μαζί άφού άφείλαν προηγουμένως ραντεβού. Στην μίς Κάρετταί και σε μένα έλαχε τό 47. Καταλαβαίνεις λοιπόν;

ΑΛΙΣ ΝΟΡΤΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΤΟΘΕΛΕ ΣΚΑΗΡΟ

ή Υπηρέτρια.—Δόσε μου μια όνιά κρέας χασάπη, αλλά να είναι λίγο σκληρό.

Χασάπης.— Γιατί τό θέλεις σκληρό.

ή Υπηρέτρια.—Γιατί αν είναι μαλακό θα τό φάη όλο ή κυρία και μένα δεν θα μου άφείση τίποτα.

ή ρομαντικώτε-
ρη ιστορία
του Χόλλυ-
γουντ σήμερα
είναι της Ζαν-
νέτ Μακντόναλντ
και του Τζέ-
νε Ράϊμοντ. Και φαί-
νεται αρκετά παρά-
ξενο στην πρωτεύου-
σα του κινηματογράφου
ότι δυο άσπρες
πρώτου μεγέθους
παντρεύονται για
πρώτη φορά και οι
δυο!!!

Η αγάπη του Τζέ-
νε και της Ζαννέτ εί-
ναι μια αγάπη υπερ-
βολικά τρυφερή και
ρωμαντική, έντελως
διαφορετική από τις
αγάπες του Χόλλυ-
γουντ. Μοιάζει λίγο

με τις άπλοικες αγάπες των παραμυθιών,
όπου το Μαγεμένο Βασιλόπουλο παν-
τρεύεται την Πεντάμορφη...

Η διάσημη στάρ και ο γοητευτικός
μνηστήρ της μοιάζουν απλούστατα με
δυο έρωτευμένα παιδιά που αγαπούν για
πρώτη φορά στη ζωή τους και είναι τόσο
συγκινημένοι και έρωτευμένοι όταν αντι-
κρύζει ο ένας την άλλη σαν να είναι ο
ένας φοιτητής και η άλλη μαθήτρια! Πι-
στέψτε με, όταν ο Τζένε οδηγεί την
Ζαννέτ στην εκκλησία, δεν θα είναι δυο
διάσημοι ήθοιοι της θόνης που πηγαί-
νουν να παντρευτούν για να γεμίσουν τα
κινηματογραφικά περιοδικά και τις εφη-
μερίδες με τις ολοσέλιδες, πομπώδεις και
διαφημιστικές φωτογραφίες των... Θα εί-
ναι μόνο δυο έρωτευμένοι που βαδίζουν
μαζί για την ευτυχία ξεχνώντας στον κό-
σμο κάθε πράγμα που δεν είναι η αγά-
πη των...

■ ■
"Ας δούμε όμως τώρα πώς άρχισε η
αγάπη αυτή: ποτέ το Μαγεμένο Βασιλό-
πουλο αντίκρυσε την Πεντάμορφη για
πρώτη φορά.

Στις πολυτελέστερες αίθουσες της Μά-
ριον Νταίβις δινόταν ένα βράδυ μια με-
γαλοπρεπής δεξίωση. "Ολες οι κορυφές
του πλούτου και της τέχνης, όλοι οι διά-
σημοι ήθοιοι και όλες οι γοητευτικές
πρωταγωνίστριες της θόνης ήταν καλε-
σμένοι. Τα αυτοκίνητα έφθναν στο ένα
πίσω από τ' άλλο. "Ενα θαυμάσιο δό-
λευκο αυτοκίνητο στάθηκε στην πόρτα
και μια ώραioτάτη νέα γυναίκα βγήκε
από αυτό και χτύπησε το κουδούνη. Προ-
τού όμως ανοιχτή η πόρτα ένα άλλο αύ-
τοκίνητο σταμάτησε και ένας ξανθός νέος
με άψογο φράκο στάθηκε δίπλα στην γυ-
ναίκα.

Καθώς περίμεναν, τα βλέμματά τους
συναντήθηκαν. Φάνηκαν λίγο στενοχωρη-
μένοι και διστακτικοί. Βλέπετε, δεν εί-
χαν γνωρισθί ποτέ ως τώρα, τυπικά. Μα
ο νέος κατενίκησε άμέσως τον στιγμιαίο
δισταγμό του. Χαμογέλασε και υπεκλί-
θη μπροστά στη νέα γυναίκα.

—Μις Μακντόναλντ, τής είπε, εφόσον
δεν υπάρχει κανείς άλλος να το κάνη για
μένα, μου επιτρέπετε την μεγάλη τιμή
να σας συστήσω τον κύριο Τζένε Ράϊ-
μοντ; Κύριε Ράϊμοντ, πρόσθεσε σε λίγο
μιλώντας με τυπική ειρωνεία στον εαυτό
του, σας συνιστώ την Μις Ζαννέτ Μακ-
ντόναλντ!

—Χάρω πολύ! ψιθύρισε η Ζαννέτ δι-

Μια τελευταία φωτογραφία του Τζένε Ράϊμοντ και της Ζαννέτ Μακντόναλντ.

νοντάς του το λευκό χέρι της.

—Κι' εγώ περισσότερο! απάντησε ο
Τζένε σφίγγοντας το χέρι της με μια νέα
υπόκλιση.

Η πόρτα άνοιξε και οι δυο καλλιτέχναι
μπήκαν μαζί μέσα. Τα φρύδια της οικο-
δεσποίνης άνορθώθηκαν με κάποια έκ-
πληξη. "Ήξερε ότι δεν τους είχε προσκα-
λέσει μαζί, αλλά χωριστά τον καθένα.
"Ετρεξε να τους προυπαντήσει:

—Ω! αγαπητοί μου, τι ωραία ιδέα
είχατε να έλθετε! τους είπε χαμογελών-
τας.

Οι άλλοι καλεσμένοι είδαν την σκηνή.
Μερικά χαρακτηριστικά βλέμματα ά-
νηλλάγησαν...

■ ■
"Ενα μήνα αργότερα—ο Τζένε και η
Ζαννέτ δεν είχαν συναντηθί καμιά φορά
έν τώ μεταξύ—συνέβη το ίδιο πράγμα
άκριβώς, όσο κι' αν φαίνεται άπίστευτο.
Για μια φορά ακόμη ο Τζένε και η Ζαν-
νέτ, από μια καταπληκτική σύμπτωση,
συναντήθηκαν πάλι στην πόρτα ενός άλ-
λου σπιτιού όπου δινόταν μια γιορτή,
και μπήκαν πάλι μαζί!

Την άλλη μέρα, τόγραφαν οι εφημερί-
δες. Το κουτσομπολιό έπαιρνε κι' έδινε
υπό Χόλλυγουντ: "Ο Τζένε Ράϊμοντ κι'
η Ζαννέτ Μακντόναλντ πηγαίνουν παν-
τού μαζί κ.τ.λ. κ.τ.λ."

Κάποιος ρώτησε: "Και τι γίνεται έν
τῶ μεταξύ ο Μπόμπ Ρίτσι;"

Σχετικά με το ζήτημα αυτό, πρέπει
να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.
Η Ζαννέτ Μακντόναλντ, όταν συνήντησε

Ο Τζένε Ράϊμοντ.

Πώς αγα-
πήθηκαν ή
και ο Τζένε Ράϊμοντ

Ζ. Μακντόναλντ

για πρώτη φορά τον Τζένε Ράϊμοντ, δέν
ήταν άρραβωνιασμένοι με τον
Μπόμπ, όσο κι' αν όλοι το πίστευαν αυ-
τό. Είναι αλήθεια ότι ο Μπόμπ και η
Ζαννέτ ήσαν κάποτε άρραβωνιασμέ-
νοι. Άλλά ένα χρόνο πριν ο Τζένε συ-
ναντήσε την Ζαννέτ, ο άρραβών της Ζαν-
νέτ και του Μπόμπ είχε διαλυθί, χωρίς
να καταστρέψη όμως τη φιλία του. Και
σήμερα ακόμη ο Μπόμπ είναι ένας από
τους στενότερους φίλους της Ζαννέτ—της
οποίας άλλωστε είναι και μανάτζερ—και
ένας από τους πρώτους που έσπευσαν να
την συγχαρούν για τους άρραβώνες της.

Μετά την παρένθεση αυτή, άς συνεχι-
σωμε την ιστορία μας:

■ ■
"Ενα βράδυ—όκτώ μέρες μετά τη συ-
νάντηση στην πόρτα—ο Τζένε στάθηκε
στο ίαμειον ενός θεάτρου για να ζητήσει
την προσκληση που είχε άφεθί εκεί γι'
αυτόν. Καθώς άπλωνε το χέρι του, ένα
κρουστάλλινο γέλοιο ακούστηκε πίσω του.

—Μπα! Και πάλι, κύριε Ράϊμοντ;
Μά στοίχημα έχωμε βάλει λοιπόν,

ο Τζένε στράφηκε: Πίσω του βρισκό-
ταν η Ζαννέτ, περιμένοντας κι' εκείνη την
δική της πρόσκληση.

Γέλασαν κι' οι δυο τους. Μπήκαν και
πάλι μαζί στο θέατρο. Και μαζί γέλασαν
για τα σχόλια των εφημερίδων που ά-
νέφεραν ότι «ο κ. Ράϊμοντ και η μίς
Μακντόναλντ είναι άχωριστοι και πηγαί-
νουν παντού μαζί» κι' άς μην είχαν ποτέ
ως τώρα οι δυο τους ούτε ένα ραντεβού.

—Έχω μια ιδέα, μίς Μακντόναλντ, εί-
πε ο Τζένε. "Ας μὴν τους βγάλωμε ψευ-
τες; Γιατί να μὴ δειπνήσουμε κανένα
βράδυ μαζί κι' ύστερα να πάμε στο θέα-
τρο;

—Πρέπει να ξέρετε, απάντησε η Ζαν-
νέτ, ότι δεν βγαίνω ποτέ έξω με έναν
τζέντλεμαν, αν δεν έχη γευματίσει σπίτι
μου πρώτα!

Κι' έτσι πραγματοποιήθηκε η πρώτη
άληθινή και συμφωνημένη συνάντησις του
Τζένε με την Ζαννέτ. Γευμάτισαν στο σπι-
τι της Ζαννέτ.

Την άλλη μέρα, δυο εφημερίδες, έγρα-
φαν ότι ο Τζένε και η Ζαννέτ ήσαν άρρα-
βωνιασμένοι. Η είδησις, φυσικά, ήταν
ψεύτικη κι' άνόητη. Αυτοί οι δυο δεν εί-
χαν έρωτευθί ακόμη. Είχαν μόνο άνα-
καλύψει ότι τους άρεσαν τα ίδια πράγμα-
τα: ή μουσική, ή ίππασία, ο χορός, το
γέλοιο.

Η φιλία τους συνεχίστηκε δυο-τρείς
μήνες έτσι. Και μιά μέρα κατάλαβαν ό-
τι δεν τους συνέδεε μόνο ή φιλία αλλά
και ένα άλλο αίσθημα βαθύ, δυνατό, φλο-
γερό και τρυφερό συγχρόνως.

Στις 13 Αυγούστου ο Τζένε γιόρταζε
τά γεννέθλιά του. Την παραμονή, η Ζαν-
νέτ τον ρώτησε ποιό θα ήταν το καλύτερο
δῶρο για τη γιορτή του. Και ο Τζένε ά-
πάντησε:

—Νά δεχθής αγαπημένη, να γίνης γυ-

ναίκα μου!

Τά θαυμάσια πράσινα μάτια της Ζαν-
νέτ του έδωσαν την ποθητή απάντηση και
του έξωμολογήθηκαν για πρώτη φορά
τον έρωτά της...

■ ■

Ο Τζένε και η Ζαννέτ θα παντρευθούν
στην εκκλησία με όλη την μεγαλοπρέ-
πεια και την έπισημότητα που άπαιτεί έ-
νας πραγματικός γάμος. Η Ζαννέτ θα

φορή το κλασικό νυφικό φόρεμα με πέ-
πλο (πράγμα που το Χόλλυγουντ έχει νε-
δη άρκετόν καιρό), θα φορή στεφανί ά-
λεμονανθούς, θα συνοδεύεται από άρκε-
τές δεσποινίδες της τιμής, και μικρούς α-
νολούθους...

Κι' ύστερα; "Έστερα θα ταξιδέψουν
για τη σελήνη του μέλιτος...

KAPPY LANK

Η γοητευτική Ζαννέτ Μακντόναλντ χαμογελά ευτυχισμένα.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ
ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ: Τά ζεύγη που εξακολου-
θούν το φλογερό τους ειδύλλιο τὸν μήνα
αυτό στο Χόλλυγουντ είναι τά εξής:

Η "Αστριντ "Αλλούν και ο Ρόμπερτ
Κέντ.

Ο Κράιγκ Ραϊνχολντς και η Πατρί-
ταια "Ελλης.

Η "Ελλινor Ουϊντνέυ και ο Χένρυ Ουίλ-
σον.

Η Μπέττυ Φούρνες και ο "Αλλαν
Λαϊν.

Ο Μπίλλυ Μπαϊγκουελλ και η Κλαίρ
Τρέβορν.

Η Γκλέντα Φαρρέλ και ο Ντριοῦ "Εμ-
περσον.

Ο Νίνο Μαρτίνι και η "Ελίοσα Λάντι.

■ ■

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣΜΟΙ: Ο
Τζάκ Ντουν "εσακώθηκε με την Καίτη
Γκαλλιάν.

Η "Ελσίν Μπάρρι έγκατέλειψε τὸν
Τζῶν Μπάρυμορ.

Η "Ιουδήθ "Αλλεν άπεχαίρετσε για
πάντα τὸν Τζάκ Ντόυλ.

Η Μπέττυ Λόγκαν, άδελφή της Λόνα
"Αντρε, πήρε διαζύγιο.

Η Μέρινα Κέννεντυ, υπέβαλε αίτησιν
διαζυγίου κατά του Μπούσμπυ Μπερκέ-
λεῦ.

■ ■

ΓΑΜΟΙ: Ο Ράντολφ Σκότ παντρεύ-
θηκε μιά από τις κόρες του βαθυπλού-
του Ντῶ Πάτ.

Η Τζιν Τάιμouρν, μιά από τις γνω-
στότερες καλλονές του Χόλλυγουντ παν-
τρεύτηκε με έναν άπλο διαφημιστικό ο-
πάλληλο, τὸν Φράνκ "Ορσάττι.

Ο "Αλλαν Τζῶνς και η "Ιρεν Χέρβεῦ
περνούν τὸν μήνα του μέλιτος στην Χα-
βάη.

Η Μώρην "Ο' Σούλλιβαν και ο Τζόννυ
Φάροου κατῶρθωσαν τέλος να έπισημο-
ποιήσουν τις σχέσεις των.

■ ■

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ: Η Πόλλυ "Αν Γιούγκ
άπέκτησε διάδοχον. Νονά θα είναι η Λα-
ρεττα Γιούγκ.

"Επίσης αναμένη διάδοχον διάδοχον ή
σύζυγος του διασέμου σκηνοθέτου Βάν
Ντάικ και του κινηματογραφικού διευ-
θυντοῦ Μπίλλ Οδέλμανς.

■ ■

ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ: Η Σίντνεῦ
Φόξ και ο Τσάρλυ Μπηχαν συνεφιλώθη-
σαν.

Η Μάργκαρετ Σούλλαβαν και ο
πρόην σύζυγός της Ουίλλιαμ Βίλερ δεν
άποχωρίζονται ούτε λεπτό.

Ο Χούτ Γκίμπσον και η Τζῶν Γκαίηλ
είναι και πάλι ευτυχισμένοι μαζί.

■ ■

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ: Η Τζίντζερ
Ρότζερς αντικατέστησε τὸν πρόην σύζυ-
γό της Λιού "Αῦρες με τὸν Τζίμμι Στοῦ-
αρτ με τὸν ὁποῖον διαδίδεται ότι θα παν-
τρευθῇ συντόμως.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ένα βαθύτατο μίσος χωρίζει τους δυο συζύγους, τον κόμητα Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και την Βέρθα, το γένος Τερλάν. Η κόμισσα δηλητηριασμένη από τις σκιοφαντίες και το μίσος ενός ύπουλου υποκειμένου, του Ζερβαί Φλοριζέ, ο οποίος εργαζότανε στο εργαστάσιο του συζύγου της και ο οποίος την άγαπούσε προτού παντρευτή, μισεί θανάσιμα τον άντρα της.

Ο Ζερβαί κατορθώνει να πείσει την Βέρθα ότι ο Γκοντεφρουά είχε σκοτώσει την κόρη της, Μαρκέλλα, που είχε αποκτήσει από τον πρώτο άραβωνιαστικό της, τον οποίο είχε σκοτώσει ο Ζερβαί σε μια κτηνηγετική εκδρομή, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Την έπεισε ακόμη ότι ο Γκοντεφρουά είχε σκοτώσει και την θεία της, Μαρί-Ζάν, την οποία επίσης είχε σκοτώσει ο Ζερβαί. Η Βέρθα καταγγέλλει τον σύζυγό της, ο οποίος και συλλαμβάνεται. Ο Γκοντεφρουά όμως, πεισθείς από τον άνακριτή κ. Λιονέλ του τὰ λέγει όλα. Μένουν έντονοις σύμφωνοι να μη φανερώσουν τίποτε παρά να αφήσουν να γίνη η δίκη. Έτσι ο Γκοντεφρουά μένει στην φυλακή. Έν τώ μεταξύ ο Ρενέ Μαρτέλ, ένας νέος που είχε σώσει την Μαρκέλλα, πγαίνει και διηγείται όλη την ιστορία στον άνακριτή κ. Λιονέλ. Έκείνος τότε παίρνει τον Ρενέ Μαρτέλ και πγαίνουν μαζί στην Βέρθα να της άναγγείλουν με όλες τις προφυλάξεις ότι η κόρη της Μαρκέλλα ζει.

Η Βέρθα στην άρχή δεν πιστεύει, νομίζει ότι όνειρεύεται. Τέλος πείθεται και ζητεί τηλένη από χαρά, να της φέρουν άμέσως την κόρη της.

Ο άνακριτής της τον ύπόσχεται υπό τον όρον όμως να μη φανερώσει σε κανέναν άνόμη τίποτε, να εξακολουθή να φορή η Μαρκέλλα τὰ άγορίστικα της και να παρουσιάζεται ως Άρνολντ και να προσέχη η Βέρθα από τον Ζερβαί. Γενάτη άπορία η νέα γυναίκα για τις προφυλάξεις αυτές, ύπόσχεται. Η συνάντηση με την κόρη της ύπηρεσε συγκινητική. Συγκρατούν όμως και οι δυο την χαρά τους για να μην καταλάβη τίποτε το προσωπικό της Γκλιοριέτ.

Την άλλη μέρα ο Μαρτέλ άποχαιρετά την Μαρκέλλα και την Βέρθα, ξαναπγαίνει στον στρατό. Οι δυο νέοι όμως, φανεράνουν στην Βέρθα τὸ αίσθημά τους.

Ο Μαρτέλ φεύγει. Η Μαρκέλλα άρχίζει τὰ κλάμματα.

47.

(Η συνέχεια)

Παρηγορήσου, παιδί μου, της είπε η Βέρθα ακουτίζοντας τὰ δάκρυα της Μαρκέλλας. Παρηγορήσου, θά τον ξαναδεις γρήγορα χωρίς άλλο... Μου τὸ λέει η καρδιά μου.

Ανέβηκαν και κλείστηκαν στο δωμάτιό τους.

Έχω σκεφθῆ κάτι, είπε η Βέρθα ζωηρά. Έχομε τὸ ίδιο ύψος και εἰμαι τόσο άδύνατη όσο και σύ. Άκουσε λοιπόν. Ορίστε ένα φόρεμα και δτι άλλα χρειάζονται. Τὰ έτοιμάσα δλα την νύχτα. Θέλω να φορέσης για μένα, για λίγα μόλις λεπτά, τὰ φορέματα που σοῦ ταιριάζουν.

Ζουν. Θέλω να φιλήσω την κόρη μου, την πραγματική μου κόρη.

Η Μαρκέλλα κατάλαβε και δέχτηκε ευχαρίστως τὸ παιχνίδι αυτό της μητρικής τρυφερότητας. Άρχισε να ντύνεται ενώ η Βέρθα την βοηθούσε.

Πόσο λυπούμαι τὰ θαυμάσια μαλλιά σου που τὰ έκοψες!

—Ήταν άνάγκη, μαμά μου... Ο Ρενέ έκλαψε άρκετά όταν μου τὰ έκοβε...

Και πρόσθεσε με χαμηλότερη φωνή: —Νομίζω ότι την ήμέρα εκείνη κατάλαβα για πρώτη φορά ότι μ' άγαπούσε διαφορετικά από μια άδελφή...

Τώρα είχε ντυθῆ όλος διόλου. Φαινόταν πολύ πιο ύψηλή. Τὸ σώμα της ήταν λεπτό και λυγρό, οι άμοι της καλοσηματισμένοι τὰ πόδια της μικρά, και παρ' όλες τις εργασίες τὰ χέρια της είχαν μείνει λεπτά.

Η Βέρθα επανειλάμβανε με θαυμασμό.

Πόσο έσαι όμορφη! Πόσο περήφανη είμαι για σένα!

Την πήρε στα γόνατά της και την λίκνισε σαν ένα μικρό παιδάκι.

Μου έκλεισαν την χαρά των πρώτων σου χρόνων. Μιά ξένη δέχτηκε τὸ πρώτο σου χαμόγελο, μια ξένη άκουσε τις πρώτες σου λέξεις... Ήταν ένα μεγάλο έγκλημα αυτό... Μά άφου σε ξαναβρήκα, τὰ συγχωρώ όλα, όλα. Μόνον όταν θά μάθης να έκφράζεσαι με εύκολία, θά μου διηγηθῆς την ζωή σου, όλη την ζωή σου ως την τελευταία της λεπτομέρεια. Έχω τὸ δικαίωμα να την μάθω...

Διευθύνθηκε έξαφνα στο γραφείο της, τὸ άνοιξε και πήρε ένα χειρόγραφο. Ήταν τὸ ήμερολόγιο όπου κάθε μέρα έγραφε στην κόρη της τόσα χρόνια τώρα!

—Εγώ, είπε, είχα μοναδική μου σκέψη έσένα. Δεν πέρασε ούτε μια μέρα που δεν σοῦ μίλησα... που δεν μου άπηγῆσες, γιατί σ' έβλεπα, σοῦ μιλούσα, με άκουες και μου άπαντούσες... Όλη μου η καρδιά βρῖσκεται μέσα στις σελίδες αυτές. Θά δῆς πόσο σ' άγαπῶ και πόσο ύπέσπερα. Και όταν θά μπορέσης να τις διαβάσεις, να τις καταλάβης, θά αίσθανθῆς να μεγαλώνῃ ακόμη περισσότερο η άγάπη σου για την μητέρα σου.

Και σε κάθε γραμμή έδειχνε ένα δνομα στην συγκινημένη Μαρκέλλα, ένα δνομα που επαναλαμβάνόταν αδιάκοπα: τὸ δνομά της.

—Βλέπεις, εδῶ... εδῶ ακόμη, εδῶ πάντοτε. Μιά φορά μόνον, πίστεψα ότι μια άλλη σκέψη έκτός από την δική σου θά έπαιρνε θέση στην καρδιά μου. Μία μόνο φορά δίπλα στην τρυφερότητά μου για σένα, πίστεψα ότι ένα άλλο αίσθημα, ὁ έρωας, θά έρχόταν... Άλλοίμονο!

Άγκάλιασε παράφορα την Μαρκέλλα που άκουε, την Μαρκέλλα που δεν καταλάβαινε όλα, αλλά που μάντευε πολλά πράγματα.

—Έζησα με την σκέψη σου όλη μου την ζωή, είπε η Βέρθα.

—Κι' έμένα από μωρό η Λίνα Κίφερ

μ' έμαθε να σ' άγαπῶ...

Έτσι πέρασαν την πρώτη τους ήμέρα. Πολύ άπρησχολημένη η μία με την άλλη, ούτε καν σκέφθηκαν να βγοῦν από τὸ δωμάτιό τους. Μόνον όταν κατέβηκαν να γευματίσουν, η Μαρκέλλα ξαναφόρεσε τὰ άνδρικά της ρούχα.

Και τὸ άπόγευμα η Βέρθα, χωρίς να χάνῃ καιρό, θέλησε να συνεχίσῃ στή Μαρκέλλα τὰ μαθήματα Γαλλικής που της είχε άρχίσει άλλοτε η Μαρί-Ζάν. Την έβαλε να γράφῃ.

Ο «Τηλέμαχος» δὲν τις έγκατέλειπε πιά. Γιατί σὸ βιβλίο αυτό, εις άνάμνησιν της καλής γρηάς, η Βέρθα μάθαινε άνάγνωση στην κόρη της.

Είχε άνοίξει τὸ βιβλίο στην τύχη και διάβαζε αυτό τὸ άπόσπασμα:

«Άπορείτε που με βλέπετε τόσο άλλαγμένο, είπε τότε ὁ Φιλοκλῆς χαϊογελῶντας. Η μόνωση στην όποία ζῶ μου έδωσε αὐτήν την όρυσμύτητα και την τελείαν ύγειαν. Μου έδωσε αυτό που δὲν θά μπορούσα ποτέ να βρω στην πιο μάγαν περιουσία...»

Όταν έφθασε στις δυο τελευταίες αυτές λέξεις, η Μαρκέλλα στάθηκε άπότομα σαν να είχε θυμῆ κάτι.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε η Βέρθα βλέποντας την συγκίνηση της κόρης της. Τι έχεις, παιδί μου;

—Ω μητέρα, θυμοῦμαι ότι τις λέξεις αυτές είχε προφέρει η Μαρί-Ζάν όταν μου έδωσε τὸ βιβλίο αυτό και μου είπε: «Κράτησέ το πάντα, πάντα... μὴν τὸ άποχωρίσῃς ποτέ...»

—Λοιπόν;

—Λοιπόν η Μαρί-Ζάν είχε πῆ και μια άλλη λέξη ακόμη γαλλική. Μιά λέξη που δὲν ήξερα τι σημαίνει και που την είχα ξεχάσει. Την είχε επαναλάβει πολλές φορές με έπιμονή.

—Και ποιά ήταν η λέξις αυτή παιδί μου;

—Νά την, εδῶ στην τελευταία φράση. Όταν μου έδινε τὸ βιβλίο η Μαρί-Ζάν μου είπε «περιουσία! μεγάλη περιουσία...»

Όλες αυτές οι εξηγήσεις χρειάστηκαν φυσικά πολλή ώρα για να δοθούν, γιατί τὸ νέο κορίτσι δὲν μπορούσε να έκφρασῇ εύκολα και χωρίς διαταγμούς στην γαλλική γλώσσα.

Η κυρία ντε Λαντεναί βυθίστηκε σε σκέψεις. Κρατούσε στα χέρια της τὸν «Τηλέμαχος» και γύριζε και ξαναγύριζε τὸ βιβλίο εξετάζοντάς το από όλες τις πλευρές.

—Ναί, ψιθύριζε, ξέρω καλά την Μαρί-Ζάν. Δεν έκανε τίποτε ποτέ χωρίς να τὸ σκεφθῇ προηγουμένως. Είχε κάποιον μυστηριώδη σκοπό όταν έδινε τὸν «Τηλέμαχος» σὸ παιδί αυτό που ήξερε ότι είναι η κόρη μου. Η περιουσία της έξαφανίστηκε... Κανείς δὲν ξέρει τί την έκανε. Στὸ σπίτι της δὲν βρήκαν καμιά ένδειξη. Ούτε τὸ παραμικρὸ ίχνος διαθήκης. Είναι προφανές ότι η εξήγησης τοῦ μυστηρίου βρίσκεται στο δωμάτιό της...

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

στηρίου βρίκεται στο βιβλίο αυτό... Πῶς όμως; Με ποιὸ τρόπο; Τὸ ξεφυλλίσαμε ήδη είκοσι φορές η Μαρκέλλα, ὁ Ρενέ και εἰνὰ και δὲν βρήκαμε τίποτε.

Παρ' όλα αυτά τὸ εξήταζε ακόμα: φύλλο - φύλλο, γραμμή - γραμμή.

Ύστερα άπογοητευμένη τὸ άκούμπησε σε ένα ταμπουρέ. Πρὸς τὸ βράδυ ανέβηκαν πόλι στο ίδιο δωμάτιο και η Βέρθα θέλησε να συνεχίσῃ την εκπαίδευση της κόρης της. Πῆρε στα χέρια της τὸ βιβλίο και έξαφνα άφησε μια κραυγή. Τὸ βιβλίο κατά την άπουσία τους είχε μείνει στο ταμπουρέ, κοντὰ στην φλόγα της σόμπας που ήταν άναμμένη από τὸ πρωί, καθώς έκανε τόσο κρύο. Τὰ φύλλα είχαν γυρίσει, ζαρώσει υπό την επίδρασιν της θερμότητας και τὸ δερμάτινο δέσιμο είχε τσουρουφλισθῆ εδῶ κι' εκεί. Ένα μέρος του που είχε κολληθῆ έσωτερικῶς από την Μαρί-Ζάν είχε ξεκολλήσει και άφησε να φαίνεται κάποιο κενόν.

—Εδῶ κρύβεται η αλήθεια, είπε η Βέρθα ριγώντας, εδῶ! Πέρασε τὰ δάχτυλα της που έτρεμαν μέσα στο δέσιμο, πιέζοντάς τα έλαφρά και τὸς φάνηκε πράγματι ότι αίσθανθῆκε από κάτω τὸν χαρακτηριστικό ήχο μερικῶν διπλωμένων χαρτιῶν.

Δίστασε ένα λεπτό. Θά άφαιρούσε άμέσως τὸ δέσιμο για να βεβαιωθῇ τι περιέκλειε, η ήταν καλλίτερα ένεργώντας με περίσκεψη ὡς τὸ τέλος να πῆ τὸ βιβλίο στον κύριο Λιονέλ χωρίς να τὸ πειράξῃ περισσότερο. Η τελευταία αυτή σκέψη της φάνηκε προτιμότερη.

Τὸ άλλο πρωί η Βέρθα έμπαινε στο γραφείον τοῦ άνακριτοῦ.

—Κύριε, τὸν είπε χωρίς άλλη προεισαγωγή, έχω ένα σπουδαίον γεγονός να σας άνακοινῶσω.

Και τὸν διηγήθηκε τι είχε συμβῆ την προηγουμένη. Ο κύριος Λιονέλ πήρε τὸ βιβλίο στο χέρι του και τὸ εξήτισε με προσοχή.

—Ναί, είπε, νομίζω ότι πραγματικά υπάρχουν χαρτιά κάτω από τὸ δέσιμο και ότι δὲν γελαστήκατε. Πῆρε ένα ψαλίδι και έκασε τὸ δέσιμο. Δυὸ χαρτιά προσεκτικά διπλωμένα στο σχῆμα τοῦ βιβλίου έπεσαν κάτω. Ο κύριος Λιονέλ τὰ σήκωσε και ξεδίπλωσε τὸ πρώτο. Ήταν μια διαθήκη γραμμένη ὁλοκληρωτικά από τὸ χέρι της Μαρί-Ζάν, χρονολογημένη και ύπογεγραμμένη. Έλεγε τὰ εξής:

«Έχω ρευστοποιήσει όλη την περιουσία μου, που συνίστατο κυρίως από κτήματα και κράτησα εγὼ τὰ χρήμα τῶν διαφορών αὐτῶν πωλήσεων. Τὸ ποσὸν άνέρχεται σε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα καθαρά. Τὰ ἐπὶ πλέον, τριάντα χιλιάδες φράγκα περίπου τὰ κατέθεσα στον συμβολαιογράφο μου για να χρησιμοποιούν για την ύπόλοιπη ζωή μου. Είχα καταθέσει άλλοτε στον συμβολαιογράφο μου μια διαθήκη που άποκλήρωνε την άγαπητή μου άνεψιά, γιατί ήθελα να άποκληρώσω τὸν σύζυγό της. Και η διαθήκη αυτή ά-

ριζε κληρονόμο μου τὸ παιδί της Βέρθας που της είχαν άφαιρέσει την ίδια μέρα που γεννήθηκε και που είχε έξαφανισθῆ έκτοτε. Κατέστρεψα την διαθήκη αυτή την ήμέρα που έχασα κάθε έλπίδα για τὴν άνεύρεσιν της Μαρκέλλας και βεβαιώθηκα για τὸν θάνατό της. Τότε ακριβῶς ρευστοποίησα την περιουσία μου...

Ήλθε ὁ πόλεμος. Μιά μέρα περιέθαλψα ένα παιδί πληγωμένο, έτοιμοθάνατο. Και λίγες μέρες άργότερα, άνεκάλυσα ότι τὸ παιδί αυτό, η Μαρκέλλα, δὲν είναι άλλη από την κόρη της Βέρθας Τερλάν, κρημίσσης ντε Λαντεναί.

Επανασυντάσσω λοιπόν εδῶ, σήμερα.

—Ισως!

Η Βέρθα άνατρίχιασε. Ο άνθρωπος αὐτὸς φαινόταν να ξέρῃ την αλήθεια, ενώ εκείνη άγωνιζόταν πάντα στο σκοτάδι της άμφιβολίας.

—Θά σας παρακαλέσω κυρία, να κρατήσετε άπόλυτη μυστικότητα για την ύπαρξη της διαθήκης αυτής και για τὸν τρόπο που την άνακαλύψατε. Δεν θά πῆτε λέξη σε κανέναν!

—Σας τὸ ύπόσχομαι.

—Άκόμη μια σύμβουλή. Θά ένεργῆτε άπέναντι όλων σαν να μὴν ξέρατε τίποτε και σαν να μὴν ύπῆρχε καθόλου η διαθήκη αυτή.

—Εστω, άφου τὸ επιθυμείτε.

—Θά έχετε αὐτὸ τὸ θάρρος και την άπαιτούμενη νηφαλμία;

—Θά τὸ έχω!

—Τότε, κυρία, μπορεί να μᾶς βοηθήσετε πάρα πολύ για να άνακαλύψαμε την αλήθεια...

—Η τιμωρία θά έλθῃ, επαναλαμβάνει η Βέρθα.

έν ὅλη τῇ διάρκεια τοῦ πνεύματός μου την διαθήκη που είχαν συντάξει άλλοτε: Στὸ παιδί που περιέθαλψα, που ὅλοι τὸ ὀνομάζουν Άρνολντ, νομίζοντας ότι είναι άγόρι, στην Μαρκέλλα, την κόρη της Βέρθας, κληροδοτῶ, χωρίς κανένα περιορισμό ὅτι πολυτιμότερον έχω, δηλ. την βιβλιοθήκη μου, που άποτελείται από πεντακόσια βιβλία.

Σε καθένα από τὰ βιβλία αὐτὰ κάτω από τὸ δέσιμό του, η Μαρκέλλα θά βρῇ ένα χαρτονόμισμα χιλίων φράγκων. Υπάρχουν συνολικῶς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Φοβουμένη μήπως συμβῆ καμιά έπιπολή ή κανένα άτύχημα μετά τὸν θάνατό μου, σημείωσα τὸς αριθμούς όλων τῶν χαρτονομιαμάτων σε ένα χωριστὸ φύλλο που έπισυνάπτω στην διαθήκη αὐτή.

Πιστεύω ότι έτσι άτακτοποιήσα καλά τις ύποθέσεις μου και δὲν έχω να προσέχω τίποτε... Θά πεθάνω ήσυχος...

Ο κύριος Λιονέλ ξεδίπλωσε τὸ δεύτερο χαρτί. Είχε πράγματι τὸς αριθμούς όλων τῶν χαρτονομιαμάτων της βιβλιοθήκης, με τὸ αντίστοιχο βιβλίο. Όλα ήταν με μεγάλη τάξη γραμμένα.

Ο δικαστής έμεινε πολλή ώρα σκεπτικῶς.

—Η άποκάλυψις αὐτή έχει πολὺ μεγάλη σημασία, είπε. Άλλα πρὸς τὸ παρόν, δὲν μᾶς μάθαινει τίποτε ὅσον άφορᾷ την δολοφονία της Μαρί-Ζάν και την αίτία της δολοφονίας αυτής... Τίποτε δὲν έχει βγῆ ακόμα από τὸ σπίτι της γιατί όλα έχουν σφραγισθῇ. Θά διατάξω να άφαιρεθοῦν οἱ σφραγίδες σήμερα κιόλας. Και αν τὸ μυστικὸ της βιβλιοθήκης είναι γνωστὸ και σε κανέναν άλλον έκτός από μᾶς δὲν θά περάσουν ούτε είκοσιτέσσερις ὡρες χωρίς να τὸ μάθωμε...

Τὸ βλέμμα της Βέρθας καρφώθηκε με αγωνία στον κύριο Λιονέλ. Καί τὸ βλέμμα αὐτὸ ρωτοῦσε καθαρά:

—Ο δολοφόνος της Μαρί-Ζάν δὲν είναι λοιπόν ὁ κόμης ντε Λαντεναί;

Η έρώτηση σὸ βλέμμα της ήταν τόσο φανερή που χωρίς εκείνη να προφέρῃ λέξη ὁ δικαστής άπήντησε:

—Ισως!

Η Βέρθα άνατρίχιασε. Ο άνθρωπος αὐτὸς φαινόταν να ξέρῃ την αλήθεια, ενώ εκείνη άγωνιζόταν πάντα στο σκοτάδι της άμφιβολίας.

—Θά σας παρακαλέσω κυρία, να κρατήσετε άπόλυτη μυστικότητα για την ύπαρξη της διαθήκης αυτής και για τὸν τρόπο που την άνακαλύψατε. Δεν θά πῆτε λέξη σε κανέναν!

—Σας τὸ ύπόσχομαι.

—Άκόμη μια σύμβουλή. Θά ένεργῆτε άπέναντι όλων σαν να μὴν ξέρατε τίποτε και σαν να μὴν ύπῆρχε καθόλου η διαθήκη αυτή.

—Εστω, άφου τὸ επιθυμείτε.

—Θά έχετε αὐτὸ τὸ θάρρος και την άπαιτούμενη νηφαλμία;

—Θά τὸ έχω!

—Τότε, κυρία, μπορεί να μᾶς βοηθήσετε πάρα πολύ για να άνακαλύψαμε την αλήθεια...

Η ΑΓΩΝΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μισή ώρα άργότερα η κόμισσα είχε έπιστρέψει στην Γκλιοριέτ και ξαναρχίσε τις μητρικές της άπασχολήσεις κοντὰ στην Μαρκέλλα.

Την ίδια μέρα οἱ σφραγίδες άφῆρεθῃσαν από τὸ σπίτι της Μαρί-Ζάν. Την επομένη ὁ καλὸς Ζερβαί παρουσιαζόταν στο μέγαρο της Γκλιοριέτ και ζητοῦσε να μιλήσῃ στην κυρία ντε Λαντεναί.

Η Βέρθα δὲν τὸν είχε ξαναδῆ από την ήμέρα που είχαν πάει μαζί στο γραφείο τοῦ κυρίου Λιονέλ κατόπιν της προσκλήσεώς του. Ήταν τόσο άπρησχολημένη με τὸ παιδί της που καμιά άλλη σκέψις δὲν μπορούσε να την άποσπάσῃ από αὐτό. Είναι ζητήμα ακόμη αν είχαν ξαναέλθει καθόλου στο μυαλό της οἱ μυστηριώδεις συστάσεις τοῦ δικαστοῦ σχετικὰ με τὸν Ζερβαί. Μά όταν της άνεκοίνωσαν ότι ὁ Ζερβαί έπιθυμοῦσε να της μιλήσῃ, άπότομα τις ξαναθυμήθηκε.

Ναί, δὲν μπορούσε να άμφιβάλῃ. Στις ὁποίες τὸ δικαστὸν ένα δνομα είχε έλαθει δίπλα στο δνομα τοῦ κυρίου ντε Λαντεναί: τὸ δνομα τοῦ Ζερβαί Φλοριζέ! Πῶς όμως; Γιατί μια παρόμοια ὁπῶς αὐτὸν αὐτοῦ τοῦ άβλαβοῦ και ὁ

γαθοῦ αὐτοῦ πλάσματος;
Πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ μητρικὸ πάθος
της, ἀπὸ τὸ παραλήρημα τῆς χαρᾶς της,
ἡ Βέρθα δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ. Καί
νὰ πού τώρα, στὸ ἀκουσμα μόνον τοῦ
νόματος τοῦ Ζερβαί, αἰσθάνθηκε ἕνα
οἶγος.

Προσπάθησε νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνα-
τὸν ἀδιάφορη, συνεκέντρωσε ὅλη τὴν ψυ-
χραιμία της καὶ κατέβηκε. Στ' αὐτιά της
ἀντηχοῦσαν οἱ φράσεις πού εἶχε ἐπαναλα-
βεῖ ἐπίμονα ὁ ἀνακριτής: «Πρὸ πάντων ὁ
Ζερβαί δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια».

Χαμογελώντας γλυκὰ ὁ Ζερβαί σηκώ-
θηκε δὴν ἡ Βέρθα μῆκε στὸ σαλόνι.
Ἐκείνη τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια της πού ἔσφι-
ξε μέσα στὰ δικά του καὶ γιὰ πρώτη φορά
στὴν ζωὴ της, αἰσθάνθηκε, μὲ κάποιο ρί-
γος ἀποτροφῆς, ὅτι τὰ χέρια τοῦ Ζερ-
βαί ἦταν μαλακὰ, ὑγρά, καὶ ἔδιναν τὴν
ἐντύπωση πού αἰσθάνεται κανεὶς στὴν ἐ-
παφὴ ἐνὸς ἔρπετοῦ.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνος συνεχάρη τὴν
Βέρθα.

—Κάνετε πολὺ καλὸ νὰ πάρετε σπῆτι
σας, τὸ νέο ἀγόρι πού εἶχε υιοθετήσῃ ἡ
καλὴ Μαρί-Ζάν. Δίνετε ἔτσι ἕνα ὥραϊο πα-
ράδειγμα φιλανθρωπίας. Θὰ ἦταν πραγ-
ματικὰ σκληρὸ νὰ τὸ ἐγκαταλείψετε στὴν
τύχη του καὶ στὴν δυστυχία. Γιατὶ τὸ
φτωχὸ αὐτὸ παιδί, μὲ τὸ χαριτωμένο του
πρόσωπο καὶ τοὺς τόσο εὐγενικοὺς τρό-
πους του, κατέκτησε τὶς καρδιές ὅλων
μας.

—Εἶμαι εὐτυχισμένη, Ζερβαί, πού συμ-
φώνῳ σ' αὐτὸ μαζί σας.

—Σ' αὐτὸ ὅπως καὶ σὲ ὅλα, Βέρθα.
Μήπως δὲν ἤμασταν πάντοτε σύμφωνοι;

—Εἶναι ἀλήθεια.

—Καὶ δὲν θὰ εἴμαστε πάντοτε;

—Τὸ εὐχομαι, φιλε μου.

Καὶ πρόσθεσε χαμογελώντας μὲ προσ-
πάθεια:

—Ἦλθατε γιὰ ν' ἀνταλλάξωμε αὐτὲς
τὶς φιλοφρονήσεις;

—Ὁχι, Βέρθα. Ἡ ἐπίσκεψή μου ἀπο-
βλέπει σὲ κάτι πού μὲ ἐνδιαφέρει.

—Βέρθα, εἰπε ὁ Ζερβαί. Ἐξέρετε ἴσως
ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἀφήρεσε τὶς σφραγίδες
χθές, ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα πού ἀνήκαν
στὴ θεία σας.

Ἐκείνη εἶπε ψέματα.

—Ὁχι, τὸ ἀγνοῶσα.

—Τὸ σίτι εἶναι λοιπὸν ἐλεύθερο καὶ
τὰ ἐπιπλά εἶναι στὴν διάθεσή σας. Παρ'
ὅλες τὶς ἔρευνες τῆς δικαιοσύνης δὲν κα-
τάρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν καμμιὰ δια-
θήκη. Ἐξ ἄλλου, ἡ περιουσία πού ἐρευ-
στοποιήθη ἀπὸ τὴν Μαρί-Ζάν φαίνεται
ὅτι ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνη. Εἰ-
σθε λοιπὸν ἡ φυσικὴ καὶ μοναδικὴ κλη-
ρονόμος, ὅλων ὧν μένουν: τοῦ σπιτιοῦ,
τοῦ κήπου, ὀλίγων χρημάτων πού ὑπάρ-
χουν στὸν συμβολαιογράφου της, τῶν ἐπι-
πλάν, τῶν κινητῶν, τῆς βιβλιοθήκης, ὅ-
λων τέλος τῶν πραγμάτων πού ἀνήκαν
στὴν Μαρί-Ζάν.

Ἡ Βέρθα ἀνατρίχιασε στὸ ἀκουσμα
τῆς λέξεως βιβλιοθήκη, διετήρησε ὅμως
ὅλη τὴν ψυχραιμία της.

—Τὶ σκοπεύετε νὰ τὰ κάνετε ὅλα αὐτά,
Βέρθα;

—Θὰ σκεφθῶ. Τίποτα δὲν βιάζει. Θὰ
κρατῶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς
ἀτυχῆς θείας μου, τὰ πράγματα πού ἀ-
γαποῦσε περισσότερο. Θὰ δώσω τὰ ὀ-
πλοῖα σ' ἐκεῖνους πού ὑπῆρξαν φίλοι
της, καὶ πού τὴν ἔκλαψαν ὅπως καὶ ἐγώ.
Πῶς σὰς φαίνεται ἡ σκέψή μου;

—Πολὺ καλὴ, Βέρθα. Νὰ λοιπὸν ἡ πα-
ράκλησις πού ἐρχομαι νὰ σὰς ἀποτείνω
καὶ νὰ γιατί ἡ ἐπίσκεψή μου σήμερα, ἀν-
τίθετα μὲ ὅ,τι συμβαίνει συνήθως ἔχει ἕνα
σκοπὸ πού ἀποβλέπει στὸ δικό μου συμ-
φρον.

Ὁ Ζερβαί ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογε-
λᾷ. Δὲν ἔπαυε νὰ κυττάξῃ τὴν Βέρθα μέ-
σα στὰ μάτια.

«Πῶς, κατέληξε ὁ δικαστὴς νὰ ὑποψια-
στῇ τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί, σκέφθηκε ἡ Βέρ-
θα.

—Ἐξέρετε πόση φίλια αἰσθανόμουν γιὰ
τὴν Μαρί-Ζάν, εἶπε ὁ Ζερβαί, καὶ πόσο
ἡ στοργή της γιὰ μένα ἦταν εὐλικρινής.

—Τὸ ξέρω.

—Αἰσθάνθηκα μιὰ πραγματικὴ λύπη
γιὰ τὸν τραγικὸ της θάνατο.

—Τὸ εἶδα, Ζερβαί.

—Ἀφοῦ γιὰ ὅλους ἐκεῖνους πού ὑπῆρ-
ξαν φίλοι τῆς καλῆς γυναίκας, προορίζε-
τε ὡς ἀνάμνησιν κάτι πού προέρχεται ἀπ'
αὐτὴν, θὰ ἦμουν εὐτυχής, Βέρθα, ἂν εἶ-
χατε τὴν καλωσύνη νὰ μὴν ξεχάσετε ὅτι
κι' ἐγὼ περιλαμβάνομαι σ' αὐτοὺς... Τὸ
παραμικρὸ πρᾶγμα πού θὰ διαλέξετε
σεῖς ἡ ἴδια, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ μοῦ ἀ-
φήσετε τὴν ἐκλογή, θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ.

—Φυσικά, Ζερβαί, εἶπε ἐκείνη, ὅχι ἔχετε
ὅ,τι ζητήσετε... Μὲ συγκινεῖ βαθειὰ ἡ
στοργικὴ σας παράκληση. Σὰς ἀφῆνω ἐ-
λεύθερο νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ ὅλα
τὰ ταπεινά πράγματα πού περιέβαλλαν
τὴν ὑπαρξὴ τῆς καλῆς μου θείας. Τίποτα
δὲν ἦταν πολὺτιμο... Ἀξιζαν μόνο γιατί
τὰ ἀγαποῦσε.

Καί, ἀπότομα, αὐτόματα σχεδόν, μιὰ
φράση ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά της κομῆσης:
Ἰὰ τὴν εἶπε μὲ ἀδιαφορία:

—Ὅπως τὰ βιβλία της, λόγου χάριν,
νὰ περιφάνω βιβλία της.

Μὲ γλυκύτητα, χωρὶς καμμιὰ συγκίνη-
ση, μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό του, ὁ Ζερ-
βαί εἶπε:

—Ἀκριβῶς, Βέρθα τὰ βιβλία της... Δὲν
θὰ τολμοῦσα νὰ σὰς τὰ ζητήσω. Καὶ σὰς
εὐχαριστῶ πού τὸ σκεφθήκατε γιὰ μένα...

Ἀνασταταμένη τὴ Βέρθα, δὲν βρῆκε
λέξη νὰ πῇ. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνῃ
θανάσιμα ὠχρό.

Εὐτυχῶς ἔχει σκοτεινιάσει ἤδη. Ἡ κό-
μησης ἔχει στραμμένη τὴν πλάτη της στὸ
παράθυρο. Ὁ Ζερβαί δὲν βλέπει τίποτα.
Καὶ μιλεῖ, μιλεῖ... σὰν νὰ ἤθελε καὶ ὁ
ἴδιος νὰ κρύψῃ κάτω ἀπὸ ἕνα χεῖμαρρο
λέξεων, τὴν θριαμβευτικὴ χαρὰ πού τὸν
πλημμυρίζει.

Ἐκείνη τὸν ἀφῆνει νὰ λέῃ. Μὲ μεγάλη
προσπάθεια...

—Θάμνη νὰ κατανικήσῃ
τὴν ταραχή της.

—Ὡστε, Βέρθα, μοῦ δίνετε τὴν βιβλιο-
θήκη της Μαρί-Ζάν;

—Σὰς τὴν δίνω, Ζερβαί.

—Δὲν θέλετε νὰ κρατήσετε μερικὰ βι-
βλία;

—Κανένα Ζερβαί, κρατήστε τὰ ὅλα...

Ἐπακολουθεῖ ὀλιγόλεπτη σιωπὴ.

Ὁ Ζερβαί μολααῦτα διακρίνει κά-
ποια ἀνησυχία στὴν Βέρθα.

—Συμβαίνει τίποτα; τὴν ἐρωτᾷ. Εἰσθε
ἀδιάθετη;

—Ὁχι, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ
σκεφθῶ χωρὶς νὰ συγκινηθῶ τὸν φριχτὸ
θάνατο ἐκεῖνους πού μ' ἀγάπησε τόσο.

—Ναί, φριχτό, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ζερ-
βαί. Ἡ τιμωρία ὅμως θὰ ἔλθῃ.

—Θὰ ἔλθῃ! Ἐπαναλαμβάνει ἡ Βέρθα
σὰν ἡχώ.

Καὶ σηκώνεται. Ἄν ἐκεῖνος μέλῃ λίγο
ἐκτόμῃ, τῆς φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι ἀδύνα-

τον νὰ συγκρατηθῇ πιά. Μὰ ἐκεῖνος τὴν
ἀποχαιρετᾷ. Τῆς σφίγγει τὰ χέρια της
καὶ λέγει μελαγχολικά:

—Συγγνώμην, Βέρθα, πού σὰς ξύπνη-
σα ὅλες αὐτὲς τὶς σκληρὲς ἀναμνήσεις...

Ἐκείνη σκύβει τὰ κεφάλι της. Αἰσθά-
νεται τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Στὸ κα-
τῶφλι ἐκεῖνος στρέφει τὸ κεφάλι του:

—Μπορῶ νὰ πάρω τὰ βιβλία ὅποτε θέ-
λῃς;

—Βέβαια, Ζερβαί.

Ἡ πόρτα κλείνει πίσω του. Καὶ ἀπὸ
τὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς φτωχῆς γυναί-
κας, ἀνεβαίνει μιὰ κραιώη φρίκης καὶ
τρόμου:

—Εἶναι αὐτὸς! Εἶναι αὐτὸς! Ἦ

Δὲν θέλησε νὰ περιμένῃ ὡς τὴν ἄλλη
μέσα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνακριτὴ.
Δυσπιστώντας ὅμως στὸν Ζερβαί καὶ φο-
βούμενη μήπως τὴν παρακολουθεῖ, δὲν
βγήκε παρὰ ὅταν νύχτωσε.

Πῆγε περὶ καὶ δὲν εἰδοποίησε κανένα
γιὰ τὴν ἀπουσία της, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν
Μαρκέλλα. Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε ὅταν ἔ-
φευγε, ὅτε ὅταν ἐπέστρεφε τρεῖς ὥρες
ἀργότερα. Εἶχε βρῇ τὸν κύριο Λιονέλ
σπίτι του.

Ἀκούοντας τὴν παράξενη παράκληση
πού εἶπε ὑποβάλει ὁ Ζερβαί, ὁ κύριος
Λιονέλ δὲν φάνηκε νὰ ἐκπλησσοῦται. Ἐ-
κανε πάντως μιὰ κίνηση χαρᾶς.

—Τὸ περίμενα, εἶπε μόνον. Δὲν ἀρνή-
θηκατε ἐλπίζω.

—Ὁχι. Καὶ τίποτα στὰ λόγια μου δὲν
τὸν ἄφησε νὰ ὑποψιαστῇ τὸ παραμικρό.

Τόσο τὸ καλλίτερο. Αὐτὸ θὰ τὸν κατα-
στρέψῃ.

—Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι;...

Δὲν τόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὴν φρά-
ση της, τρομαγμένη μπροστὰ στὸν ἄβυσ-
σο πού ἀνοίγονταν στὸ μυαλό της.

Ὁ δικαστὴς περιορίστηκε γιὰ δευτέρη
φορὰ νὰ ἀπαντήσῃ:

—Ἰσως!

—Μὰ τότε... τότε κύριε, ἐκεῖνος πού
κατηγοροῦν... ἐκεῖνος πού εἶνε στὴν φυ-
λακή;...

Ὁ δικαστὴς ἔμεινε σιωπηλός. Καὶ ἡ
Βέρθα ρώτησε ταπεινά:

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸν δῶ;

—Ὁχι, εἶπε σοβαρὰ ὁ κύριος Λιονέλ.

Ὁ σύζυγός σας εἶχε προβλέψει τὴν πα-
ράκλησή σας καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα
μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ σὰς διαβιβᾶσω τὴν
ἀπάντησή του.

—Ποῖα ἦταν ἡ ἀπάντησή αὐτή; εἶπε ἡ
Βέρθα τρέμοντας.

—Νά τῃν: «Ὅταν ἡ κόμησης ἔλθῃ νὰ
σὰς παρακαλέσῃ νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ μὲ
ἐπισκεφθῇ στὴν φυλακή μου, εὐαρεστη-
θῆτε νὰ τῆς πῆτε ὅτι ἀναβάλλω γιὰ ἄρ-
γότερα τὴν ἐπίσκεψή της... ναί, γιὰ ἀργότε-
ρα... ὅταν θὰ εἶναι ἔτοιμη νὰ μοῦ ζητήσῃ
συγγνώμην γονατιστῇ...»

Ἀρνά-ἀργὰ μέσα στὸ χιόνι ἡ Βέρθα
ξανανέβηκε πρὸς τὴν Γκλοριέτ. Ἡ νύχτα
ἦταν ἥρεμη. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς,
μὰ ἐκείνη ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὸ κρῦο, πού
ἀπλωνόταν ὀλόγυρά της στὴν παγερὴ
γαλῆνῃ τῆς νύχτας. Αἰσθανόταν τὸ κρῦο
ὡς τὰ καταβάθα τῆς ψυχῆς της.

Ἡ Μαρκέλλα τὴν περίμενε. Καὶ χρειά-
στηκαν τὰ τρυφερά φιλά του παιδιοῦ της
γιὰ νὰ τὴν ζεσταίνουν, γιὰ νὰ δώσουν κά-
ποια πνοὴ στὴν παγωμένη καρδιά της.

Μὰ ἡ ἀγωνία εἶχε κυριεύσει ὀλοκληρω-
τικὰ τὴν καρδιά αὐτή:

—Εἶναι λοιπὸν ἀθῶος;... ἀθῶος γιὰ ὁ-
λὰ;... γιὰ ὅλα;...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΖΑΡΟΝ

—Ἔχω νὰ σοῦ μιλῶ σοβαρὰ ἀπόψε,
Ρομπέρ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ
διακόψῃς πρὶν τελειώσω. Νοιώθω
πὼς ἔχω αὐτὴ τὴν ὥρα τὴ δύναμη

νὰ σοῦ πῶ μερικὰ λόγια σωστὰ καὶ ν' ἀψη-
φήσω τὶς θλιβερὲς συνέπειες πού θάχουν
γιὰ μένα τὴν ἴδια, τὰ λόγια μου αὐτά...

» Ἀκουσε. Μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπᾷ! Ἐ-
κάνανε ὡς τώρα ὄνειρα πολὺ τρυφερά, ὥστό-
σο ὅμως πρέπει νὰ τὰ διαλύσουμε πιά...

» Ὡς τώρα, καὶ οἱ δύο μας, στὴ θερμὴ
τῆς ἀγάπης μας, δὲν εἶδαμε παρὰ μονάχα τὴν
ὁμορφιά καὶ τὴν σιγήν πού περάσαμε ὁ ἕνας
στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

» Ἡ τρέλλα μας δὲν μᾶς ἄφησε νὰ ρίξου-
με μιὰ ψυχραμένη ματιά πρὸς πέρα, στὸ μέλ-
λον... Ἐγὼ πρώτη λοιπὸν, ἐδῶ καὶ κάμπο-
σες μέρες ἀπεφάσισα νὰ διορθώσω αὐτὸ τὸ
λάθος μας καὶ νὰ κυττάξω τὸ δικό σου μέλ-
λον πρῶτα κι' ὑστερὰ τὸ δικό μου.

» Μπόρεσα ἔτσι νὰ ξεχωρίσω, ἀνάμεσα
στὴ τρυφερὴ ὁμίλη τῆς τρελλῆς ἀγάπης μας,
τὰ πρῶτα σύννεφα πού μᾶς ἀπειλοῦν, δηλα-
δὴ τὴ μεγάλη διαφορὰ πού χωρίζει τοὺς χα-
ρακτηρεῖς μας, τὴ κοινωνικὴ μας θέση κι'
αὐτὰ τὰ μυαλά μας ἀκόμη.

» Σὺ, Ρομπέρ εἶσαι δυνατός, πολὺ δυνα-
τός καὶ σὲ θαυμάζω ὅσο καὶ σ' ἀγαπᾷ...
Τραβᾷς στὴ ζωὴ δρόμα, τίμια, χωρὶς ἀ-
πελπισίες καὶ χωρὶς ἔγνοιες, μὲ τὸ κεφάλι
πάντα ψηλά. Ἀγαπᾷ τὴ φωνή σου πού γιὰ
μένα εἶναι θαυμάσια, ἀλλὰ καὶ τὴ φοβᾶμαι
γιὰ τὸ μέλλον αὐτὴ τῆς φωνῆς, πού εἶναι γι'
ἐλπίδες τόσο αὐστηρὴ, τόσο σοβαρὴ καὶ τόσο
ἀδιάφορη καὶ ψυχρὴ.

» Ὁ! Εἶσαι δυνατός καὶ ἔξυπνος ἐσύ,
Ρομπέρ. Ἀκόμη καὶ τὴν περασμένη ὁδομά-
δα σ' ἐθαύμασα σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πρὶν δυνατός
καὶ πρὶν ἔξυπνες πράξεις σου. Ἐσώσες τὸν
θεῖο σου ἀπὸ μιὰ φοβερὴ καταστροφὴ, πού
αὐτός, ἐμπόρος καὶ ἐπιχειρηματίας σαράντα
χρόνων, δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ ν' ἀποφύγῃ μό-
νος του, ἂν ἡ καλὴ μου τύχη δὲν σ' ἔστειλε
ἐσένα, ἀγαπημένε μου, νὰ τὸν σώσεις, μ' ἕνα
διαβολικὸ ἐμπορικὸ, πρᾶξιμότητα πού τὸ
δυνατὸ μυαλό σου εὐρέθηκε...

» Ὁ! Ρομπέρ πόσο εἶσαι δυνατός ἐσύ καὶ
πόσο ἀξίζει, ἐνῷ ἐγὼ πόσο εἶμαι ἀδύνατη
καὶ πόσο ἀσήμαντη κι' ἀνάξια σου... Ναί,
ναί, εἶμαι ἀνάξια σου, τὸ νοιώθω βαθειὰ
αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ λυπᾶμαι... Μὴ λές ὅχι,
χρυσό μου ἀγόρι... Γιὰ τὸ θεὸ μὴ λές ὅχι...

» Αὐτὸ εἶναι: εἶμαι ἀδύνατη, τόσο ἀδύ-
νατη, ἐνῷ ἐσύ εἶσαι δυνατός, τόσο δυνατός.
Εἶμαι ἀνίσχυρη, ὁμολόγησέ το. Συγκινούμαι
τόσο εὐκολα ἐγὼ καὶ γίνομαι κουρέλι γιὰ τὸ
παραμικρό... Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ δά-
κρυδά μου ἐγὼ, ὅχι, καὶ ἡλαῖα, ἡλαῖα κρυ-
φὰ καὶ φανερά γιὰ τὸ μέλλον... Ἀ! Πόσο
εἶμαι ἕνα τίποτα στὰ δυνατό σου χέρια, ἀ-
γαπημένε μου...

» Καὶ ὅσο γιὰ σήμερα, τὸ μαντεύω, ὅσο
γιὰ σήμερα πού εἶσαι τόσο νέος ἀκόμη, Ρομ-
πέρ, σοῦ εἶμαι ποθητὴ, τὸ ξέρω, μὰ ἀργότε-
ρα, σὰν γίνῃς μεγάλος καὶ νοιώσῃς τὴ δύ-
ναμή σου, σὰν ἐπιτύχῃς στὴ ζωὴ καὶ γίνῃς
πλούσιος καὶ διάσημος, ὅ! τότε, τὸ νοιώθω,
τὸ προαισθάνομαι, τὸ προαισθάνομαι, θὰ μὲ
περιφρονήσῃς, θὰ μὲ διώξῃς, θὰ μὲ ξεφορ-
τωθῇς, γιατί θὰ σοῦ φαίνομαι, τότε, ἕνα μι-
κρὸ ἄχρηστο πλάσμα, εὐαίσθητο πολὺ καὶ
ἐκκολόπαστο...

» Καὶ ὅτι καλὸ κι' εὐγενικὸ θὰ ὑπάρχῃ
ἀκόμη, τότε, στὴ φτωχὴ καρδιά μου γιὰ σέ-

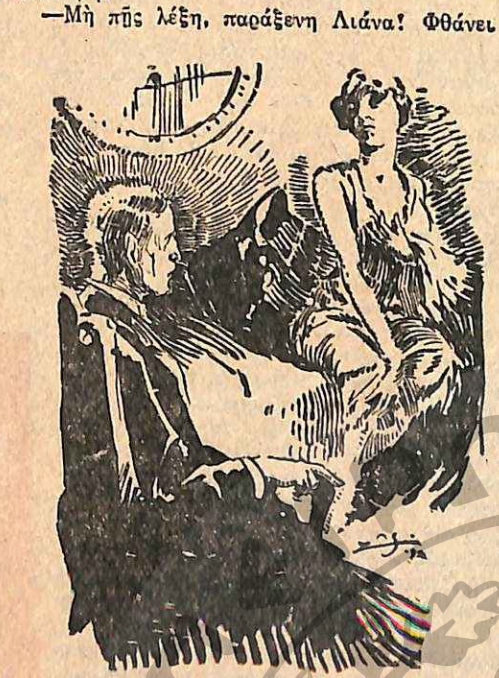
να, θὰ σοῦ φαίνεται ἄραγε τέτοιο καὶ θὰ σὲ
συγκινῇ κάπως;... Ὁχι, βέβαια, νομίζω...
Λοιπὸν...

Ἡ νέα γυναῖκα στάθηκε λίγο κύτταξε τὸν
φίλο της, διστακτικὴ. Ἐκεῖνος ὅμως, κα-
θισμένος ἥρεμα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρου
της, τὴν ἄκουε σιωπηλὸς κι' ὄνειροπόλος,
χωρὶς νάχη σκοπὸ νὰ τὴν διακόψῃ.

—Λοιπὸν, συνέχισε ἡ νέα γιὰ τὴ μελ-
λοντικὴ σου εὐτυχία, Ρομπέρ, νομίζω ὅτι
πρέπει νὰ σπᾶσουμε ἀπὸ τώρα τὰ δεσμά μας.
Θὰ μᾶς στοιχίσῃ βέβαια αὐτό, ἀλλὰ πρέπει
νὰ γίνῃ... Πρέπει... Ἐσύ θὰ ὑποφέρῃς λίγο
ἀλλὰ θὰ γιαιτρευθῇς γρήγορα ἀπὸ κάθε πόνο
γιατὶ εἶσαι δυνατός, ὅσο γιὰ μένα ὅμως, ὁ
αἰώνιος πόνος μου θάνατο γλυκύτατος γιατί
θὰ ξέρω πὼς σοῦ δώσω τὴν εὐτυχία κάπο-
τε... Κι' ἔπειτα...

Ὁ νέος σήκωσε τοὺς ὤμους ἐλαφρὰ καὶ
τὴν διέκοψε, μὲ φωνὴ τρυφερὴ ἀλλὰ κῆτος
ἀπότομη:

—Μὴ πῆς λέξη, παράξενη Λιάνα! Φθάνει

—Πρέπει νὰ σπᾶσουμε τὰ δεσμά μας...

πιά... Λές πὼς εἶμαι δυνατός, δὲν βλέπετε
ὅμως ὅτι τὰ λόγια σου μὲ πνίγουν; Σώπασε
λοιπὸν...

Τὰ μάτια του ἦταν εὐλαϊνὰ

τὴν πλησίασε καὶ πιάνοντας ἀπαλὰ τὰ μι-
κρὰ κομψὰ της χέρια πού ἔτρεμαν, ἔβγαλε
τὸ παρήγορο συμπέρασμα του:

—Μὴ χάνεσαι μὲ λόγια, μικρὴ μου Λιά-
να... Αὐτὰ πού εἶπες, ὅλα, εἶναι λόγια...

Ἐκείνη ὅμως ἔφερε ἀντίρρηση.

—Ὁχι, δὲν εἶναι λόγια, Ρομπέρ, τοῦ εἶ-
πε θλιβερά, μακάρι νᾶσαν λόγια... Δὲν ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ ἐνώσω τὴ δυνατὴ σου ὑπαρ-
ξὴ μὲ μιὰ ψυχὴ ἀδύνατη κι' εὐαίσθητη σὰν
τὴ δική μου, αὐτὸ εἶναι... Εἶσαι καλός, τὸ
βλέπω ἀγαπημένε μου καὶ στὴν ἀπεραντὴ κα-
λωσύνη σου, δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσῃς τὴ δι-
κή μου ἀπεραντὴ ἀπελπισία...

—Λοιπὸν, τί πρέπει νὰ γίνῃ;

—Πρέπει νὰ ξεχάσουμε, Ρομπέρ, πρέπει ν'
ἀποφύγουμε μιὰ μεγάλη παρεξήγηση πού θὰ
μᾶς στοιχίσῃ πολὺ, ἀργότερα. Ἀς χωρί-

γαστήριό του ευδιάθετος. 'Η φυσιογνωμία του πρόδιδε μεγάλη ψυχική ικανοποίηση. Χωρίς να χάσει καιρό, βγήκε από το μεγάλο του και σε λίγο, ή κομψή του κουρούτσα διέσχισε ολόταχως τους δρόμους του Λονδίνου κατευθυνόμενη προς την λαϊκή συνοικία του Σόχο.

Ο πιστός του φίλος και σύντροφος στις κρίσιμες περιπτώσεις Τσάο-Τσέν, ο Κινέζος που για το χατήρι του Μ. Ντάλ θα παρτίδιζε την ψυχή του σ' όλους τους διαδόλους της κολάσεως, κατάλαβε βλέποντάς τον τέτοια ώρα στο σπίτι του, ότι κάτι το σοβαρό συνέβαινε.

—Γεια σου Τσάο!

—Καλημέρα φίλε. Τι τρέχει;

—Όχι τίποτα το εξαιρετικά σοβαρό. Δε θα σε χρεωσώ. Ήλθα μόνο για ν' αλλάξω φάτσα.

—Να σου κάνω ένα τσάι όποτε να έτοιμαστής;

—Και ρωτάς Τσάο;

Ο Μάρτεν Ντάλ βγήκε από το σπίτι του φίλου του Κινέζου, κατά τις δέκα τη νύχτα και χάθηκε στα στενόμακρα ύψη δρομάκια της συνοικίας του Σόχο. Από χωρίς είχε τηλεφωνήσει στον σφάγερ της Κόρας Στίλμαν, στον Νίκο με τις τρομερές γροθιές, να παραλάβει από την πόρτα του Κινέζου την κούρσα του.

Είχε γίνει τώρα τελείως άγνωριστος. Ήταν και πάλιν ο μισοκακόμοιρος εκείνος ήλικιωμένος άντρας με το γκριζό κοστούμι του, τα γκριζα μαλλιά του, με την κουτσάμαρα του, με τα χοντρά του γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας και με το ύφος με το οποίο ξεγελούσε τα θύματά του και τους αστυνομικούς.

Ήταν ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

Κατά τα μεσάνυχτα, βρισκόταν έξω από την Τράπεζα Λούτινγκ. Δεν επρόκειτο ωστόσο να διαρρήξει ούτε καν την πόρτα της.

Παραπλεύρως της Τραπεζής, βρισκόταν ένα μικρό χαρτοπωλείο. Εκείνου την πόρτα εξήτασε προσεκτικά και, σε μια στιγμή που ο δρόμος ήταν έρημος, την διέρηξε και σε χρονικό διάστημα λιγότερο των δυο λεπτών της ώρας, μπήκε στο χαρτοπωλείο και έβλεπε την πόρτα ξεπίσω του. Λίγο πριν ξεμερώσει έβγαине με προφυλάξεις από το χαρτοπωλείο και προχωρούσε με την ήσυχία του στην άλλη, σφίγγοντας με το άριστο του χέρι κάτι στην τσέπη του γκριζού σακακιού του.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΠΙΑΝΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ!..

Το άλλο βράδυ, κατά τις δυο το πρωί, ένας άγνωστος με παρουσιαστικό μισοκακόμοιρου ανθρώπου έβαχνε στο ορθάνοιχτο χρηματοκιβώτιο μιας επαύλεως που το είχε διαρρήξει πρό ώρας και γέμιζε τις τσέπες του με δέσμες χαρτονομισμάτων, με κοσμήματα και με τραπεζιτικούς τίτλους.

Φαίνεται ότι πριν ακόμη διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο, είχε διαρρήξει τα συρτάκια του τραπεζιού της διβλιοθήκης γιατί και αυτά βρισκότουσαν ορθάνοιχτα και το περιεχόμενό των σκόρπιστο στο τραπέζι.

Αφού παραγέμισε τις τσέπες του φωτισμένου από μόνο το κλεφτοφανάρο του, έβαλε μέσα σ' αυτό ένα επισκεπτήριο χωρίς την παραμικρή σημείωση και, βουτώντας το πινέλλο της γόμας μέσα στο καλαμάρι, έγραψε στον τοίχο με μεγάλα χτυπητά γράμματα... τον τίτλο του!

Κατόπι, γύρισε τον διακόπτη του ηλεκτρικού, πλημμύρισε την διβλιοθήκη στο φως και σηκώνοντας ένα κάθισμα το άφησε να πέσει με νόθο στο πάτωμα.

Αφουγκράσθηκε λίγες στιγμές.

Έβαφνε πάνω από το κεφάλι του άκουσε

βήματα. Ο ιδιοκτήτης της επαύλεως είχε ξυπνήσει! Έτρεξε τότε στο άνοιχτο χρηματοκιβώτιο και σκύβοντας σ' αυτό έμεινε ακίνητος.

Πριν περάσουν τρία λεπτά της ώρας, όπως ήταν σκυμμένος μπρος στο άνοιχτο χρηματοκιβώτιο, άκουσε το τρίξιμο της πόρτας που άνοιγε ξοπίσω του και σχεδόν άμεσως μια έπιδακτητική φωνή:

—Πάντα τα χέρια!

Στράφηκε τρομαγμένος ύψωνοντας τα χέρια.

Κοντά στην πόρτα βρισκόταν ένας άντρας ήλικιας σαρανταπέντε περίπου χρόνων, φορώντας ακριβή ρόμπ ντε σάμπρ και κρατώντας στο χέρι περιστροφικό μεγάλο διαμετρήματος. Ο διαρρήκτης τρομοκρατήθηκε. Με τρεμάμενη φωνή και με μισοκακόμοιρο ύφος, ψιθύρισε διακοπτόμενος από την συγκίνηση:

—Για το Θεό μίστερ... μην πυροβολήσετε.

Ο ιδιοκτήτης της επαύλεως ενάγχασε:

—Αν φανής φρόνιμος είστε, δεν θα πυροβολήσω. Με την παραμικρή ύποπτη κίνηση όμως... μπράμ και κάτω! 'Αλλά τί βλέπω! Είχα λοιπόν το εύτυχημα να πιάσω στα πράσα τον ασύλληπτο «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Όσα πρόσφασα να κλέψω μίστερ... εί-

Στο κατώφλι φάνηκε ο Ινσπέκτορ Σούμπερ...

ναι στις τσέπες μου. 'Αφήστε με να φύγω και σάς τα επιστρέφω... χωρίς όρους!

—Είσαι πολύ γενναϊόδωρος!

—Είμαι.

—'Εγώ όμως όχι!

—Θα με παραδώσετε, λοιπόν, στην αστυνομία; Θα με παραδώσετε στον Σούμπερ, τον αμείλικτο δικαστή μου;

—Ασφαλώς.

—Και τί θα κερδίσετε μ' αυτό;

—Θ' απαλλάξω την κοινωνία από τα κατωρθώματά σου. Κάθισε σ' εκείνο κει το φατέϊν και μην κινήθεις γιατί σου την άναψα!

Ο διαρρήκτης άναστέναξε και κάθισε στο κάθισμα με ύφος απελπισμένου ανθρώπου, ενώ ο ιδιοκτήτης προχωρούσε προς το τηλεφώνο, συμβουλευόταν τον οδηγό και γρύλιζε το καντράν:

—'Αλλά-άλλά!... 'Ινσπέκτορ Σούμπερ!.. 'Ο

ίδιος!.. 'Εδώ Πάτρικ Λούτινγκ, εικοσιπεντά Βικτόρια στήθε.. 'Ελάτε άμέσως παρακαλώ ως το μεγάλο μου... Κασι πολύ σοβαρό μά- λιστα!... Κρατώ μέσα στην διβλιοθήκη μου υπό την άπειλή του περιστροφικού μου, ένα

κακόποιο που θα χαζήτε πολύ φορώντας του τις χειροπέδες... Πρόκειται για τον «Λωπο- δύτη-Φάντασμα»! Ναί! Τον κρατώ!... Πε- ριμένο.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» άναστέναξε και πάλι και αποκαμωμένος, άφησε τα χέρια του να πέσουν ενώ ο Πάτρικ Λούτινγκ κρε- μούσε το άκουστικό.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΛΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ ΠΙΑΝΕΤΑΙ!..

Πέρασαν έτσι περί τα είκοσι λεπτά της ώρας κατά το διάστημα των οποίων, ο Πά- τρικ Λούτινγκ είχε ξυπνήσει όλο το προσω- πικό της επαύλεως του χτυπώντας το ηλε- κτρικό κουδούνι της διβλιοθήκης του.

Σε λίγο, άνοιξε ή πόρτα της διβλιοθή- κης και στο κατώφλι φάνηκε ο Ινσπέκτορ Σούμπερ κρατώντας στο χέρι του ένα ζευ- γάρι χειροπέδες.

—'Ελάτε Ινσπέκτορ, λέει ο Πάτρικ Λού- τινγκ, έλάτε να τον παραλάβετε γιατί κου- ράστηκα να τον σκοπεύω με το περιστροφό μου.

—Τί άδοξο τέλος λωποδυτικής καριέ- ρας! είρωνεύθηκε ο Σούμπερ προχωρώντας στον διαρρήκτη για να του περάσει τις χει- ροπέδες.

—'Ινσπέκτορ, παρατήρησε αυτός ενώ ση- κωνόταν θρόνος δεν θα σ' άφισα να μου περάσεις τις χειροπέδες αν δεν πάρως πρώ- τα το περιστροφό του κυρίου από το χέρι του!

—Και... αν δεν σου το κάνω αυτό το χα- τήρι;

—Θα δικαιώσης την γνώμη που το κοινό σχημάτισε για σένα.

—Δηλαδή; Ποιά είναι αυτή ή γνώμη;

—Χωρίς να θέλω να σε προσβάλω, γιατί ή γνώμη του κοινού είναι εσφαλμένη...είσαι ήλιθιος!

—'Ετσι; 'Εγώ λοιπόν θα σου περάσω τις χειροπέδες άδιαφορώντας για τη γνώμη του κοινού.

—'Αν δεν του πάρως πρώτα το περιστρο- φο, θα γίνουμε μαλλιά κουβάρια δώ μέσα! Σου δίνω το λόγο της λωποδυτικής μου αξιοπρεπείας... πώς σ' ό θα βγής κερδισμέ- νος όπωοδήποτε!

Ο αστυνομικός σιέφθηκε λίγες στιγμές και τέλος στράφηκε άποφασιστικός προς τον Πάτρικ Λούτινγκ:

—Ας τελειώνουμε λοιπόν μίστερ Λού- τινγκ. Παραδώσατέ μου παρακαλώ το περι- στροφό σας!

—Πολύ εύχαρίστως.

Ο Πάτρικ Λούτινγκ προχώρησε προς τον αστυνομικό με το περιστροφό του προτετα- μένο. Ο Σούμπερ άπλωσε το χέρι του να το παραλάβει, και, ξαφνικά, έγινε κάτι το κα- ταπληκτικό.

Με ταχύτητα κεραυνού, ο λωποδύτης με το μισοκακόμοιρο ύφος έκανε ένα φανταστι- κό πήδημα και βρέθηκε στη ράχη και των δυό! Το ένα του πόδι βρέθηκε στη ράχη του Σούμπερ και το άλλο στη ράχη του Πάτρικ Λούτινγκ. Σφίγγοντας τότε τα δυό κορμιά με τα άτσάλενια του σιέλια το έκανε ένα και, μπροστά στο άποληθμένο από την κα- τάπληξη προσωπικό, πέρασε το ένα βραχιό- λι της χειροπέδας στο χέρι του Σούμπερ και το άλλο στο χέρι του Πάτρικ Λούτινγκ.

Πήρε κατόπι το κλειδάκι της χειροπέδας από την τσέπη του αστυνομικού και πήδησε ξεκαρδισμένος στα γέλια από τις ερώξεις των προτεινόντας το περιστροφό του Πάτρικ Λούτινγκ κατά του άποληθμένου προσωπικού.

—'Αν κινήθις να νένανς από σ' ό θα το δώσω άμέσως ένα δείγμα της σιαιπεντικής μου δει- νότητας σ' ό ζώντάς σου το πόδι.

(Το τέλος στη σελίδα 33)

ΜΙΡΑΜΠΩ

ή «Έβδομάς» έχει άσχοληθή και άλλότε σ' ένα σύντομο άρθρά- κι της με τον μεγάλο ρήτορα της Γαλλικής 'Επαναστάσεως, τον Μιραμπώ.

Η ζωή όμως, του Ιστορικού αυτού προσώπου είναι πολύ πλούσια σε δρα- ματικότητα και περιπέτειες για να περιορίσει να την παρουσιάσει κανείς στα περιωρισμένα όρια ενός σημειώματος. 'Επαναρχόμεθα, λοιπόν, σήμερα, για να δώσουμε μια πληρέστερη εικόνα της ζωής αυτής, της τόσο εξαιρετικά ένδι- αφέρουσας.

Πρέπει να όμολογηθί, ότι αν ή ζωή του Μιραμπώ, δηλαδή ή νεανική του κυ- ρίως ήλικία, όπηρεζε δραματική και θορυβώδης, αυτό όφειλεται κατά πολύ και στον πατέρα του ρήτορα, τον μαρ- κήσιο ντε Μιραμπώ.

Πραγματικά ο άνθρωπος αυτός ό- πηρεζε ο τυραννικότερος πατέρας που μπορούσε να γίνη. Και όχι μονάχα πατέρας, αλλά και σύζυγος.

Είχε πραγματικά κατορθώσει να έ- πιτύχη εντάλματα φυλακίσεως κατά της συζύγου του, της κόρης του και διαφόρων άλλων μελών της οικογε- νείας του!

Όσον άφορά τον γιό του, τον μέ- λοντα διάσημο ρήτορα, θάταν δίκαιο να σημειωθί ότι ή πατρική άσπρηό- της είχε και κάποια δικαιολογία, για- τι ο νεαρός Μιραμπώ ήταν ένας μεγά- λος κακοκέφαλος, που κατεχράτο συ- χνά του δικαιώματος που έχουν οι νέοι να κάνουν άνοησίες...

Και θα το δήςτε παρακάτω.

■ ■

Ύστερα από μια πολυτάραχη μαθη- ρική ζωή, κατά την όποία ο νεαρός Μιραμπώ είχε θγάλει κυριολεκτικάς την ψυχή των καθηγητών του άναπό- δα, ήλθε ή ώρα να καταταχθί στο στρατό. Ο πατέρας του ένήργησε και τον έστειλαν στο σύνταγμα του Μπε- ρί—Καβάλερν, που ήταν στρατωνισμέ- νο στο Σαιντ. Ο πατέρας του είχε φροντίσει να προειδοποιήση τον συν- ταγματάρχη Λαμπερ, γιό της περι- φήμου μαρκησίας, για τον άνθρωπο που του έστελνε, συστήνοντάς του να φανή άσύστηρος και άμειλικτος άκό- μη, αν παραστή ανάγκη. Ο συνταγμα- τάρχης, φυσικά, πήρε ύστερ' από την τόσο θερμή αυτή σύσταση, τα μέτρα του. 'Αρχισε να «περιποιήται» ιδιαι- τέρως τον Μιραμπώ, να τον στέλνει κατ' επανάληψιν στις άγγαρείες και έν γένει να τον καταπονί με κάθε τρό- πο, έλπίζοντας έτσι να τον δαμάση. Λογάριαζε, όμως, χωρίς... τον Μιραμ- πώ, δηλ. χωρίς τον άτίθασσο χαρακτή- ρα του. Ο νεαρός ρέμπελος στην άρ- χή υπέκυπτε, αλλά κατόπι μια μέρα έ- πανεστάτησε... και τώσκασε από το σύνταγμα του.

Ο πατέρας Μιραμπώ, μόλις το έ- μαθε, πετάχτηκε κατακόκκινος έπά- νω. Φοίκη! Ο γιός του λιποτάκτης!..

—Είναι φοβερό! φώναξε. 'Ενας Μι- ραμπώ να κάνει αυτό το πράγμα! Θα τον στείλω στα κάτεργα τον παλιάν- θρωπο.

Και θα πραγματοποιούσε, με τα μέ-

σα που διέθετε, την άπειλή του, αν δεν επενέβαινε ύπέρ του άποστάτου, ο φίλος του Σουαζέλ. 'Ετσι, ο νεαρός ά- ξιωματικός καταδικάσθηκε, μόνον σε έξ μηνών έγκθειρη στο φρούριο τοΐ νησιού Ρέ.

Σ' αυτό επάνω γίνεται ή έκστρα- τεία της Κορσικής. Ο νεαρός Μιραμ- πώ έπωφελεται για να γλυτώσει το ύπόλοιπον της ποινής του. Ζητεί να μετάσχη στην έκστρατεία για να έξα- γοράση, όπως έλεγε στην αίτησή του, καλλίτερα το παράπτωμά του. Η αί- τησή του γίνεται δεκτή.

Όταν τελείωσε ή έκστρατεία ο Μι- ραμπώ γυρνά στην Γαλλία, άλλ' όχι μόνος: είναι φορτωμένος με χρέη. Δεν

Ο Μιραμπώ νέος με την Κα Μοννιέ στην Όλλανδία.

πηγαίνει λοιπόν σπίτι του, αλλά κατα- λήγει σ' έναν από τους θείους του, που πολλές φορές τον έχει ύπερασπί- σει στον πατέρα του. 'Εκεί γίνεται γε- ωργός. Καλλιεργεί τα κτήματα του θείου του!

Οι δικόι του θαυμάζουν για την άλλαγή, άλλ' όχι για πολύ... Η έπα- ναστατική φύσις του Μιραμπώ έπικρα- τεί. 'Αρχίζει πάλι τις τρέλλες του έ- νω ο πατέρας του... θριαμβεύει. Ο άν- θρωπος αυτός, θαρρεί κανείς πως ή- θελε να βλέπη τον γιό του να όργια- ζη, για νάχη κατόπι την εύχαρίστη- ση να τον τιμωρή. Είχε πάντοτε την ιδέα ότι αυτό το παιδί δεν είναι για να γίνη άνθρωπος και οι τελευταίες τρέλλες του τον δικαίωσαν και πάλι.

Τώρα όμως, κατά συμβούλη και του

φίλου του Σουαζέλ, σκέπτεται πατρι- κώτερα και πρακτικώτερα. 'Αποφασί- ζει να παντρεύη τον γιό του. 'Ετσι ο Μιραμπώ σκλαβώνεται με τα δεσμά του γάμου σε ήλικία 23 έτών. «Σκλα- βώνεται» είναι ένας λόγος, γιατί ο φοβερός και θελλώδης νέος, ο αιώνιος μεθυσμένος από έλευθερία, δεν μπο- ρεί να σκλαβωθί με τίποτε.

Νέες τρέλλες άρχίζουν και νέα χρέη συσσωρεύονται... στην καμπού- ρα του πατέρα του. Κουρασμένος πιά αυτός από τις άλλεπάλληλες έπιθέσεις των πιστωτών του γιού του, έπιτυγχά- νει και νέον ένταλμα φυλακίσεως κατά του νεαρού Μιραμπώ. Αυτή την φορά όποχρεώνεται αυτός να μείνη στο Μα- νόσκ.

Δεν μένει όμως για πολύ καιρό και εκεί. Φεύγει για την Γκράς, όπου υέ- νει ή άδελφή του Λουίζα, άλλου έί- δους παλαστή κι' αυτή. 'Εκεί τσακώ- νεται με έναν ευγενή και τον έυλο- κοπεί άγρίως. Συλλαμβάνεται άλλη μια φορά, και κλείνεται στο φρούριο του 'Ιφ, που είναι ένα νησάκι έξω από την Μασσαλία. Το τρομερό όμως αυτό παιδί, με τον ταύρειο λαϊμό του, τα μεγάλα του μαλλιά που μοιάζουν σαν χαιτή λεονταριού, με το τεράστιο κε- φάλι του και το άγριο, θλογιοκομμέ- νο πρόσωπό του, έχει το μεγάλο χά- ρισμα να γοητεύη όποιον πλησιάζει! Θάλεγε κανείς πως είχε το δώρο να μαγεύη, πως έκανε, μ' άλλους λό- γους, μάγια των ανθρώπων! Η πει- στικωτάτη εύλογτία του, κ' έξυπνά- δα του, κι' ή εύαισθησίχ του κατέκτησαν και τον φρούραρχο του 'Ιφ, όπως εί- χαν κατακτήσει και τον φρούραρχο του Ρέ. Σε λίγο αυτός επενέβαινε στον άτεγκτο μαρκήσιο, και τον πα- ρακαλούσε να συγχώρησι τον γιό του, γιατί είχε μετανοήσει. Ο μαρκή- σιος όμως, που ήξερε καλλίτερα τον γιό του από τον διουκτη τοΐ 'Ιφ, έ- κανε το κουφό ατί. Και όχι μονάχα αυτό, παρ', όφούμένος μην το σκά- σι και την μεταφορά και το κλείσιμό του στο φρούριο του Ζού, κοντά στον 'Ιούρα.

'Αλλά και ο κόμης ντε Σαιν Μωρίς που διοικεί το φρούριο αυτό είναι έ- νας εύγενικός κύριος. Μαγεύεται, λοι- πόν, και αυτός όπως και οι άλλοι, ά- πό τον τρομερό άτίθασσο, του δίνει κάθε έλευθερία τον άφηνει μάλιστα να βγαίνη στην πόλη, με τον λόγο της τιμής του ότι το βράδυ θα έπέ- στρεφε.

Ο Μιραμπώ, συμμορφώνεται, άλλ' όχι για πολύν καιρό.

Και έδώ θα άφηγηθούμε μια από τις ώραιότερες περιπέτειες του συν- τακτικού ήρωά μας.

■ ■

Ο κόμης ντε Σαιν Μωρίς, φημιζό- ταν σ' όλη την περιφέρεια για μεγά- λος κατακτητής. Ο Μιραμπώ, αν και παντρεμένος, δεν μπορεί να το ά- ποφέρη αυτό το παιδί δεν είναι για να γίνη άνθρωπος και οι τελευταίες τρέλλες του τον δικαίωσαν και πάλι.

Και δεν άργησε να όρψι το θύμα

του... Ήταν η νεαρωτάτη και πολύ ωραία σύζυγος του επιτίμου προέδρου του Δημοσίου Λογιστηρίου της περιφέρειας, μαρκησίου ντε Μοννιέ.

Εξδομηταπεντάρης αυτός, είχε κάνει την άνοησία να παντρευτεί μια κοπέλλα κατά... πενήντα πέντε τουλάχιστον χρόνια μικρότερή του. Ο Μιραμπώ πολιδόρθηκε στενωτάτα την νεαρά μαρκησία Σοφία ντε Μοννιέ, και σε λίγο την κατακτούσε. Η νεαρά Κα Σοφία, τρελλά έρωτευμένη με τον άσημο Μιραμπώ, τον άκολουθούσε σε λίγο μακριά από την συζυγική παστάδα. Η άλληλοσπαγωγή αυτή, των δύο παντρεμένων έκανε τρομερό πάταγο.

Ο μαρκήσιος ντε Μιραμπώ έμεινε... ασυμμάζετος. Κινητοποιεί όλοκληρη την γαλλική άστυνομία, αλλά οι δύο έρωτευμένοι είναι μακριά: Βρίσκονται τώρα στην Έλβετία.

Μά και εκεί τους καταδιώκει ο άμειλικτος μαρκήσιος. Τό ζεύγος των έρωτευμένων πηγαίνει τότε στην Ολλανδία. Εκεί όπωδοήποτε ήσυχάζει, αλλά περνά πολύ άσχημες μέρες. Ο Μιραμπώ αναγκάζεται να καταφύγει στην πέννα του για να ζήσουν. Γράφει. Συσσωρεύει λιθέλλους, ιστορικές μελέτες, κριτικές κ.τ.λ. Όλα όμως αυτά δέν δίνουν την οικονομική άνεση στο ζεύγος.

Έν τώ μεταξύ ο φοβερός μπαμπάς επιτυχαίνει να τους δικάσει έρήμην στην Γαλλία, και έτσι τό δικαστήριο του Πονταρλιέ, καταδίκασε τον Μιραμπώ σε θάνατο και την Σοφία σε ισόβια φυλάκιση μέσα σε μοναστήρι...

Ύστερα από αυτό, ζητείται από την Ολλανδική κυβέρνηση η παράδοση του ένόχου ζεύγους. Αυτό ποσφταίνει και φεύγει στην Γερμανία. Τό καταδιδίκουν και εκεί και τέλος τους πιάουν, στις 14 Μαΐου 1777, και τους μεταφέρουν υπό ισχυράν κουστωδιάν στην Γαλλία.

■ ■

Σαράντα δύο μήνες, ο Μιραμπώ μένει φυλακισμένος. Η περιπέτειά του αυτή ύπηρεξε ή τελευταία αλλά και ή πιο σκληρή. Τά άτυχήματα έρχονται τδνα πίσω από τ' άλλο. Φυλακισμένος άκόμη στον σκοτεινό πυργο του Καρόλου Ε' χάνει την κόρη που είχε άποκτήσει από την Κα Μοννιέ, και κατόπι την άλλη του την κόρη που είχε από την νόμιμη σύζυγό του.

Τά άτυχήματά του αυτά συγκινούν τον πατέρα του. Δέχεται αυτός να σβύσει όλο τό άμαρτωλό παρελθόν του γυιού του και να τον ξαναδεχθώ—άλλο άσωτον υιόν—στο σπίτι του, υπό τον όρο να τά ξαναφτιάσει με την σύζυγό του, την κόμισσα ντε Μιραμπώ. Αυτή την φορά όμως, αυτή είναι που δέν θέλει την ειρήνη. Της έχει κάνει πολλά ο άνδρας της, και έπειτα, έχει συνηθίσει και αυτή σε ένα άλλο είδος ζωής, που τό βρίσκει τώρα προτιμότερο από τό πρώτο.

Τέλος, στις 13 Δεκεμβρίου, του 1780 ο Μιραμπώ παίρνει χάρη και άφηνεται ελεύθερος.

Τό στάδιον του γόητος άνδρών και γυναικών είχε λήξει.

Τώρα άρχισε ένα νέον στάδιον δόξης, αληθινής αυτή την φορά και μεγάλης: θά γινόταν ο Μιραμπώ ο γόης άνδς όλοκλήρου λαού...

■ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Στά σουηδικά σχολεία κυχοκολληθηκε ο παρακάτω Δεκάλογος της υγιεινής ζωής, των διαστήμων υγειονόμων Φαρντό και Ρομπέν...

1.—Φροντίζετε να ζήτε πάντα στον καθαρό αέρα: μέρα και νύχτα. Είναι απαραίτητος για την υγεία σας και προφυλάττει τους πνεύμονάς σας.

2.—Κάνετε κάθε μέρα γυμναστική στο ύπαιθρο, εργαζόμενοι σε χειρωνακτικές εργασίες ή περπατώντας: είναι το αντίδοτο της καθιστικής ζωής.

3.—Πίνετε και τρώετε μέτρια και απλά. Όποια τροφή τό καθαρό νερό, τό γάλα, τό φρούτα από τό άλλοδύ, εξασφαλίζει την υγεία του και αύξάνει την ικανότητά του για εργασία.

4.—Σκληραγωγηθείτε κατά του κρύου, πλενόμενοι με παγωμένο νερό καθημερινώς. Μιά φορά την εβδομάδα κάνετε ένα ζεστό μπάνιο. Έτσι προφυλάττεστε από τά κρυολήματα.

5.—Τά ρούχα σας δέν πρέπει νάναι ούτε πολύ ζεστά ούτε πολύ εφαρμοστά.

6.—Τό σπίτι σας πρέπει να τό βλέπει ή ήλιος. Νάναι ξηρό, εύρύχωρο, καθαρό, φωτειρό, εύχάριστο και όσο τό δυνατόν, πιο άνετο.

7.—Άκρα καθαριότης σ' όλα: αέρα, τροφή, νερό, ψωμί, φορέματα, σπίτι, αλλά και ήθικό! Σώζεσθε έτσι από πολλά μολυσματικά νοσήματα.

8.—Εργάζεσθε κανονικά και έντατικά: προσφύλασθε έτσι από τις άρρώστειες που προκαλεί ο καθιστικός βίος.

9.—Κοιμάσθε νωρίς και διασκεδάσετε ήρεμα και χωρίς έννευρισμό.

10.—Ο πρώτιστος όρος για την καλή υγεία είναι μια ζωή γόνιμη δά της εργασίας και έξευγενισμένη διά των καλών πράξεων.

Έκείνος που θέλει να είναι ένας καλός εργάτης, στην σφαίρα του, δίνει στην ζωή του μια αξία άνεκτίμητη.

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ο πελάτης.—Γκαρσόν, ή όμελέττα που μου έφερες σήμερα δέν είναι διόλου καλή! Τό γκαρσόν.—Και τό είνοςάκινο κύριε, που μου δώσατε χθές δέν ήταν επίσης διόλου καλό!

Μαρσεγιέζικες ιστορίες

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΟΠΤΙΚΟΣ

Ο φίλος μας ο Μάριος κληρονομεί ξαφνικά έναν θείο του από την Άλσσια και άποφασίζει... να έργασθώ. Άνοίγει λοιπόν όπως είχε κλίση, έα κατάσταση όπτικων ειδών και μόλις άνοίγει δέχεται και τον πρώτο πελάτη.

—Ο Μάριος (ύποχρεωτικώτατος).— ο κύριος επιθυμεί...

Ο πελάτης (μελιστάλακτος).— Ένα ζεύγος πολύ δυνατά κυάλια παρακαλώ!

Ο Μάριος (πάντοτε ύποχρεωτικός).— Έχω, κύριέ μου, κάτι κυάλια, μοναδικά! Για δοκιμάστε αυτό τό ζεύγος! Μεγεθύνουν τρομακτικά.

Ο πελάτης (πάντοτε μελιστάλακτος άφού δοκιμάζει τά κυάλια).—Μπά, δέν βρίσκω...

Ο Μάριος (τό ίδιο ύποχρεωτικός).— Μή στενοχωρείσθε. Έχω κι άλλα. Π.χ. Αυτά έδω μεγαλώνουν, τόσο τά άντικείμενα, που άν όητε με αυτά ένα σπίτι που βρίσκεται σε άπόσταση 10 χιλιομέτρων από έδω, θά τό όητε να βρίσκεται από πίσω σας! Τόσο κοντά θά σας τό έχουν φέρει τά κυάλια μου!

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ο Όλιβ συναντά ένα Κυριακάτικο πρωί τό φίλο του Μάριο φορτωμένο πακέτα.

Ο Όλιβ.—Γιά πού έτσι φορτωμένος, Μάριε;

Ο Μάριος.— Πάω στο έξοχό μου σπίτι να περάσω την Κυριακή.

Ο Όλιβ.—Είχες λοιπόν, βίλλα στην έξοχη και δέν τό ήξερα;

Ο Μάριος.— Και τί βίλλα! Έλα άν θέλεις και θά ιδής. Είναι ένα θαυμασιο σπίτι, χωμένο μέσα σ' ένα δασάκι από πεύκα, έλα και θά ιδής!

Ο Όλιβ.—Και τί κάνεις όλη μέρα σ' αυτό τό σπίτι;

Ο Μάριος.— Τί κάνω; Μά διασκεδάζω, διάβολε!... Τραγουδούμε, χορεύουμε, άκούμε τό γραμμόφωνο, περπατούμε, παίζουμε σκάκι.

Ο Όλιβ.—Σε ήλεύω! Και πόσοι είστε για να διασκεδάσετε έτσι;

Ο Μάριος.— Όταν θάρθεις κι' εσύ, εά ήμαστε δύο. Θά περάσουμε λοιπόν θαυμάσια!

■ ■

Η ΚΑ ΜΑΡΙΟΥ ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ

Ο Όλιβ, μπαίνει στο σπίτι του Μάρτου χωρίς να χνιπήσει. Βρίσκει λοιπόν εκεί τον Μάριο να κυτάζει με τό μάτι κολλημένο στην κλειδαρότρεπα του μπάνιου. Χαμογελώντας πονηρά πηγαίνει από πίσω του και τό τραβά τ' αυτό.

Ο Όλιβ.— Σε τσάκωσα, μουρνάτρη! Σίγουρα ή ύπερέτρία σου θάνα μέσα στο μπάνιο.

Ο Μάριος.— Όχι, είναι ή γυναίκα μου!

Ο Όλιβ.— Η γυναίκα σου; Και δέν την είδες διόλου γυμνή, τριάντα χρόνια παντρεμένος, και ψάχνεις τώρα πίσω από τις κλειδαρότρεπες;

Ο Μάριος.— Πώς! Πώς! Την είδα και πολλές φορές μάλιστα, αλλά πρώτη φορά την βλέπω να λούζεται!

Ο «δράκος» του δάσους

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΩΜΟΝ

Τό φεγγάρι καθρεφτιζόταν στα νερά του δάσους της Βουλόνης, τη χλιαρή εκείνη βραδυά. Η νέα προχωρούσε με άργα βήματα με τά αυτιά και τά μάτια έν επιφυλακή. Νόμιζε πως έβλεπε σε κάθε στιγμή σκιές να βγαίνουν άπ' τά δέντρα του δάσους. Θαρρούσε πως άκουγε ψιθυρίσματα, λυγμούς, ίκεσίες, στεναγμούς. Ήταν φανερό πως ήταν δηλητηριασμένη από άστυνομικά μυθιστορήματα.

Ξαφνικά, ένας θόρυβος βημάτων έκανε την νέα να άνατριχιάσει. Δέν χωρούσε άμφιβολία, κάποιος την παρακολουθούσε. Στράφηκε ελαφρά κι' άντελήφθη την σκιά ένός άνδρος που προχωρούσε στα ίχνη της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ο άνδρας πλησίαζε. Η γυναίκα τάχυνε τό βήμα της, χωρίς άποτέλεσμα όμως.

Σε λίγο, άνατριχίασε νοιώθοντας μια λαχανιασμένη άναπνοή άπάνω στον λαιμό της κι' ένα νευρώδικο χέρι να της πιάνη τό χέρι και να τό κρατά άκίνητο. Στράφηκε κι' είδε μπροστά της έναν ψηλό νέο, καλοντυμένο. Τό πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο, τά μάτια του κατάμαυρα και τά δόντια του λευκά σαν τό χιόνι.

—Γιατί κάνετε να φύγετε; την ρώτησε με θυμό.

—Ξέρω έγω;

—Μήπως σας έκανα να τρομάξετε;

—Ό! όχι, είπε μ' ένα χαμόγελο, δέν σας είχα δώ. Φοβόμουν όμως τον «δράκο».

Τότε εκείνος χαμογέλασε:

—Εκείνος που δολοφονεί τά δουλικά; Εκείνη κούνησε τό κεφάλι της καταφατικά και προχώρησε βιαστικά προς τό φως. Ο νέος όμως της έπιασε τό μπράτσο και προχωρούσε κοντά της. Σε λίγο, σταμάτησε, λέγοντάς της:

—Και τώρα... έξακολουθείτε να φοβάστε;

Εκείνη γέλασε άκκιχόμενη:

—Ό! όχι πια τώρα!

Δέν ήθελε όμως να τον άκολουθήσει στο σκοτάδι όπου ζητούσε εκείνος να την παρασύρει:

—Όχι άπόψε του είπα. Κόπηκε ή χολή μου. Συνώδεα την κόρη της κυρίας μου. Στον γυρισμό, νύχτωσε, μα δέν ξαναγυρνά στο δάσος ύστερα άπ' την δύση του ήλιου.

—Ούτε... μαζί μου;

Εκείνη γέλασε και πάλι πονηρά. Τον κυτάζε κρυφά κι' ύστερα χαμήλωσε με συστολή τά βλέμματα.

—Πάμε λοιπόν να κάνουμε μια βόλτα;

Εκείνη όμως έπέμενε και καθώς ήταν χαριτωμένη, την ώδήγησε σ' ένα καφε-νείο.

—Είσατε γοητευτική, της είπε άφού τους σέρβισε τό γκαρσόνι, γιατί όμως μου λέτε παραμύθια; Γιατί παριστάνετε την ύπερέτρία ενώ δέν είσαστε;

—Την ύπερέτρία;

—Ναι, μιλάσατε για την κυρία σας...

—Είμαι πωλήτρια σε κατάστημα. Η βιευθύντρια με παρακάλεσε να συνοδεύσω τό παιδί της...

—Ωστε φοβάσαστε τον «δράκο»;

—Πώς να μην τον φοβηθώ; Ένα τέρας που στραγγαλίζει τις έρωμένες του και που ρουφά τό αίμα τους! Στραγγάλισε τρεις γυναίκες μέσα σε μια βδομάδα;

—Δέν θά διαρκέσει όμως αυτό έπ' άπειρον. Η άστυνομία δέν θά άργήσει να τον συλλάβει.

—Η άστυνομία είναι τυφλή, κουφή και της λείπει ή φαντασία.

—Εσείς, πήτε μου ειλικρινώς, τι γυρεύετε έδω στο δάσος. Σας έχω ξαναδω νά γυρίζετε βράδυ.

—Γυρεύω να βρώ τον «δράκο»!

Εκείνος γέλασε.

—Πάμε μια βόλτα;

—Γιατί κάνετε να φύγετε; Την ρώτησε με θυμό.

Και πάλι εκείνη ούτασε.

—Δέν θά μετανοήσετε, της είπε με μάτια λαμπρότατα και με βραχνή φωνή.

—Θά καθήσετε... φρόνιμα;

—Μά τότε... γιατί να επιζητήσουμε την μοναξιά;

—Δέν μου λέτε... ξέρετε σκάκι;

—Ναι, της άποκρίθηκε ασοσιτισμένος, μά...

—Είσατε δυνατός σ' αυτό τό παιχνίδι;

—Ασφαλώς... μά...

—Θά παίξουμε λοιπόν κι' άν κερδίσετε θά με πάρете μαζί σας περίπατο. Άν νικήσω, θά κάνω μόνη μου τη δουλειά μου.

Σε λίγο, του έφερε τό γκαρσόνι ένα σκάκι:

—Βγάλτε λοιπόν τά χάντια σας, κύριε.

μου, θά σας στενοχωρούν... Όχι;... Μήπως είναι βρώμικα τά χέρια σας;... Όχι;... Ά... ιδρώνουν... Λαμπρά... Λαμπρά...

Τοποθέτησαν τά πιόνια τους.

—Είσατε ζερβός; διαπίστωσε εκείνη.

—Επαίξαν. Τον κέρδισε στο πεταχτά.

Και καθώς εκείνος έκανε να σηκωθεί:

—Σταθήτε, του είπα, δέν τελειώσαμε άκόμα. Θά σας μάθω ένα δικό μου κόλπο.

—Άνοίξε τό τσαντάκι της, πήρε τό πομ-λόνι της πούντρας, κάλεσε τό γκαρσόνι και τό διέταξε:

—Πήγαινε να φέρης άστυφύλακες. Να τους πής πώς έδω είναι ο «δράκος».

Και συγχρόνως, άφησε να πέσει τό πομπόνι και σημάδεψε μ' ένα περιστροφικό τον νέο που την κυτάζε κατάχλωμος, χωρίς να επιχειρήσει όμως να άμυνθώ ή να ξεφύγει.

—Τι πάθατε; την ρώτησε με σφιγμένα δόντια.

—Σε προειδοποίη πώς όσο είμαι δυνατή στο σκάκι, άλλο τόσο είμαι και στο ρεβόλβερ. Περιττόν να κυτάξεις να ξεφύγεις... Και τώρα, άκουσε την ιστορία μου: θάρθουν σε λίγο να σε συλλάβουν οι άστυφύλακες. Θά διαπιστώσουν πώς είσαι ζερβός όπως ο «δράκος», πώς είναι ελαττωματικός ο αντίχειρ του άριστεροού σου χεριού κι' άφήνει σημάδια στον λαιμό μιας στραγγαλισμένης.

—Με τέτοιες κουταμάρες, δέν μπορείτε να ένοχοποιήτε και να συλλαμβάνετε άνθρώπους.

Η νέα είπε στούς δύο άστυφύλακες που είχαν φθάσει στο άναμεταξύ.

—Περάστε τις χειροπέδες στον κύριο. Και πάμε στην καταδίωξη.

Κι' ενώ εκείνοι ύπάκουαν:

—Επιτρέψτε μου να συστηθώ, είπε ή νέα. Ρόζ-Μαρί, ντετεκτίβ... Ήξερα πώς ο «δράκος» προτιμούσε τά δουλικά—γι' αυτό και ντύθηκα έτσι. Βλέπετε πώς κατώρθωσα να τον ψαρέψω τό άπόγευμα άπ' την λεωφόρο των Άποικιών και να τον παρασύρω ως έδω.

Εκείνος έκανε να μιλήσει... τον διέκοψε όμως:

—Ξέρω τι θά μου πής: πώς δέν έχω άποδείξεις. Όχι—δά. Έξέτασα σπιθαμή προς σπιθαμή τό μέρος όπου βρέθηκε τό τελευταίο σου θύμα. Θυμάσαι πώς άγωνίστηκε και με τό χέρι του σου ξερρίζωσε μερικές τρίχες άπ' τά δάχτυλα του χεριού και τις έχουν τώρα στην καταδίωξη. Εκεί, θά πάμε για να παραβά-λουμε τις τρίχες και να δούμε άν έχω δική ή άδίκη. Εκείνο που μ' έκανε να σε ύποπτευθώ άπ' την άρχή, είναι ή καμέλια που φοράς στην μπουντονιέρα σου. Τό ίδιο λουλούδι φορούσε κι' ο «δράκος» κι' ενώ πάλαιβε με τό τελευταίο του θύμα, τό λουλούδι έπεσε άπ' την μπουντονιέρα και τόσολαπατήθηκε. Και μαζί μ' αυτό βρέθηκε ένα κουμπί σου που έφυγε άπ' τό παλτό σου κατά την πάλιν...

Ο «δράκος» έσκυψε τό κεφάλι. Είχε νικήθ από μια γυναίκα που έκτελούνταν τό τόσο γυναικεία θύματά του...

ΠΩΛ ΩΜΟΝ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΩΡΕΣ ΑΝΙΑΣ

Βρήκα στην αλληλογραφία μου την ακόλουθη επιστολή:

«Θα σας εξομολογηθώ αγαπητή φίλη, κάτι που δεν μπορώ να πω σε κανένα: πλήττω. Οι γονείς μου έχουν ένα μικρό κατάστημα για το οποίο είναι αρκετή η δική τους δραστηριότητα και δεν χρειάζονται και την δική μου βοήθεια. Κι' εγώ, καθώς έχω τελειώσει τις σπουδές μου, έχω πολλές ώρες διαθέσιμες. Το διάβασμα, το κέντημα, το όνειροπόλημα, ο περπάτος, δεν αρκούν να γεμίσουν τις ώρες αυτές και βρίσκω την ζωή μου μονότονη κι' ανιαρή. Φυσικά, δεν τολμώ να παραπονεθώ γιατί όλοι ανεξαιρέτως βρίσκουν ότι είμαι πολύ ευτυχισμένη... Μόνο εγώ διαφωνώ και θα ήθελα πολύ να με βοηθούσατε να δώσω κάποια ευθυμία, κάποιο φως στην θλιβερή ύπαρξή μου που μαραίνεται ανάμεσα στους τοίχους ενός σπιτιού στην έπαρχια. Έχω έμπιστοσύνη σε σας».

Χαίρομαι για την έμπιστοσύνη σας, αγαπητή μου άγνωστη, γιατί θα μου επιτρέψω να σας μιλήσω ειλικρινώς και να σας δώσω μερικές συμβουλές, λίγο ασήμαντες, που θα σας βγάλουν από μία τόσο εγωϊστική αδράνεια.

Μπορείτε να γεμίσετε θαυμάσια το κενό της ζωής σας, εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις που έχετε και φαίνεται ότι παραμελείτε.

Πρώτ' απ' όλα έχετε υποχρέωση να βοηθήσετε τους γονείς σας. Αντί να τους αφήνετε να εργάζονται όλη μέρα κι' εσείς να ρεμβάζετε και να πλήττετε, είναι προτιμότερο να τους βοηθήτε στην εργασία τους και να τους ανακουφίζετε λίγο έστω και αν από τη βαθεία στοργή τους για σας, επιχειρήσουν ν' αρνηθούν. Είναι αδύνατο να μην έχουν κι' εκείνοι ανάγκη λίγης ανάπαυξής, λίγου περπατήματος.

Αυτό, σας το λέγω όχι μόνον για να περνάτε τις ώρες της ανίας σας, αλλά το θεωρώ ως καθήκον σας που πρέπει να το εκπληρώσετε με προθυμία και ευχαρίστηση. Δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από το ν' ανταποδίδω κανείς στους γονείς του έστω και ένα ελάχιστο ποσοστόν της στοργής με την οποία τον περιβάλλουν εκείνοι.

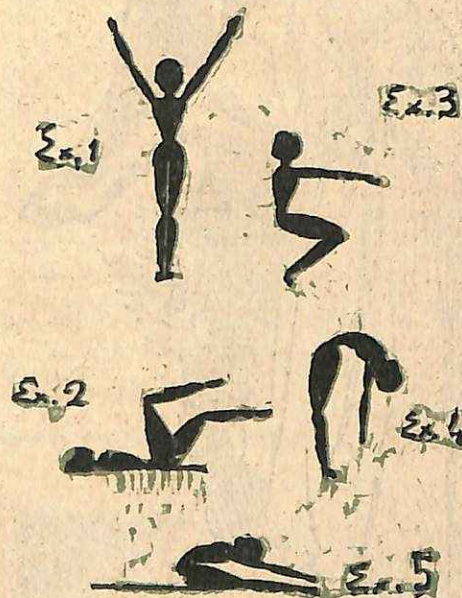
Δεύτερον, έχετε υποχρεώσεις απέναντι του πληθού σας: υπάρχουν γύρω σας τόσο άρρωστοι που θέλουν λίγη παρηγοριά, τόσοι γέροι και ανάπηροι που χρειάζονται μία συντροφιά, τόσο παιδιά που έχουν ανάγκην περιποίησιν,

Γυναικείες

φροντίδων. Υπάρχουν τόσοι δυστυχισμένοι... Στόν ένα θα διαβάσετε τίποτα εύθυμο να διασκεδάση, στην άλλη θα δώσετε λίγο θάρρος, στο τρίτο θα «λέξετε» κανένα ζεστό φορεματάκι...

Τελευταία, έχετε κι' ένα άλλο καθήκον: απέναντι του έαυτού σας. Το καθήκον να μορφωθείτε όσο το δυνατόν περισσότερο, ν' αναπτύσσετε το πνεύμα σας με σοβαρές μελέτες. Τελειώσατε βέβαια το γυμνάσιο, έχετε όμως πολλά να μάθετε ακόμη.

Με το πρόγραμμα αυτό θα γεμίσετε εωφελώς τις ώρες της ανίας σας, αγαπητή μου άγνωστη. Θα απαλλαγίτε γρήγορα από την πλήξη που σας βα-

Οι πέντε ωφελιμότερες γυμναστικές ασκήσεις που περιγράφουμε στο σχετικό άρθράκι μας.

σανίζει και η βαθεία ικανοποίησις της συνειδήσεώς σας θα πλημμυρίση με φως την καρδιά σας...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Όλες οι πραγματικά κομψές γυναίκες δίνουν μεγάλη σημασία στην ρόμπα που θα φορέσουν μέσα στο σπίτι των, όταν δεν έχουν διάθεση να βγούν έξω, ή όταν δέχονται καμιά φίλη των.

Τά μελαγχολικά βροχερά απογεύματα, καθόμαστε σε μία πολυθρόνα κοντά στη φωτιά, μ' ένα βιβλίο, μ' ένα εργόχειρο ή και απλώς με τα μάτια μισόκλειστα, βυ-

θισμένες στις όνειροπολήσεις μας. Στις περιπτώσεις αυτές μας χρειάζεται μια «ρόμπ ντέ σάμπρ» τική, ζεστή, άνετη και κομψή συγχρόνως.

Και τις ρόμπες αυτές τις αντικαθιστάμε με μία «ρόμπ ντ' έντεριέρ» (ρόμπα του σπιτιού) λίγο πιο άμυγιε, όταν πρόκειται να πάρете το τσάι σας με καμιά φίλη σας ή να κρατήσετε συντροφιά στον σύζυγό σας, που κάποια γριππούλα τον αναγκάζει να μένη σπίτι.

Οι πυτζάμες έχουν πάλι αρκετές θαυμάστιες. Τά τελευταία μοντέλλα είναι, από βελούρο κοτελέ με κοντή βέστα από λαϊνάξ ανοιχτόχρωμο.

Οι «ρόμπ ντ' έντεριέρ» γίνονται από λαϊνάξ, από σατέν, από μουάρ ή όττομάν. Γίνονται ακόμη και από ταφτά καντριγιέ που δίνει ένα θελκτικό ρομαντικό ύφος.

Τά μοντέλλα που σας παρουσιάζουμε σήμερα μπορούν να χρησιμοποιηθούν και ως ρόμπ ντέ σάμπρ και ως ρόμπ ντ' έντεριέρ. Είναι και οι τρεις παριζιάνικα μοντέλλα.

□ □

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ...

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΘΕ ΠΡΩΪ

Μπορεί, κυρία μου, να μη σας αρέσουν καθόλου τα σπόρ. Μπορεί ακόμη να μην αισθάνεσθε κανένα θαυμασμό για την φυσική αγωγή και την γυμναστική γενικώς που είναι σήμερα τόσο της μόδας.

Δεν θα σας κατακρίνω κανείς γι' αυτό. Όμως δεν μπορείτε παρά να κάνετε κάθε πρωί, μερικά ελαφρά γυμνάσματα που είναι απαραίτητα για την διατήρηση της ομορφιάς και της υγείας του σώματός σας.

Πρέπει να επιβάλλετε στον έαυτό σας το καθημερινό αυτό μάθημα ένεργητικότητος που θα διαρκή ένα τέταρτο της ώρας αν είσθε ήσυχη, και πέντε λεπτά μόνον αν είσθε τεμπέλα ή βιαστική.

Διαλέξαμε, ειδικώς γι' αυτή την περίπτωση τέσσερα γυμνάσματα, κατάλληλα ακριβώς για όλα τά μέλη του σώματος. Αν τά επαναλαμβάνετε πέντε έξη μόνο φορές, θα διατηρήσουν τη σιλουέττα και θα σας επιστρέψουν να συνεχίσετε την... τεμπελιά σας, χωρίς να «κουράζεξη» ο οργανισμός σας!

□ □

Πρώτο γυμνάσμα.— Αυτό, φυσικά, είναι ένα γυμνάσμα άναπαυσις. Μόλις ξυπνήσετε είναι απαραίτητο να γεμίσετε τους πνευμονάς σας με καθαρό αέρα.

Ντυμένες μ' ένα μαγιώ, ή μ' ένα ελαφρό πενιούαρ παίρνετε μερικές βαθιές και ρυθμικές εισπνοές μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. Στέκετε ίσια, όχι βεβιασμένα όμως. Ένδ' εισπνέετε ύψωνετα άργά τά χέρια, ευρύνοντας και ανεβάζοντας το στήθος. Κατά την έκπνοη, κατεβάζετε τά χέρια και σκύβετε ελαφρά

σεηίδες

την κεφαλή προς τα εμπρός.

Αναπνέετε βαθιά, χωρίς προσπάθεια όμως, για να μην κουράσετε την καρδιά.

□ □

Δεύτερο γυμνάσμα.— Διατηρώντας την ευθεία στάση, εκτείνετε τά χέρια σας εμπρός, ύψωνόντας τα όσο το δυνατόν περισσότερο. Ύστερα τά πηγαίνετε πίσω και τά ξαναφέρνετε εμπρός. Το γυμνάσμα αυτό είναι περίφημο για τά μπράτσα και τούς ώμους.

□ □

Τρίτο γυμνάσμα.— Για να γυμνάσετε τά πόδια σας, μπορείτε αναλόγως τών προτιμήσεών σας να εκλέξετε είτε το γυμνάσμα που κάνουν ξαπλωμένοι καταγής ή εκείνο που γίνεται με ημικάθισμα.

Για το πρώτο, ξαπλώνετε ανάσκελα, ύψωνετε τις γάμπες, λυγίζοντας τά γόνατα κι' ύστερα κάνετε μία κίνηση εμπρός και πάλι πίσω σχεδόν όπως κάνουν οι ποδηλάται. (Σχήμα 2).

Για το δεύτερο, κάνετε ημικάθισμα, κρατώντας ίσιο το στήθος και άνασηκώστε πάλι σιγά-σιγά. (Σχήμα 3).

□ □

Τέταρτο γυμνάσμα.— Για την εδύλυσις της μέσης μπορείτε πάλι να διαλέξετε μεταξύ του γυμνάσματος που κάνει κανείς όρθιος και εκείνου που κάνει ξαπλωμένος.

Το πρώτο συνίσταται σε σκύψιμο εμπρός. Τά γόνατα πρέπει να μένουν τεντωμένα και τά χέρια να πέφτουν χαλαρά. Κλίνετε τη μέση σας, λυγίζοντας όσο το δυνατόν τη σπονδυλική σας στήλη ώσπου τά χέρια φθάσουν στο έδαφος. Αν είσθε νέα, λεπτή κι' εδύλυστη πρέπει να κατορθώσετε να αγγίζετε ολοκληρη την παλάμη σας στο πάτωμα. (Σχήμα 4).

Η τελευταία εικόν σας δείχνει το ίδιο γυμνάσμα αλλά σε καθιστή στάση. Όπως στο προηγούμενο όλη ή δυσκολία συνίσταται στο να διατηρήσετε αλύγιστα τά γόνατα και να κάμπτετε την σπονδυλική στήλη. (Σχήμα 5).

□ □

ΤΑ ΤΣΑΓΙΑ

Τά τσάγια παίρνουν και δίνουν τώρα. Είναι ή εποχή τους. Άς δοΰμε λοιπόν τι γίνεται στα παρισινά σαλόνια:

Το τσάι σερβίρεται εκεί κατά δυο τρόπους: Στην τραπεζαρία και οι καλεσμένοι κάθονται τριγύρω στο στρωμένο τραπέζι ή στο σαλονάκι αν πρόκειται για λιγώτερους καλεσμένους.

Το τραπέζι θα περιλαβάνη φλυτζάνια, πιατάκια για τά βουτήματα, ζαχαριέρα, γάλα, λεμόνι, και βουτήματα. Δηλαδή ψημένο ή υπρίοδες ζεστές, βούτυρο, μαρμελάδα, βουτήματα τσαγιού, κέικ, γκατώ και δ.τι άλλο θέλετε.

Αυτά σερβίρονται στο πιατάκι του καθενός. Όσον άφορά το τσάι για να γίνει

τις κροκίτες εις σχήμα καρδιού ή κουρού, πανάρομε με κτυπημένο αυγό και γαλέττα και τηγανίζομε με δούτυρο ή πάχος. Μετά το τηγάνισμα τις άκουμποΰμε σε κόλλες καθαρό στυπτόχαρτο και όταν σεοβίρομε πασπαλίζομε με ψιλή ζάχαρη.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

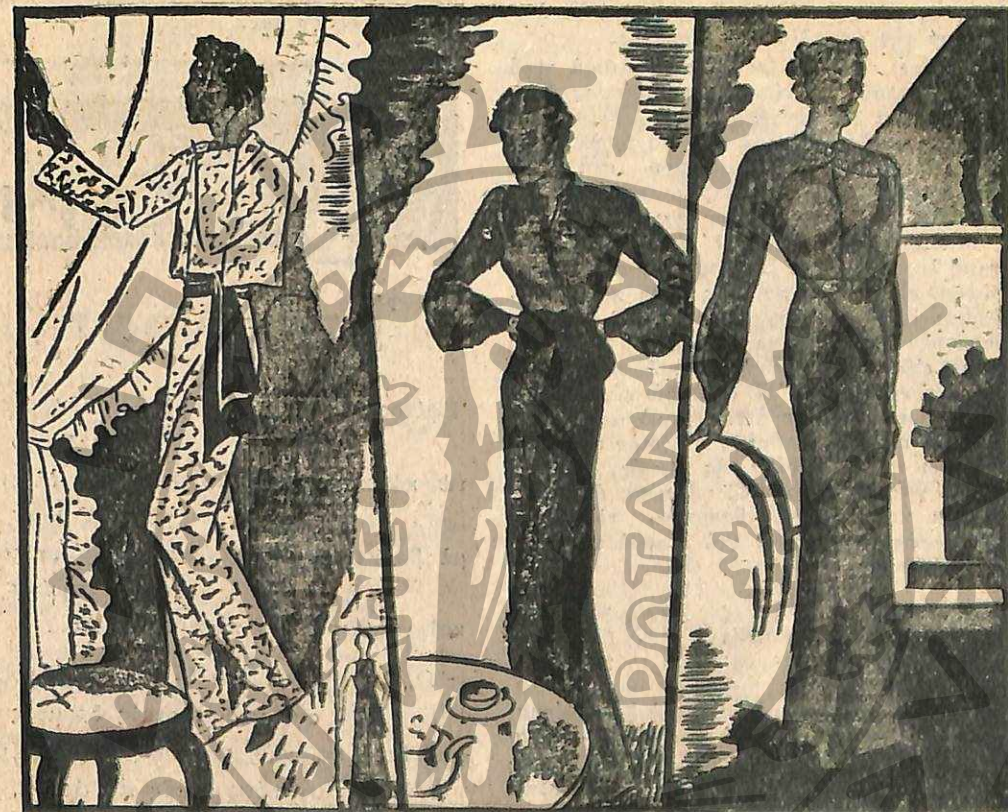
ΞΕΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Για την διατήρηση της ομορφιάς του προσώπου, της ωραίας χροιάς του και γενικώς της ομορφιάς, σπουδαιότατο ρόλο παίζει το θραδυνό ξεμακιγιάρισμα. Μία λοιπόν από τις μεγαλειότερες φροντίδες κάθε κυρίας, για την διατήρηση της δροσερότητος της επιδερμίδος της, είναι ο καλός καθαρισμός της.

Για τον προϋπό καθαρισμό σάς έγραψα λεπτομερώς στην αρχή των κατ' συνέχειαν άρθρων μου «Για την περιποίηση του προσώπου». Σήμερα θα σας γράψω για τον καθαρισμό του προσώπου σας, το θραδυν πριν καταιλιθίτε.

Πρέπει να μάθετε ότι καλλίτερα συντελεί για την φρεσκάδα και την άνθηρότητα του προσώπου σας, ένα καλό θραδυνό ξεμακιγιάρισμα, μ' ένα άγνυό και παχύρρεστο τονοθεραπευτικό καλλυντικό—πάντως όχι αλοιφή, και το γιατί θα το δοΰμε παρακάτω—το όποιον να περιέχη συγχρόνως και τά ανάλογα με την ποιότητα του δερμάτός σας καλλυντικά συστατικά, παρά χίλια δυο άλλα μακιγιάζ και κοσμητικά καλλυντικά της ημέρας.

Δηλαδή, καλλίτερα να καθαρίζετε όπως πρέπει το πρόσωπό σας προ της καταιλιθίσεως και να μη μεταχειρίζεσθε κανένα άλλο καλλυντικό την ημέρα, παρά το αντίστροφο. Καί τούτο για τούς έξης δύο λόγους. Πρώτα γιατί οι σκόνες της ημέρας, οι διάφορες κρέμες και λοσιόν, οι πούδρες και τά μπουνέτ, είσχωροΰν βαθιά στην επιδερμίδα και εκεί άνακατονόμενα με τον ιδρώτα και άλ-

Μοντέρνα πυτζάμα από σατέν, βελούδο, ζερό ή λαϊνάξ. Ζώνη ελαστική. (Η μικρή εικονίτσα δείχνει την πυτζάμα χωρίς τη ζώνη).— Ώραιότατη ρόμπα για το σπίτι με φαρδιά βελούδινη ζώνη.—Κομψότατη ρόμπ ντ' έντεριέρ με σενατωτό άμπεσιάν στους ώμους. Μία φαρδιά πέννα γαρνίρει τά μανίκια.

λα ζώντα στοιχείο του δέρματος, σχηματίζουν ένα σκληρό και αδιάλυτο επίστρωμα, το οποίο εμποδίζει την επαρκή οξείδωση των ιστών. Συνεπώς, αν δεν ξεμυκνιγιοσθήτε καλά το βράδυ, ώστε ν' απαλλάξετε το δέρμα σας απ' αυτό το επίστρωμα, η ζωτικότητα του θα ελαττωθή, θα επακολουθήσει μαρμαρός, εντίδωση, και εν γένει γήρασμα της επιδερμίδος.

Δεύτερος λόγος είναι ότι για νά μυκνιγιοσθήτε καλά την ημέρα και για νά στρώ-νουν καλά τὰ καλλυντικά σας, ούτως ώστε τὸ πρόσωπο νὰ παρουσιάζη μιὰ ἀνθηρὰ καὶ λειοστιλπνὴ δὴν, χρειάζεται ἀπαραίτητως νάχη προηγηθῇ ἕνα καλὸ ξεμυκνιγιοσμα τὸ βράδυ, μιὰ δηλαδὴ εἰδικὴ προετοιμασία τοῦ δέρματος. Διαφορετικὰ τὸ μυκνιγιάζ ἀποτυγχάνει γιατί διακρίνεται καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀντίθετο πρὸς τοὺς κανόνες τῆς συγχρόνου ἀισθητικῆς. Θάχετε προσέξει ἐν τῇς μέρες κατὰ τῆς ὁποίας, τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας, γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία εἶναι μαρμαρῆνο καὶ θαμπό, μ' ὅση προσοχὴ κι' ἀν μυκνιγιοσθήτε, τὸ μυκνιγιάζ δὲν θὰ σᾶς εὐχαρίστη. Ὅταν ὅμως τὸ δέρμα σας εἶναι καλοκαθαριζένο καὶ ζωηρὸ, καὶ ἕνα μόνον λεπτὸ στρώμα πούδρας εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ δώσῃ ζσηρότερο τόνο σ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικά σας.

Κάθε μικρὸ μαρμαρῆνο στὸ δέρμα σας καὶ κάθε ἐρεθισμὸς καὶ μύλινος ἀπὸ τὰ διάφορα βακτηριδία τοῦ ἀέρος, αὐξάνει καὶ πληθαίνει ὅταν δὲν ὑποβάλλετε σ' ἕνα καλὸ ξεμυκνιγιοσμα κάθε βράδυ τὸ δέρμα σας. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους, ποὺ εἶναι κι' οἱ σπουδαιότεροι μεταξὺ καὶ πολλῶν ἄλλων, οὐδέποτε πρέπει νὰ παραμελήτε τὸν δοαδυνὸ καθαρισμὸ τοῦ προσώπου σας.

Εἴπαμε παραπάνω ὅτι γιὰ τὸ βραδυνὸ ξεμυκνιγιοσμα δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιήτε κρέμες, ἀλλὰ παχύρρευστα καλλυντικά. Αὐτὸ, γιατί οἱ εἰδικὲς γιὰ τὸ ξεμυκνιγιοσμα κρέμες καθαρίζουν μὲν ἐπιφανειακῶς τὰ διάφορα μπρινέτ, ἀλλὰ διατελλοῦν τοὺς πόρους, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς κλείνουν καὶ ἔτσι ἐπιτείνουν τὴν ἀσφυξία τοῦ δέρματος.

Ἐπίσης καὶ τὰ ἱεστά καὶ χλιαρὰ νερὰ δὲν συντελοῦν σὲ τίποτε ἀπ' ἐναντίας θλάπτουν γιατί μὲ τὴν θερμότητα διαλύουν τὰ διάφορα καλλυντικά καὶ ἔτσι τὰ βοηθοῦν ὥστε νὰ εἰσχωροῦν περισσότερο στὰ βάθη τῆς ἐπιδερμίδος, παρεμποδίζοντας ἔτσι τὴν κανονικὴ διαπνοὴ τοῦ δέρματος.

Μιὰ καλὴ κι' ἀπλὴ ἀλλ' ἀρκετὰ ἀποκλειστικὴ λoσιὸν γιὰ τὸ ξεμυκνιγιοσμα τοῦ προσώπου, εἶναι αὕτη ποὺ σᾶς δίνω παρακάτω. Φτάνει ὅμως νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν παρυσενὴν τῆς πραγματικῆς Χαμάμελης οὐσία εἰδικὴ εὐρωπαϊκὴ γιὰ καλλυντικά, κι' ὄχι χαμομήλωνερο. Ἡ διαφορὰ εἶναι τεραστία. Ὅλος διόλου διαφορετικὸ πρᾶγμα τὸ ἕνα ἀπ' τ' ἄλλο. Βεβαίως ἡ λoσιὸν αὕτη δὲν περιέχει καὶ τὴν κρέμα τῆς νυκτός, ὅπως τὰ εἰδικὰ γιὰ τὸ ξεμυκνιγιάζ γάλακτα, ἀλλὰ καθαρίζει καὶ σφίγγει θανάσια τὸ δέρμα. Χρησιμοποιεῖται ἰδίως γιὰ λιπαρὰ καὶ νορμὰ δέρματα.

Amandes mondées	30 gr.
Eau dist. d'Hamamelis	50 »
Eau dist. de roses	50 »

Ἐπίσης γιὰ τὰ ξηρὰ καὶ πολλὴ ξηρὰ δέρματα ἡ παρακάτω συνταγὴ καταλλήλως παρασκευασμένη, εἶναι πολλὴ καλὴ γιὰ τὸ βραδυ-νὸ ξεμυκνιγιοσμα. Καθαρίζει, μαλακώνει καὶ τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα.

Stearate lactescent	13 gr.
Eau distillée	390 »
Huile de ricin	100 »

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Τελευταία πέθανε στὴν Γαλλία ἕνας πολὺ περίεργος καὶ ἐνδιαφέρων ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, τύπος. Ἦταν ὁ θεραπευτὴς διπλῶν καὶ τετραπλῶν Πιερ Μπριούντ, ὁ ἐπιλεγόμενος Πιεργουνέλ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, χωρὶς νὰ ἔχη σπουδάσει διόλου τὴν λατρικὴ, χωρὶς νάχη ἰδέα ἀπὸ ἀνατομία, ἔκρινε κυριολεκτικῶς θαύματα ἰδίως σὲ περιπτώσεις βγαλμένων χειρῶν ἢ ποδιῶν, στραμπουλισμάτων, ἢ σπασμάτων. Τσαρλατάνο ἢ κομπογιαννίτη, δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πῇ, γιατί δὲν ἔδεικνυσε τὴν «ἐπιστήμη» του γιὰ χρηματισμὸ. Ἦταν ἐμπόρος ζώων καὶ πλούσιος. Τόκα μὲν ἀπλῶς ἀπὸ ἀνάπη πρὸς τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Πρὸ πάντων πρὸς τὰ πρῶτα, πρὸς τὰ ὁποία καὶ ἔδειχνε κυρίως τὴν πολὺτιμη στοργή του. Οἱ κτηνοτρόφοι τὸν εἶχαν γιὰ εὐεργέτη τους καὶ συχνὰ τὸν καλοῦσαν στὶς στάνες τῶν γιῶν νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἀρρωστα ζῶα των.

Καὶ ὁ Πιεργουνέλ, ἐπετύχαινε κατὰ 99%.

Κάποτε ὅμως κινήθηκε καταναγκασμένη ἐναντίον του ἡ σοβαρὰ καὶ συνοφρυνωμένη ἐπιστήμη. Οἱ γιατροὶ τὸν κατήγγειλαν γιατί τοὺς ἔκανε φοβερὴ ἀντίπραξη, καὶ ὁ Πιεργουνέλ παραπέμφθηκε σὲ δίκη. Δὲν δειλίασε ὅμως διόλου. Ὑπερασπίσθηκε τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν τέχνη του, καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἤξερε τὴν δουλειά του, εἶπε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα πρόβατο, καὶ μπροστὰ στοὺς καταπληκτικούς δικαστὰς καὶ μνηστὰς του γιατρούς, τοῦ ἔβγαλε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ μέλη ἀπὸ τῆς ἀρθρώσεως των καὶ κατόπιν τὰ ἔβαλε στὴν θέση τους! Ὅλοι ἐθαύμασαν, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ὁ νόμος. Ὁ Πιεργουνέλ καταδικάσθηκε σὲ κάποιον πρόστιμο καὶ ἀφéréθηκε ἐλεύθερος. Γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἄλλη μέρα ἀδιόρθωτος τὴν φιλότιμη καὶ φιλόδοξο δρᾶσή του.

Ἐπίκληση

Ἐφέτος τὸ Φθινόπωρο μὲ βρῆκε ἀπάνω στοὺς βουνὸ καὶ κάθωμαι, ὀλομόναχος, στὰ ἐλάχια πλάι τὰ μόνον καὶ βρῆκε νὰ στοχάζωμαι τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα καὶ νὰ θωρῶ τὸν πένθιμο οὐρανόν...

—Ω, ἐσὺ βοσκέ, ποὺ ξένοιαστος πλανιέσαι ἀκόμα στοὺς δρυμοὺς καὶ τοὺς καύμους καὶ τοὺς λυγμοὺς ἀπόψε ἀκούς τοῦ ἀγέρα, παίζει μου κάποιον κλέφτικο τραγοῦδι στὴ φλογέρα καὶ διῶξε τοὺς πικροὺς μου στοχασμούς...

ΠΕΤΡΟΣ ΔΗΜΑΣ

Αἱ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΥΠΟΠΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 32)

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν σὲ χρονικὸ διάστημα δευτερολέπτων. Ὁ οἰκονόμος ὅμως τοῦ μεγάρου, προχώρησε ἕνα βήμα μὲ θάρρος:

—Μεῖνε ἡσυχος ἀπὸ μᾶς μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα»! Γιὰ νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ ἔκανες, σημαίνει... ὅτι ὁ κύριός μας εἶναι παληάνθρωπος! Ξέρουμε ὅτι μόνον οἱ παληάνθρωποι βρίσκουν τὸν μετὰ των ἀπὸ ἐσένα. Κάθε προῖ ἀνοίγουμε τὴν ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαβάσουμε κανένα νέο κατόρθωμά σου. ἤμαστε ὅλοι θαυμαστές σου! Ὁ κύριός μας εἶναι σὲ ὅλους μας μητρός καὶ ἀν θέλῃς... μπορούμε νὰ σὲ βοηθήσουμε... —Σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ χρειαστῇ.

Καὶ παίρνοντας πᾶνω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα χαρτί, τὸ παρουσίασε στὸν Πάτρι Λούτιγκ λέγοντάς του:

—Θὰ λάβης θέλοντας καὶ μὴ τὸν κόπο νὰ γράψῃς λίγες λέξεις σ' αὐτὸ τὸ χαρτί.

—Νὰ γράψω; Τί πράγμα; ἄφρισε ὁ Πάτρι Λούτιγκ ἐνῶ ὁ Σούμερ, δεμένος μὲ τὴν ἴδια χειροπέδα, παρακολουθοῦσε σὰν ἀποβλακωμένος τὴ σκηνή.

—Τί νὰ γράψῃς; Ὅτι σοῦ ὑπαγορεύω, ἀποκρίθηκε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φρεσκοἔξυμένο μολύβι.

Καὶ δίνοντάς του τὸ μολύβι στὸ χέρι:

—Ὑπαγορεύω! Γράψε: «Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶναι πραγματικῶς σταντὰς ἀρροῦ κατόρθωσε νὰ ρίξῃ τὸ προσωπεῖο τοῦ Πάτρι Λούτιγκ».

Ὁ Πάτρι Λούτιγκ, κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι, ἔτρεπε σύγκορμος.

—Ἐμπρός! Βάλε τὸ μολύβι στὸ στόμα σας, σαλιώστε το καὶ γράφετε ὅτι σᾶς ὑπαγορεύω... γιὰ νὰ πεθάνετε ἀπὸ κεραυνόβλο ἀποπληξία, ὅπως πέθαναν σὲ ἕνα μῆνα ὁ ἐξάδελφός σας καὶ ὁ γυνὴς του.

—Τί σημαίνουν τέλος πάντων αὐτά; βρυχήθηκε ὁ Σούμερ προσπαθώντας νὰ βγάλῃ τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν χειροπέδα!

—Θὰ ἐξηγηθῇς τέλος πάντων;

—Ἀπολύστατο περίεργε ἀτυνομικέ! Ὁ

Πάτρι Λούτιγκ, βρόθῃκε πεθαμένος μὲ ἕνα μολύβι στὸ χέρι. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ὁ Πάτρι Λούτιγκ, γυνὴς τοῦ Πάτρι Λούτιγκ, βρόθῃκε καὶ αὐτὸς πεθαμένος κρατώντας ἕνα ὁμοιο μολύβι στὸ χέρι. Ἐ-

νας περίεργος, πῆρε μὲ τρόπο αὐτὸ τὸ μολύβι, τὸ πῆγε στὸ ἐπιστημονικὸν τοῦ ἐργαστήριου καὶ ἐξετάζοντάς του, ἀνακάλυψε ὅτι τὸ μολύβι ἦταν θαμμένο σὲ κάποιον κεραυνόβλο ἰνδικὸ δηλητήριο ποὺ δὲν ἀφήνει ἴχνη. Κάποιος ξεκλήριζε τὴν οἰκονομία τοῦ Πάτρι Λούτιγκ γιὰ νὰ μείνῃ μόνος κληρονόμος. Πλάι ἀπὸ τὴν Τράπεζα Λούτιγκ, βρισκεται ἕνα μικρὸ χαρτοπωλεῖο ποὺ ἄνοιξε πρὸς τριῶν ἀκριβῶς μῆνών. Ἰδιοκτητῆς τοῦ χαρτοπωλείου αὐτοῦ, εἶναι ἕνας φτωχὸς συγγενὴς τῶν Λούτιγκ! Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας Πάτρι Λούτιγκ θὰ ἔπρεπε μολύβι ἀπὸ τὸ δι-

δλωπολεῖο αὐτό... θὰ πέθαινε ἀπὸ κεραυνόβλο ἀποπληξία. Ὅταν τὸ ποῖο πᾶς νὰ συλλάβῃς τὸν χαρτοπώλη γιὰ νάχη παρὰ ὁ μίστερ Πάτρι καὶ στὴ φυλακὴ καὶ στὴν κρεμάλα, θὰ βρῇς μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του ἑπτὰ τέτοια μολύβια. Καὶ τώρα σᾶς ἀφήνω γιατί καταλαβαίνω εὐτυχισμένον ἀτυνομικέ, ὅτι διάξῃσαι νὰ βγάλῃς τὴν χειροπέδα ἀπὸ τὸ χέρι σου. Ὁρεβόνα! Τὸς χειρετισμοί, μου σὲν φίλο σου Μάρτεν Ντάλ!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἡ μεταξένια ἀνεμόσκαλα

ΑἰΣΘ. ΙΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΙΜΙΝΙ

—Ἐλάτε μαζί μου, εἶπε ἡ Λίβια Ραϊνέρι, ἡ νεαρὰ πυργωδέσ-τυνα ποὺ μᾶς κρατοῦσε λίγες ὥρες αἰχμαλώτους στὸν πύργο της. Θὰ σᾶς δείξω τὶς ἀρχαιοτή-τες ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες περνῶ τὶς διακοπές μου.

Τὴν ἀκολουθήσαμε ἀνάμεσα σὲ σκοτεινοὺς διαδρόμους. ἤμασαν ὁ Μπόμπ, ἡ Νέρεα κι' ἐγώ, συμφοιτηταί τῆς Λίβιας στὸ πανεπιστήμιο καὶ σήμερα φιλοξενούμενοι στὸν πατρογονικὸ πύργο τῶν Ραϊνέρι.

—Προσέχετε τὰ φαντάσματα! εἶπε ἡ Λίβια. Βρισκόμαστε στὰ διαμερίσματά τους. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ντουλάπα μὲ τὰ ἱστορικά κειμήλια.

—Ὡστε ἔχομε καὶ φαντάσματα; εἶπα ἐγώ. Πάλι καλά. Φοβόμουν πὼς θὰ πέθαινα προτοῦ γνωρίσω κανένα. Κι' αὐτὸ σὲ σᾶς θὰ τὸ οφείλω, Λίβια!

Ἡ φωνὴ μου φάνερωνεν συγκίνηση.

—Ἀφήστε τὶς συνηθισμένες κουταλιές, εἶπε ἡ Λίβια κροδαίνοντας ἕνα πελώριο σπαθί. Σεβασθῇτε τὶς αὐστηρές σκιές τῶν προγόνων μου... ἀλλοίμονό σας!

—Ἐλεος! Οἶκτο! ψιθύρισε μὲ λυγμοὺς καὶ γονάτισα στὰ πόδια της.

Ὅλοι σκάσαμε στὰ γέλια.

Ἡ Λίβια ἀνέριξε τὴν ντουλάπα. Ἐκεῖ μέσα βρισκόνταν τόξα, λόγχοι, σπαθιά...

Ἦταν καὶ μιὰ μεταξένια ἀνεμόσκαλα.

—Ποὺ νὰ φαντασθῇτε τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς ἀνεμόσκας, εἶπε ἡ Λίβια. Σκεφθῇτε πὼς μιὰ πρόγονός μου τὴν ἔρριξε ἀπ' τὸ παράθυρό της γιὰ νὰ ἀνεβαῖνι στὸ δωμάτιό της ἕνας νεαρὸς ἱππότης. Τὸ πῶς νόστιμο εἶναι ὅτι ὁ ἱππότης ἦταν... νόμιμος σύζυγός της! Τὸν εἶχε παντρευτῇ ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον: κάθε φορὰ ποὺ ὁ σύζυγος ἤθελε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται τὴν νύχτα στὸ δωμάτιό της, δὲν ἔπρεπε νὰ περάσῃ τοὺς διαδρόμους, ἀλλὰ νὰ ἀναρριχηθῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὴν μεταξένια σκάλα, κινδυνεύοντας νὰ πέσῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὰ κόκκαλά του!

—Τύπος σὰν κι' ἐσᾶς κι' ἡ γιανιά σας, Λίβια! εἶπε ὁ Μπόμπ. Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὶς διπλωματικὲς ἐξετάσεις τοῦ λυκείου ὅταν σᾶς ἰκέτευα νὰ μοῦ «πασάρετε» νὰ ἀντιγράψω τὴν μετάφραση τοῦ λατινικοῦ θέματος κι' ἐσεῖς μὲ ἀναγκάσατε νὰ τὴν πάρα κρεμασμένη πίσω ἀπ' τὸ σασκᾶκι τοῦ καθηγητοῦ!

—Ἦθελα νὰ δῶ ἀν σᾶς ἔλειπε καὶ τὸ θάρρος μαζί μὲ τὴν μόρφωση! ἀποκρίθηκε ἡ Λίβια χαμογελώντας καὶ χαϊδεύοντας τὴν παλιὰ μεταξένια σκάλα. Ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὴν πρόγονό μου καὶ τὴν νοιώθω. Ἴσως ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ μὲ φιλήσῃ, νὰ χρειασθῇ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἴδιο δρόμο μὲ τὸν ἱππότη...

□ □

—Ἡ Λίβια ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Νέρεα. Πᾶν νὰ φορέσω καὶ ἐγὼ τίποτα. Περιμένετε μᾶς στὴν δεινροστοιχία καὶ δὲν θ' ἀργήσουμε.

Ὁ Μπόμπ κι' ἐγὼ προχωροῦσαμε σιωπηλοὶ καὶ μὲ κάποιον ἐχθρότητα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

—Φρουρός ὅλο τὸ βράδυ, φρόντισες νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς στιγμὴ μόνον μὲ τὴν Λίβια, εἶπε ὁ Μπόμπ. Πίστευα πὼς ἦσουν πῶς ἐν τάξει καὶ πῶς φίλος.

—Κι' ἐσὺ εἶδες κι' ἔπαθες νὰ μὴν πησιᾶς τὴν Λίβια, τοῦ ἀποκρίθηκα.

—Ἀκουσε, εἶπε θυμωμένος ὁ Μπόμπ, ἴσως νὰ μὴν κάνω καλὰ ποὺ σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ πολὺτιμὸ μου μυστικόν. Πάντως, δὲν βρίσκα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ σὲ ξεφορτωθῶ. Θὰ παρατήρησες, βέβαια, ἀ-φ' ὅπου φρουρέ, πὼς ἀπόψε, πρὶν ἀπὸ τὸ δειπνόν, ἡ Λίβια μοῦ εἶπε κάτι ἰδιαίτε-ρας... Θέλει νὰ μάθῃ τί ἦσαν αὐτὰ τὰ λόγια; Ἀπόψε κατέβη στὸν κήπο καὶ κῦττα τὸ παράθυρό μου.

Πάγωσα. Ὡστε ἡ Λίβια μὲ εἶχε ἀπα-τήσει!

—Π'στεφέ με, εἶπε ὁ Μπόμπ, καλὰ θὰ ἔκανες νὰ διασκεδάξῃς λιγάκι τὴν καυμένη Νέρεα. Ἄφησε ἡσυχία τὴν Λίβια γιατί εἶμαι πεπεισμένος πὼς μ' ἀγαπᾶ καὶ πὼς δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἀπὸ μένα. Κάνε μου τὴν χάρη νὰ μὴ μᾶς ἐνο-λῇς καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς μόνους. Πρέπει

νὰ τῆς μιλήσω μὲ κάθε θυσία.

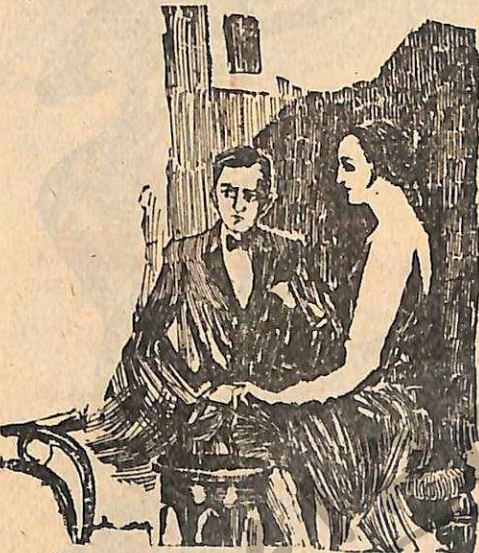
—Κι' ἐγὼ ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἄν ἡ Λίβια σ' ἀγαπᾶ, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ σοῦ ρίξῃ ἀπ' τὸν πυργίσκο τῆς τὴν πε-ρίφημη μεταξένια σκάλα της. Ὅσο γιὰ τὴν Νέρεα ὅμως, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ κάτι: κάνεις λάθος, ἦρθε μαζί μας γιατί ἀγαπᾶ ἐσένα, μονάχα ἐσένα! Καὶ τώρα, πάψε γιατί ἔρχονται τὰ παι-διά!

Τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὸ δειπνόν, ἡ γρηᾷ θεία τῆς Λίβιας μᾶς εἶπε:

—Ἐ λοιπόν, πὼς βρίσκεται τὸν πύργο μας; Ἡ Λίβια ἔτοιμασε τὰ δωμάτιά σας; Προτοῦ νὰ κοιμηθῇτε, θάπρεπε νὰ κάνετε ἕναν περίπατο στὸ πάρκο. Εἶναι ὁμορφα μὲ τὸ φεγγάρι.

Ὅλοι πρόθυμα κατεβήκαμε στὸ πάρκο.

Πηγαίνετε, εἶπε ἡ Λίβια. Θὰ σᾶς ἀνταμώσω σὲ λίγο. Κάνει κρύο καὶ πᾶν νὰ οἶξω τίποτα στὶς πλάτες μου

—Ἐχω καὶ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ εἰς ἡ Λίβια.

Ἡ Λίβια ἔχει δίκην, εἶπε ἡ Νέρεα. Πᾶν νὰ φορέσω καὶ ἐγὼ τίποτα. Περιμένετε μᾶς στὴν δεινροστοιχία καὶ δὲν θ' ἀργήσουμε.

Ὁ Μπόμπ κι' ἐγὼ προχωροῦσαμε σιωπηλοὶ καὶ μὲ κάποιον ἐχθρότητα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

—Φρουρός ὅλο τὸ βράδυ, φρόντισες νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς στιγμὴ μόνον μὲ τὴν Λίβια, εἶπε ὁ Μπόμπ. Πίστευα πὼς ἦσουν πῶς ἐν τάξει καὶ πῶς φίλος.

—Κι' ἐσὺ εἶδες κι' ἔπαθες νὰ μὴν πησιᾶς τὴν Λίβια, τοῦ ἀποκρίθηκα.

—Ἀκουσε, εἶπε θυμωμένος ὁ Μπόμπ, ἴσως νὰ μὴν κάνω καλὰ ποὺ σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ πολὺτιμὸ μου μυστικόν. Πάν-

τως, δὲν βρίσκα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ σὲ ξεφορτωθῶ. Θὰ παρατήρησες, βέβαια, ἀ-φ' ὅπου φρουρέ, πὼς ἀπόψε, πρὶν ἀπὸ τὸ δειπνόν, ἡ Λίβια μοῦ εἶπε κάτι ἰδιαίτε-ρας... Θέλει νὰ μάθῃ τί ἦσαν αὐτὰ τὰ λόγια; Ἀπόψε κατέβη στὸν κήπο καὶ κῦττα τὸ παράθυρό μου.

Πάγωσα. Ὡστε ἡ Λίβια μὲ εἶχε ἀπα-τήσει!

—Π'στεφέ με, εἶπε ὁ Μπόμπ, καλὰ θὰ ἔκανες νὰ διασκεδάξῃς λιγάκι τὴν καυμένη Νέρεα. Ἄφησε ἡσυχία τὴν Λίβια γιατί εἶμαι πεπεισμένος πὼς μ' ἀγαπᾶ καὶ πὼς δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἀπὸ μένα. Κάνε μου τὴν χάρη νὰ μὴ μᾶς ἐνο-λῇς καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς μόνους. Πρέπει

—Ἦαμε νὰ γυρίσουμε, εἶπα στὸν Μπόμπ. Ξέρω πὼς δὲν λές ψέμματα καὶ γι' αὐτὸ ἐγκαταλείπω τὸν ἄγωνα. Ἄν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ ζήτημα ποῖος εἶχε δικαίωμα προτεραιότητος στὴν καρδιά τ' ἐ, θὰ ὁμολογοῦσε πὼς εἶχα ἐγώ.

—Ἀντί νὰ συζητᾶς, ψιθύρισε ὁ Μπόμπ στὸ αὐτί μου σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χέρι μου, ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ παράθυρό της...

Εἴχαμε βγῇ ἀπὸ μιὰ συστάδα θάμνων. Ξαφνικὰ εἶδα, στὸ μέρος ὅπου μοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Μπόμπ: ἀπὸ τὸ ψηλὸ πρᾶθυ-ρο, μισοφωτισμένο, τοῦ πυργίσκου κρε-μόταν, κατεβαίνοντας ὡς τὴν γῆ, μιὰ μακρυὰ ἀνεμόσκαλα, ἡ περίφημη μεταξένια ἀνεμόσκαλα!

—Ἀντί! μοῦ εἶπε ὁ Μπόμπ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε ἀπ' τὴν συγκίνηση. Καὶ κύτ-ταξε νὰ παρηγορηθῇς...

Σὲ λίγο, τὸν ἔβλεπα νὰ σκαρφαλώνῃ ἀπάνω στὴν μεταξένια σκάλα...

□ □

Ἐγὼ εἶχα μείνει ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο, ἀπογοητευμένος κατασυγχυσμέ-νος.

Ἐνα χέρι ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔπιασε τὸ δικό μου.

Μὴν φοβᾶστε, μοῦ ψιθύρισε ἡ φωνὴ τῆς Λίβιας. Σκαρφαλώνει σὰν πίθηκος καὶ δὲν θὰ πάθῃ τίποτε!

—Λίβια! φώναξα. Τί γυρεύετε ἐδῶ;

—Τί; Μήπως φανταζόσασταν πὼς ἤμου-σὴν κορυφὴ τῆς μεταξένιας σκάλας; εἶ-πε χαμογελώντας ἡ Λίβια.

—Ποῦ πᾶει λοιπὸν ὁ Μπόμπ; Ποιὰ τὸν

Ἡ ἱατρικὴ τῶν ἀγρίων καὶ τὰ θαύματά της

Τὰ φάρμακα—νὰ μὴ μὲν ἡ τέχνη! Μεγαλύτερη ἀπὸ ὅσο φαντάζονται οἱ κ. κ. Ἀσκησιπιάδαι καὶ φαρμακολόγοι! Γιατί, ὅταν λέμε φάρμακα, δὲν πρέπει νὰ περιορισθῶμε στὰ κωδικοποιημένα τῆς φαρμακολογίας, ποὺ διδάσκονται στὰ πανεπιστήμια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπεκτείνωμε τὸν ὅρο καὶ στὰ ἄλλα φάρμακα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ διάφοροι λαοί, τὰ περίφημα γιαιοσοφία τῆς λαϊκῆς πείρας καὶ ἰδίως τῶν ἀγρίων ποὺ τίποτε ποτὲ τοὺς δὲν ἔχουν διδαχθῇ ἀλλὰ καθοδηγοῦνται καὶ στὸ κεφάλαιο αὐτό, ποὺ τόσο ῥόλο παίζει γιὰ τὴν ὑγεία, ἀπὸ τὸ ἐντοκτικὸ καὶ τὴν φύση των.

Καὶ τολμοῦμε νὰ ποῦμε ἐδῶ, πὼς ἡ ἐπιστήμη—ἡ φαρμακολογικὴ στὴν προκειμένη περίπτωση—εἶναι ἀκόμη πολὺ πίσω, στὰ σπάργανά της, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν προόδου ποὺ ἔχει κάνει ἡ φαρμακευτικὴ τοῦ ἀγρίου, προόδους ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ἀληθινὰ θαύματα!

Ἐνας κομπογιαννίτης, ὅπως θὰ τὸν ποῦμε περιφρονητικῶς, ἕνας μάγος τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Ὁγκόου, εἶναι σήμερα σοφώτερος ἀπὸ τὸν σοφώτερο φαρμακολόγο τοῦ πολιτισμένου κόσμου, μπορεῖ νὰ τοῦ δάλλῃ, κυριολεκτικῶς, τὰ γυαλιά!

Πάρτε π.χ. τὸ ἀγρίοχορτο μαγιόντο, ποὺ βρίσκεται παντοῦ σχεδὸν τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου. Εἶναι ἕνα εἶδος κρομμυδιοῦ ἢ σκόρδου, ποὺ τὸ τρώει ἅπληστα γορίλλαι καὶ ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Λοιπόν, οἱ ἰθαγενεῖς γιὰ τὴν ὑγείαν τῶν περιοχῶν ὅπου φυτρώνει τὸ φυτὸ αὐτό, τὴν γὰρ γιὰ πανάκεια. Μπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ ὅποιονδήποτε ἀρρώστειαν: καρκίνο, λέπρα, λεῦκωμα στὸ μάτι, καὶ ἄλλες ἀρρώστειες.

Καὶ τίς θεραπεύει ριζικῶς αὐτὲς τὶς ἀρρώστειες! Ὁ Ἀλοῖσιος Χόρν ὁ περίφημος Τραϊντερ Χόρν, ποὺ ἡ ζωὴ του μέσα στὴν ζούγκλα—ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ζωὴ του—ἔχει, ὡς γνωστὸν, γίνῃ καὶ θέμα κινηματογραφικῆς ταινίας, ἀφηγεῖται ὅτι εἶδε ἕναν ἄγριο μάγο νὰ θεραπεύῃ μὲ τὸ μαγιόντο, καταλλήλως παρασκευασμένο τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς ἀπὸ τὴν λέπρα ἢ ὅποια εἶχε ἀπλῶς σ' ὅλο του τὸ σῶμα! Ἐπίσης ὁ ἴδιος, ἔχει δῆ ἕνα προχωρημένο καρκινωμένον νὰ θεραπεύεται ἀπὸ τὸ ἴδιο φυτὸ, διαφορετικῶς παρασκευασμένο. Πρέπει δὲ ἐδῶ νὰ σημειωθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀγρίων, πολλοὶ λίγοι καρκινωπαθεῖς ὑπάρχουν.

Θὰ πῇτε τώρα, γιατί οἱ Εὐρωπαῖοι γιαιοτροὶ δὲν ἐξετάζουν τί εἶναι τὸ δότανο αὐτό καὶ πὼς ἐπενεργεῖ, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν καὶ στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἀκόμη ἀθεράπευτοι ἀπὸ τὴν δὴν αὐτὴν φθορὰ ἀρρώστειας;

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ «πολιτισμένη» ἐπιστήμη, δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποφασίσει νὰ παραδεχθῇ πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τὸ ὁρὸν καὶ ἔξω ἀπὸ τοὺς ἀφορισμούς της. Ἐπειτα, τὸ μαγιόντο, παρασκευάζεται καὶ διαφορετικῶς γιὰ τὴν κάθε ἀρρώστειαν ἀπὸ τοὺς μάγους καὶ αὐτοὶ κρατοῦν ἐξηλόγιστα καὶ φανατικὰ τὸ μυστικὸ τους.

Οἱ ἴδιοι μάγοι, θεραπεύουν τὸν ἐλῶδη ἀφρικανικὸ πυρετὸ, ποὺ εἶναι κατὰ ἀνάλογο μὲ τὸν φθορὸ κίτρινο πυρετὸ, μὲ τὸ ἴδιο μαγιόντο δότανο.

«Ὅταν ἦμουν ἀκόμη παιδί, ἀφηγεῖται ὁ Ἀλοῖσιος Χόρν, εἶχα πάρε τὸν πυρετὸ αὐτὸ στὴν Ἀφρική, καὶ ἕνας μάγος μ' ἔκανε

καλὰ μὲ τὸ μαγιόντο, μιὰ γιὰ πάντα. Ὑστερ' ἀπὸ αὐτό, πέρασα ὅλη τὴν ζωὴ μου στὴν μαύρη ἡπείρου, ποὺ δικαίως τὴν ἔχουν ἐπονομάσει γιὰ τὴν πολλὴ ἀρρώστειαν τῆς «ὀ τάφος τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου», χωρὶς ποτὲ πιά νὰ μὲ ξαναπαίσῃ ἡ ἀρρώστεια αὐτή. Διὰ τοῦ θεραπεύθηκα, ἔπαθα μαζί καὶ ἀνοσία!

Ὅταν πάλι μιὰ ἄλλη φορὰ ἔβγαλα λεῦκωμα στὸ μάτι, ὁ ἴδιος μάγος μὲ θεράπευσεν μὲ χυμὸ κρομμυδιοῦ, παρασκευασμένο κατὰ τὸν δικὸν του τρόπο. Ὁ χυμὸς ἦταν φοβερὰ δυνατὸς καὶ τσουχτερός, ἀλλὰ μού καθαρίσεν τὸ μάτι γιὰ καλὰ».

Μάγος τῆς φυλῆς τοῦ Ὁζάγκα ἐκτελώντας ἕνα ἱερὸ χορὸ.

Ἀλλὰ τὰ ἐρωτικά φίλτρα τῶν ἀγρίων! Εἶναι καὶ αὐτὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ σὲ ἀποτελέσματα! Δὲν γλυτώνει οὔτε ἕνας ὀδοντάρης ἀπ' αὐτά.

Ἐπὶ λίγο καιρὸ, ἀφηγεῖται πάντα ὁ Ἀλοῖσιος Χόρν, μού ἔδωκαν στὴν Ζουλουλάνδη ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φίλτρα καμωμένο ἀπὸ ψιλοτριμμένο δένδρο τῆς σιαγόνος τοῦ φειδίου μαζί μὲ χόρτα. Γιὰ ἕνα μῆνα τὸ φοβερὸ αὐτὸ δότανο μὲ εἶχε κάνει ἄνω-κάτω καὶ εἶχα μέσα μου: ὄχι πιά ἄλλη φορὰ! (ὁ Ἀλοῖσιος Χόρν ἦταν ὀδοντάρης ὅταν πῆρε τὸ δότανο αὐτό!).

Ἀλλὰ καὶ τὴν καυτηρίαση τὴν ἔξουν πολλὰ καλλίτερα ἀπὸ μᾶς, οἱ ἄγριοι. Τὴν κάνουν μὲ καπνὸ, παρασκευασμένο, τὸν ὅποιο δάζουν κατὰ ἐπάνω στὴν πληγὴ καὶ τὸν ἀφήνουν ἕως ὅτου ἀπορροφήσῃ τελείως καθε δλητήριο καὶ καυτηρίαση συνάμα καὶ τὴν πληγὴ.

Γιὰ τὰ δαγνώματα τῶν φειδιῶν ἔχουν ἕνα πολλὸ πωτότυπο ἀντιφάρμακο: παίρνουν μιὰ κόττα, τῆς ἀνοίγουν μιὰ μικρὴ τρύπα στὸ σῶμα, καὶ κατόπιν ἐφαρμόζουν τὸ δαγνώ-

μένο μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν τρύπα. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος τῆς κόττας, ἀπορροφᾷ τὸ δηλητήριο ἀπὸ τὴν πληγὴ. Ὁ ἀνθρώπος σώζεται ἀλλὰ ἡ κόττα ψοφᾷ σὲ λίγο.

Καταπληκτικὴ εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ χειρουργικὴ τῶν ἀγρίων. Ἀκούτε τί ἀφηγεῖται ὁ Ἀλοῖσιος Χόρν:

«Κάποτε, μού εἶχε σπάσει μιὰ κακὴ ἐκφυρσοκρότηση τοῦ ὀπλου μου, τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ χεριοῦ μου. Φωνάζω τὸν γιαιοτρό τῶν ἀγρίων τῆς Ὁζάγκας καὶ αὐτὸς ἀφ' οὗ καθάρισε μὲ ἕνα δικὸ του μυστηριώδη τρόπο ἀντιστήθιας τὴν πληγὴ, μού ἔβαλε ἐπάνω ἕνα ἐκχύλισμα καμωμένο ἀπὸ φλοῦδες δένδρων καὶ ἀπὸ τὸ λευκὸ μέρος τῶν ἐντοσθίων ἐνὸς γοῦλλου. Τὸ δάχτυλό μου σὲ λίγες μέρες εἶχε κολλήσει, κυριολεκτικῶς, καὶ ἀπὸ τότε εἶναι ὑγιέστατο καὶ ἱκανώτατο γιὰ κάθε ἐργασία.

Γιὰ τὰ στραμπούληγμα, τὰ θλασίματα καὶ τὰ σπασίματα στὶς ἀρθρώσεις, οἱ ἄγριοι μάγοι ἔχουν ὁλόκληρο σύστημα θεραπευτικῆς, ποὺ θὰ τὸ ζήλευσαν οἱ μεγαλύτεροι χειρουργοὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἐφαρμόζουν δὲ τὸ σύστημα τὸν μὲ ἐπιδεξιότητα καὶ τέχνη μοναδική.

Κάποτε, ἕνας μαῦρος εἶχε στραμπούλησει ἄσχημα τὸ πόδι του, τρέχοντας πίσω ἀπὸ ἕνα ἄγριο. Τὸν φέρανε ἀμέσως στὴν καλύβα τοῦ μάγου, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ πολιτισμένος, γιαιοτρός, θὰ κύταξε σὲ μιὰ παρόμοια περίπτωσι νὰ κάνει τὴν δουλειά του, χωρὶς νὰ πολυσκοτισθῇ ἂν ὁ ἀρρώστος θὰ πονοῦσε ἢ ὄχι. Ὁ μάγος ὅμως τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολιτιστὸν, πῆρε τὸ στραμπούληγμένο πόδι μὲ τὸ ἕνα χεῖρ καὶ ἀλείφοντας τὸ ἕλλο χεῖρ του μὲ μιὰ ἀλοιφὴ κινινοπὴ καὶ πολλὰ πηχτή, ἄρχισε νὰ τοῦ κάνει κατὰ ἐντριβὲς ἀλλὰ τόσο ἐλαφρῶς ποὺ ὁ ἄγιος, ὅχι μόνον δὲν οὐρλιάζε τώρα περισσότερο, μὰ ἐνοιοθε μιὰ πραγματικὴ ἀνακούφιση καὶ σὲ λίγο οἱ πόνοι του ἔπαυαν ὁλότελα. Δὺν μέρες ἀκίνητος τοῦ ἔφτασαν γιὰ νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν τρεχάλες του μέσα στὴν ζούγκλα γιὰ τὸν ἐπιούσιον!.

Ὅπως ὁμοῦ συμβαίνει καὶ στὸν πολιτισμένο κόσμο—ἀνθρώπων ὅλοι μας δὲν εἴμαστε;—καὶ μεταξὺ τῶν ἀγρίων συμβαίνει νὰ ὑπάρχουν κάποτε τὰ κακοποιὰ τὰ ἐγκληματικὰ ἐκείνα στοιχεῖα ποὺ ἐκμεταλλεῖονται μιὰ ὀρισμένη ἱκανότητά των—ὅπως τὸ νᾶναι κανεὶς γιαιοτρός, καὶ μάγος, γιὰ νὰ κάνουν τὸ κακό.

Θὰ σᾶς ἀναφέρωμε παρακάτω ἕνα δυὸ παραδείγματα.

Ἐνας μάγος τῆς φυλῆς Ἐνίγκας, ἔκανε, ἀπὸ μίσος, τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς, νὰ δαλῇ μόνος του τὰ μάτια του! Δηλαδή, ὁ μάγος τὸν πότισε μ' ἕνα μαγικὸ φίλτρο, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν θεράπευε δῆθεν ἀπὸ μιὰ φρικτὴ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπασχε, τὸ φίλτρο αὐτὸ τοῦ ἐξασθένισε τὴν θέληση, τὸν ἔκανε ἄβουλο, καὶ μετὰ ὁ μάγος τοῦ ὑπέβαλε τὴν ιδέα, ὅτι τὰ μάτια του ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ πόνου τοῦ κακοῦ του, καὶ ἀνάγκασε διὰ τῆς ὑποβολῆς, τὸν δυστυχισμένο φύλαρχο νὰ θγάλῃ μόνος του σὰν ἄλλος Οἰδίπους, τὰ μάτια του!

Ἐνας ἄλλος μάγος πάλι δηλητηρίασε ἕνα συγγωριανὸν του γιὰτὶ δὲν τὸν εἶχε πηρῶσει γιὰ κατὰ φάρμακα ποὺ τοῦ εἶχε κάνει.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΛΑΓΩΝ

Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γυιοὶ πάνε στὸ κυνήγι. Ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς, τὸ κυνήγι ἄφθονο. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ ὁμάς φθάνει σ' ἕνα πανδοχεῖο ὅπου γεννιᾶται μὲ ἐξαιρετικὴ ὀρεξή.

Ἐπειτα ἀποφασίζουν νὰ μοιράσων, τὸ προῖον τοῦ κυνηγίου. Κάθε ἕνας ἀδειάζει τὴ σάκκα του πάνω στὸ τραπέζι: 9 λαγοὶ τὸ ὅλο.

Ποῖος θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ πὼς οἱ δυὸ πατέρες καὶ οἱ δυὸ γυιοὶ κατάρθωσαν νὰ μοιράσων εἰς ἑκατομερίδια τὸν μόνον ἀριθμὸ τῶν λαγῶν, χωρὶς νὰ τεμαχίσουν κανένα λαγόν;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ὅταν θέσετε στὴν οὐρὰ ἐνὸς σκύλου ἕνα τενεκέ, ὅσο τρέχει ὁ σκύλος, τόσο χτυπάει ὁ τενεκέ, τόσο περισσότερο τρέχει ὁ σκύλος.

Ἐὰν ὑποθεθῇ ὅτι ὁ σκύλος ἔχει τὴν ἱκανότητα ὅσο ἀκούει τὸν τενεκέ, τόσο τὰ αὐτὴν τὴν ταχύτητά του, ποῦ θὰ σταματήσῃ;

ΝΕΟ ΠΑΓΧΝΙΔΙ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Πὼς μπορεῖτε νὰ πάτε ἀπὸ τὸ Βόλο στὴν Ἄρρο μὲ τρεῖς σταθμούς;

Β	Ο	Λ	Ο	Σ
Λ	Ε	Ρ	Ο	Σ

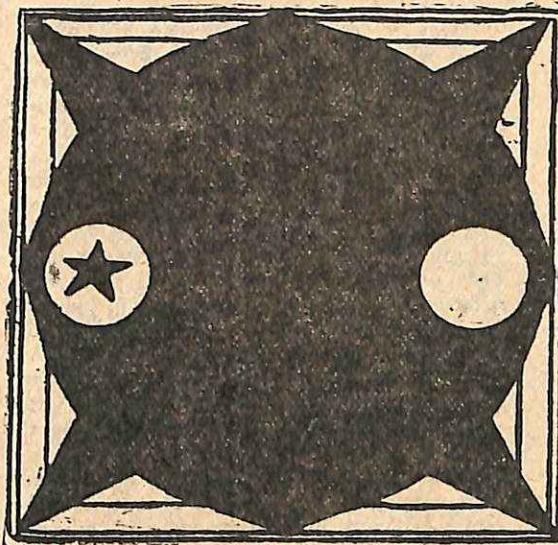
Ὅς γινώσκον, θὰ μετατρέψετε τὴν λέξη ΒΟΛΟΣ στὴν λέξη ἈΕΡΟΣ γράφοντας στὴν κάθε σειρὰ τοῦ διαγράμματος μιὰ πενταψήφια λέξη τῆς ὁποίας μόνον ἕνα γράμμα θὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγούμενη λέξη.

Τὰ τέσσερα γράμματα ποὺ μένουν ἀμετάβλητα μένουν ἐπίσης στὴν ἴδια θέση ὅπως στὴν προηγούμενη λέξη. Κάθε κομμάτι μέσα στὸ διάγραμμα δειχνεῖ τὴν θέση τοῦ γράμματος ποὺ ἀλλάζει.

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΟΠΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ἀν πλησιάσετε τὴν εἰκόνα αὐτὴ σιγά-σιγά σὲ ἀπόσταση δύο ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὴν

μύτη σας, θὰ παρατηρήσετε τὸ ἄστρο ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ νὰ μῇ μέσα στὸν λευκὸ κύκλο δεξιὰ.

ΠΟΙΑ ΗΛΙΚΙΑ ΕΧΟΥΝ;

Ἡ ἡλικία ἐνὸς παιτοῦ ἢ ἡλικία τοῦ ἐγγόνου του παριστάνονται ἀπὸ τὰ ἴδια ψηφία, μὰ τοποθετημένα ἀντιστρόφως.

Ἀν ἀφαιρέσωμε 1 ἀπὸ τὴν ἡλικία τοῦ παιτοῦ, θὰ ἔχομε τέσσερις φορές τὴν ἡλικία τοῦ ἐγγόνου, ἐπίσης μειωμένην κατὰ 1. Ποῖα εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ καθενός;

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἴδου ἕνα μικρὸ προβληματὴν τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ λύσετε σὲ 10 δευτερόλεπτα, διότι εἶναι ἐνυλο, ἂν καὶ παρουσιάζει κάποια παγίδα.

Ἐὰν πέντε γάτες τρώει πέντε ποντικούς σὲ πέντε λεπτά, πόσες γάτες χρειάζονται γιὰ νὰ φάνε ἑκατὸ ποντικούς σὲ ἑκατὸ λεπτά;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ...

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ...

—Κύρ Γιάννη, ἔμαθα ὅτι ἡ γυναῖκα σου τῶσκασε καί...

—Ἄ, μὴ μὲ συχαίρετε. Ξαναγύρισε!...

ΑΣΦΑΛΩΣ...

—Αὐτὸς ἐκεῖ κάτω, λέει πὼς εἶναι ποιητὴς, ἀλλὰ δὲν γράφει ποτὲ τοὺς ποιήματά.

—Ἐ τότε θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους!

ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΚΟΜΩΔΙΑ...

Τὴν ἐπομένη μίᾶς ἐπρώτης:

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ

Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖο ἀκολούθησε ὁ σωφὴρ θὰ δημοσιευθῇ στὸ προσεχές φύλλο μας μὲ σχετικὸ σχεδιάγραμμα.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΙΔΟΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ἀκτινωτά:

- Ε—1. Ἐλπίς.
 - Ε—2. Ἐθνος.
 - Ε—3. Εὐθύς.
 - Ε—4. Ἐγγύς.
 - Ε—5. Ἐσθῆρ.
 - Ε—6. Ἐννέα.
 - Ε—7. Ἐρκος.
 - Ε—8. Ἐλεος.
- Εἰς τὸν κύκλον:
- 1—2. Σάμος.
 - 2—3. Σίτος.
 - 3—4. Σύρος.
 - 4—5. Σοφία.
 - 5—6. Ρωσία.
 - 6—7. Αἶμος.
 - 7—8. Σίμος.
 - 8—1. Σέλας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἡ ἀποκτονία ἀποκλείεται, διότι ὁ διενθυγὸς θὰ εἶχε συμπληρώσει τὴν φράση του, ἔάν ἤθελε νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ἀνεψιὸν του. Συνεπῶς πρόκειται περὶ φόνου. Τὸ σημεῖο μὰ ὁμοῦ δὲν τὸ ἔγραψε ὁ φονευθεῖς, γιὰτὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμε ὅτι ἕνας ψυχροραγῶν, ποὺ ἄφησε μισοτελειωμένη τὴν φράση του, θὰ τοποθετοῦσε τὸν κονδυλοφόρο πάνω στὸ μελανοδοχεῖο του. Ἀρα τὸ σημεῖο μὰ τὸ ἔγραψε ὁ φονεὺς. Ὅχι δέβαια ὁ ἀνεψιὸς, διότι δὲν εἶναι παράφρων νὰ ἀποκαλυφθῇ μόνος του. Συνεπῶς, τὸν φόνο τὸν διέπραξε κάποιος τρίτος.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ὁ δροβίσης τοὺς εἶπε νὰ πάρῃ ὁ καθεὶς τὸ ἄλογο τὸ ὅ ἄ λ λ ο υ καὶ νὰ τρέξῃ, ὅπως ἐπιστρέψῃ πρῶτος, κερδίσει, γιὰτὶ τὸ ἄλογο του, τὸ ὁποῖο θὰ κρατᾷ ὁ ἄλλος, θὰ ἔλθῃ τελευταῖο μαζί μὲ τὸν ἄλλο. Σημειώτεον ὅτι ἡ γυναῖκα εἶχε πῇ: θὰ πάρῃ ἐκείνον τοῦ ὁποῖου τὸ ἄ λ ο γ ο θὰ ἔλθῃ τελευταῖο!

—Πὼς σοῦ φάνηκε ἡ κομωδία τοῦ κ. Με-
νέλαου; Μοῦ εἶπαν πὼς εἶναι πολὺ ἀστεία.

—Ναί, γελᾶσθε πολὺ... στὸ διάλειμμα.

ΑΠΟΔΕΙΞΗ

—Ὅστε μάρτυρα Γιάννη, τὸν εἶδες τὸν περίφημο ὑπνωτιστή;
—Δὲν θαρρύνει, δὲν μπόρεσε νὰ κοιμήσῃ κανέναν... Ἀπ' τοὺς δώδεκα ποὺ ὑπνώτισε κανέναν δέ... ροχάλαζε!

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

—Νὰ μείνετε ἡσυχος, κύριε. Σὰς ἐγγνώ-
μαι ὅτι θὰ προσθέσετε τὸ πρῶτὸ τὸ τραῖνο
σας. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὴ χτυπήσετε τὸ
κουδούνι καὶ θάρθω ἀμέσως νὰ σᾶς ξυ-
πνήσω.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΡΙΟΛΕΤΟ

Ή θέση σου προσμένει άδειαν
μέσα στο σπίτι μου και μέσα στην καρδιά μου...

Μάταια θάναί ή τόσο προσμονή

Στην κάμαρά μου μέσ' στη σιγαλιά
δύο ρόδα άργοπεθαίνουν στ' άνοιγμα
στο βάθος τους νερό, ούτε σταλιά...

Ποιός θα σκεφθώ γι' αυτά άγαπημένη;
Ποιός θα σκεφθώ και τη φτωχή μου την
καρδιά
π' άπελπισμένη απ' το χαμό σου άργοπεθαί-
νει;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μας χώρισαν σιληρά, βίαια, άπάνθρωπα.
Δέν προφθάσαμε ούτε τα χέρια να δώσουμε,
σ' έναν τελευταίο χαιρετισμό.

Σε είδα πού βάδιζες, χανόσουνά πέρα μα-
κριά στο δρόμο κι' έγινες ένα σημαδάκι.
Ύστερα κούνησες στην καρπιά και σ' έχω-
σα απ' τα μάτια μου... Δάκρυσα, κι' έπεσαν
καυτερά τα δάκρυα στο χώμα. Ένα μούδια-
σμα σ' όλο μου το σώμα και σωριάστηκε σ'
ένα κάθισμα... Στήριξα τους άγκώνες μου
στο τραπέζι κι' έγειαρά το κεφάλι μου θα-
ρό. Άνάσταντα γρήγορα και φωναχτά, σαν
έτοιμοθάνατος στις τελευταίες του άναλα-
μπές.

Ύστερα δίψασα πολύ, πάρα πολύ. Ζήτη-
σα και μούφεραν κρασί, πολύ κρασί...

ΜΑΚΗΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΔΕΝ ΜΕ ΞΕΓΕΛΑΣ

Άδικα παίζεις με τόσο τέχνη, σαν με κυ-
τάξεις το ρόλο της θεατρίνας. Μή θαρρείς
πως κατορθώνεις να με ξεγελάς πού σε
βλέπω πιά στο μπράτσο του άνδρός σου.

Όσο κι' αν δείχνεσαι τόσο πολύ χαρού-
μενη κι' εύτυχισμένη στο πλάι του, δεν εί-
σαι. Δέν με ξεγελάς... Όταν σε βλέπω γί-
νεσαι με μιάς τόσο χλωμή πού μοιάζεις πο-
λύ, σαν μια όμορφη κούκλα από κερί, σαν
έναν γενναίο άρρωστο πού του τραβά κανείς
άπότομα την κρούστα, πιδναι άπάντα σε μια
άγίατρευτη πληγή, κι' όμως δεν αφήνει να
τού ξεφύγει κανένα παράπονο. Ζητώντας να
κρύψει τον πόνο του, καθώς βλέπει το αίμα
του να τρέχει άφθονο.

Κάθε σου προσπάθεια πηγαίνει χαμένη.
Όχι δέν με ξεγελάς. Ένας άθέλητος σπα-
σμός, μια γκριμάτσα στο πρόσωπό σου, πολύ
καθαρά ζωγραφισμένη, φανερώνει τον πόνο
σου.

Νάξερεις πόσο λυπάμαι πού βλέπω το μα-
τύριό σου... Όμως έσύ το θέλεις. Σε τύ-
φλωσε ο τρελλός έγωισμός σου, το άνόητο
πείσμα σου...

Μά τάχα χρειαζόταν πιά πολύ για να κάνης
τη ζωή σου όλόκληρη δυστυχισμένη και μαζί
και τη δική σου άκόμα πιά πολύ;

ΑΡΓΥΡΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΔΕΝ ΣΕ ΞΕΧΝΩ

Όταν τ' άχνό ροδοφέγγισμα της αγής
φανή πέρα στην άνατολή, κι' όταν ύστερα
πάλι το γλυκό, μελαγχολικό του σούρουπου
χρώμα, δώση μια παραμυθένια όψη στην
πλάση, νοιώθω μια βαρεία στενοχώρια να
αυο πλάκωγή την καρδιά, μιαν άνείπωτη θλί-
ψη. Μια θλίψη... Καί θέλω ν' αφήσω τόν
έναντό μου να ξεσπάσει σε κλάμματα, ίσως
ξαλαφρώσω λιγάκι, ίσως λευτερωθώ απ' αυ-
τό μου το βάρος. Θέλω να κλάψω, να θρη-
νήσω τόν χαμό της αγάπης μου. Τι κι' αν δέν
πέθανε; Τι κι' αν εξακολουθώ να ζώ, μια και
ζώ μακριά, πολύ μακριά μου; Ό, σ' ό γλυκό
ζή μακριά πού χαϊδεύεις άπαλά τα πικνά φυλ-
λώματα των δέντρων και παίρνεις μαζί σου
για να σκορπίσης πιά πέρα χίλιες μυροδιές,
πάρε και μένα το φιλί μου αυτό, μ' μην τ'
αφήσης να σου φύγει πριν φτάσης σ'
έκείνην την κοπέλλα με τα μαύρα, τα
κατάμαυρα μαλλιά. Δώστο σ' αυτήν και πέ-
στης: «Αν ό ήλιος ληρονήσει να σκορπί-
ση τ' άσημένο φως του στην πλάση, κι' αν
ή θάλασσα άπαρηγηθώ το γλυκοφίλημα της
άμμουδιάς, τότε, κι' έγώ θα την ξεχάσω.

ΓΕΤΣΙΑΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΣΤΗΚΑΝ

Όταν ήμουν μικρή είχα κι' έγώ μια γι-
γιά, όπως όλοι μας άλλωστε, και καθισμέ-
νη στην άγκαλιά της νανουριζόμουνα από τα
έξωτικά παραμύθια της. Παραμύθια πού λέ-
γανε για δράκους, για πεντάμορφες νεράι-
δες πού παίρνανε τόν νου των ανθρώπων,
για ξωτικές όνειρεμένες χώρες, για το ό-
μορφο βασιλόπουλο πού πήγαινε να σώσει
την άγαπημένη του από τα άγρια θηρία και
για τόσα και τόσα όμορφα πράγματα.

Κι' έτσι από τότε άρχισε να γεννιέται μέ-
σα μου ό πόθος να πάω να γνωρίσω τα μέ-
ρη εκείνα πού πάντα άνθουν τα λουλούδια
και πού οι άνθρωποι είναι πάντα καλοί, χα-
ρούμενοι κι' εύτυχισμένοι.

Βιαζόμουν να μεγαλώσω όσο μπορούσα πιά
γρήγορα για να μπορέσω να φύγω μακριά
μόνη μου, με συντροφιά τα όνειρά μου, τους
πόθους μου και να πάω, να πάω...

Σιγά-σιγά μεγάλωνα...

Ή γιαγιά δέν μου έλεγε πιά παραμύθια,
κι' έτσι λίγο-λίγο ή γοητεία των παραμύ-
θων άρχισε να γίνεται θαμπή όλο και πιά
θαμπή, ώπου όταν μεγάλωνα είν-...
τελειώσε και δέν έμοιαζε πιά σαν ένα όνει-
ρο... όνειρο, όδυμένο από το πέρασμα των
χρόνων.

Και τότε, τότε κατάλαβα ότι όλα είναι
μάταια...

Ό πόνος των όνείρων μου γκριμίστηκε
με μιάς στο αντίκρουσμα της πραγματικότη-
τος και από το ύπερσο αυτό οικοδόμημα
της τρελλής ωαντασίας μου δέν έμειναν πα-
ρά τα συντόνια: πέτσες και νόματα.

Τί δίκιο είχε εκείνος πού είπε: «ή μισή
ζωή μας την περνάμε πλάθοντας όνειρα και
την άλλη μισή καταστρέφοντας τα».

Μήπως δέν είναι αλήθεια;

ΣΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

Όταν άπλώς—για να περάσει ή ώρα σου—
το ύστερνό μου τούτο δώ άπελπισμένο...
ίσως πιά τότε λυπηθής έθελα και ξεχάσης
τις πίκρες πού με πότισες και μ' έφεραν στο
μνημα...

..Κι' εύλαβικά σ' αυτόφο μου έρθής μετα-
νοιωμένη
λίγους δροσάτους κρiναθούς με δάκρυα να
σκορπίσης...
Καλόδεχτη ή μετάνοια σου... Δέν θέλω, άγασ-
τημένη
ούτε νεκρός να σ' άρνθώ ό,τι έσύ θελήσης...

Κι' αν από σένα δέχτηκα το πιά σιληρό
και την καρδιά μου αν σ' έκανες δάκρυα
πικρά να χύση
άκόμα κι' αν άρνήθηκες την άδολή μου
δέν σε μισώ... Δέν έρέπουνε σε σένανε τί
μίσω...

Προσπάθησα τόν πόνο μου να πνίξω μέσ'
στα δάκρυα
μα θέρειψε και νίκησε την άρρωστη ψυχή
μου.
Και τώρα ό δόλιος πόθησα έναν τάφο σε μιαν
άγρια
παντοτινή ξεκούραση να δώση στο κορμί
μου...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΣΟΥ

Καυτό μολύδι, τα δάκρυά σου στάλαξαν
στην ψυχή μου. Ό πόνος σου μπήκε θαθεία
στην καρδιά μου κι' ένοιωσα όλη σου την
πίκρα, όλη σου την άπογοήτευση για το
γριέμισμα τ' όνειρου της νεότητος σου...

Με πόση χαρά κάποτε, στα χρόνια τα πε-
ρασμένα—πού μπορεί να μην είναι και μα-
κριά, μα κάποια θαθεία άδυσοσά τα χωρίζει
απ' την ψυχή σου—έπλases, θεμέλιωσες το
παλάτι της εύτυχίας, πού νόμιζες αλώνιο!...

Πώς ό άέρας σου το γριέμισ' όλα!... Πώς
τα γέλοια της εύτυχίας χαθήκανε!... Σύννε-
φα βαρεία πλάκώσανε κι' έσκέπασαν κάθε
έχνος εύτυχισμένης στιγμής...

Έρείλια όλα!... Όνειρα χαμένα... Έλ-
πίδες γκριμισμένες...

Ποιός να τόλγε σ'όν νέο των είκοσι
χρόνων πώς κάθε όνειρο της πλούσιας καρ-
διάς του θάταν κι' ένα μαστύριο;

Πόσο τα δάκρυά σου τάνοιωσα! Με πόση
πρασπάθεια γενναία κράτησα τα δικά μου!...
Μ' αν τα χείλη, αν τα μάτια δέν σούπαν
τίποτα, ή σιωπή μου θα σου έλπε πολλά...
Ίσως ή ψυχή σου, με την άφραστη διορατι-
κότητα, σούπε πώς κάποια ψυχή-άδελφή,
την ένοιωσε κι' έκραψε σ'όν πόνο της... Ί-
σως ή ψυχή μου να σου έλπε ότι δέν τόλ-
μησαν τα χείλη μου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρδ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Θεοδ. Θεοδωρ. Ή γλώσσα σας είναι
σχολαστική και καθόλου στρωτή. Διαβάστε
«Ελληνες πεζογράφου». Φίλη. Μερικές
φράσεις του πεζού σας καλές, πού πάντων
στην αρχή και στο τέλος, στο σύνολο όμως
ύστερη. Κάρολον Ροϋ. Άποτυχημένα
τα ποιήματά σας και γεμάτα τεχνικά ελαττώ-
ματα. Και το μέτρο τους κι' ή ρίμα τους και
ή τεχνική του στίχου γενικά ύστερη φοβε-
ρά. Ές Σε. Ούτε ό «Χωρισμός» ούτε το
«Μένει στην πλάκα ή γραφή» είνε δημοσιεύ-
σιμα, δυστυχώς. Και τα δυο έχουν ένα κοι-
νόποπο θέμα, καθόλου ποιητικά έκφρασμένο.
Λάζαρον Ούσταμπασίδην. Αδού-
λευτοι άκόμα οι στίχοι σας. Μή διάξεστε να
δημοσιεύσετε. Δέν πειράζει αν σήσετε άρκε-
τούς την αρχή. Για τα καλά σας λόγια, ευ-

χαριστούμε θερμά. Ξενοφώντα Άκρι-
όπουλον. Πρωτόλειο το ποιηματάκι
σας. Άπαλλάξτε το γραψιμό σας από καθα-
ρευσιμάνικες έκφράσεις όπως «έφδον πλη-
σίον εκείνην δέν έχω κλπ» πού θα είχαν τη
θέση τους μόνο σε ποιήματα παλαιάς σχο-
λής και όχι σημερινά. Κ. Ι. Ταξιάρχην
και Χρήστον Άνδρέου Δεστού-
νην. Δέν έξορισε ποιός από τους δυο σας
άντέγραψε το πεζό του άλλου για να μάς
στείλετε και οι δυο το ίδιο άκριβώς πεζό.
Πάντως άπορρίπτεται γιατί και το θέμα του
είναι κοινό και το γραψιμό του κάτω του
μετρίου. Σ. Βαρεβαρήγον. Όχι δη-
μοσιεύσιμο το πεζό σας. Χιλιοειπωμένα πρά-
γματα. Πάριν Φουξήν. Δύο-τρεις φρά-
σεις μόνο του «Μοιραίον προώνον» κρύβουν
κάποια σιγήνηση. Στο σύνολο πολλή φλυα-
ρία και άρκετες επαναλήψεις. Λιάναν Σ.
Καώτερο από άλλα προηγούμενά σας. Έ-
χει βέβαια πολλές χαριτωμένες φρασούλες,
άλλά ως σύνολον δέν μάς ικανοποιεί απόλύ-
τως. Θα προτιμούσαμε να μάς στέλνατε κά-
τι «γενικότερον»— άς πούμε— ένδιαφέρον-
τος, γιατί το «Πέντε ως έξη» μπορεί ν' ά-
ρσέη μόνο σε μια περιωρισμένη τάξη άνθρω-
πων πού τα έζησε αυτά πού γράφετε. Διο-
νύσιον Τζουγ. Όχι δημοσιεύσιμο το
διήγημά σας. Προχρησιμοποιήστε και άνόμολο
γραψιμό. Αώρενς. Πρωτόλειο το ποιή-
μα σας. Διαβάστε συγχρόνους Έλληνες
ποιητές για να συντηρίσετε στο μέτρο και
στην άρμονία πού χρειάζεται ένα ποίημα.
Συμπαθητικοί οι δυο τελευταίοι στίχοι του
πρώτου πενταστίχου σας. Πικραμένα
χείλη. Το ποιήμα σας «Η Κοινωνία των
έθνων» άκατάλληλο για το περιοδικό μας.
Άράχνην. Αυτή τη φορά δέν μάς ικανο-
ποίησατε, δυστυχώς. Το «Τώρα κι' ύστερα»
δέν διορθώθηκε όσο έπρεπε. Και το «Σού-
ρουπο» είναι ώραίο στη μέση μόνο. Οι πρώ-
τες φράσεις του και οι τελευταίες κατώτε-
ρες. Γιάννην Χαϊμαντάν. Και πά-
λι δέν είναι δημοσιεύσιμο. Έχει πολλές κοι-
νοτοπίες. Φώτην Σκοτεινιάν. Έγ-
κρίνεται ή «Αίθουσα Άναμονής». Άγνο-
στον. Όχι δημοσιεύσιμο το ποιήμα σας.
Έπαναλήψεις των ίδιων έκφράσεων χωρίς
ποιητική άρμονία. Μανταλέαν Άλ-
μάτι. Συμπαθητικό το διήγημά σας, όχι ο-
μως και δημοσιεύσιμο. Πάντως στείλτε μας
και κανένα άλλο διήγημά σας να το δούμε

γιατί δέν γράφετε ποίημα. Άντωνιον
Άλεξανδρόπουλον. Μέτριο το πε-
ζό σας έκτός από δύο-τρεις φράσεις πού είν-
αι πραγματικά καλογραμμένες. Κώσαν
Μηλιάν. Πολύ άτεχνα τα ποιήματά σας.
Ούτε μέτρο έχουν σωστό, ούτε ρίμα, ούτε
κανένα ρυθμό. Για τα καλά σας λόγια εύχα-
ριστούμε. Μαρίκαν Καρώνη. Άν δέν
σας άπαντήσαμε όπως λέτε, άσφαλώς δέν θα
το λάβαμε το πεζό σας. Συνεπώς μπορείτε
να μάς το ξαναστείλετε. Κ. Β. Μ. Το ποιή-
μα σας «Δέν πταίς έσύ» άποτυχημένο. Δυσ-
κολειώμαστε άκόμη και να το χαρακτηρίσω-
με ως ποίημα. Όσο για το άλλο πού μάς
έστείλατε σας έχομε άπαντήσει πού πολλού.
Μίμην Ψαλτώφ. Όχι δημοσιεύσιμο το
σονέττο σας. Τα δυο ποιήματα τετραστιχα πού
πάντων κοινότατα. Μαίρην Πύλα. Ή
αρχή και το τέλος του πεζού σας έχουν πολ-
λές κοινοτοπίες. Ή μέση σχετικώς καλλί-
τερη. Μιχαήλ Μίγκλην. Ίσως να γι-
νόταν δημοσιεύσιμο το πεζό σας αν το διορ-
θώνατε με προσοχή, άραιρώντας άρκετες
φλυαρίες και φθηνές φιλοσοφίες πού έχει
στην αρχή και τού δίνετε ένα γενικό «χτέ-
νισμα». Το τρίτο χειρόγραφο άρκετά καλό.
Μονάχα οι δυο τελευταίες φράσεις έπρεπε
να είναι λίγο δραματικότερες. Πάολαν
Σέτσι. Αυτή τη φορά δέν μάς ικανοποιή-
σατε. Άποφεύγετε τις έξεζητημένες έκφρά-
σεις και τις κακόχρες λέξεις όπως «φρου-
φρουλίζουν», «ανάδρα» κ.λπ. Γεώργιον
Γιρλάντην. Σχετικά καλλίτερο το «Μεθα
ή ψυχή...». Κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο
άκόμη. Γιάννην Κουδούννην. Σε ά-
παντήσαμε ήδη. Μίλτον Ζάκκιν. Έγ-
κρίνεται «Ο πόθος μου». Το άλλο κατώτερο.
Βασίλην Δρόσον. Διαλέξτε κανένα θε-
μα πιά πρωτότυπο. Αυτό πού μάς στείλατε
έχει γραφή άπειρες φορές, κι' όσο κι' αν
κρύβη κάποια σιγήνηση, για τους άναγνώ-
στες μας είναι μια χιλιοειπωμένη κοινοτο-
πία. Σταύρον Ταμπάκιν. Κατώ-
τερα από άλλα προηγούμενά σας. Πολλές φλυ-
αρίες και γραψιμό όχι στρωτό. Μ. Χ. Κ. Ά-
ποτυχημένο το ποιήμα σας «Στη λάμψη πού
έσβυσε» και γεμάτο τεχνικά ελαττώματα. Ά-
γνωστον Π. Γ. Όχι κατάλληλη για μάς
ή «Μάθημα». Πολύ προσωπική και λίγο
μονότονη. Έκείνος ό πρόλογος μάλιστα είναι
περιττός. Έχει όμως όρισμένα σημεία άρ-
κετά ώραία.

Το καλλίτερο
Κραγιόνι
του Κόσμου
TANGEE
Καταργεί το δαμμένο ύψος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:

Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

38 ΟΜΗΡΟΥ-ΔΟΜΗΝΑΙ ΤΗΛ 28 103

«ΦΥΣΙΚΟ»
Διήγητρο

Κυρία

ΘΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΑ-
ΡΙΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΣΑΣ ΕΑΝ ΘΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΑΤΕ
ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ Η ΕΝΑ ΚΟΡ ΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕ-
ΣΜΟΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου «Αττικόν»

ΦΙΤΣΑ ΝΤΑΒΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 30)

σιγά, ή Φίτσα κινδύνευε να μείνη αιώ-
νως... στο μπαλλέτο. "Εγινε από τις πρώ-
τες και πιά περιζήτητες μπαλαρίνες...
λίμναζε όμως στο μπαλλέτο!

"Ηρθε τέλος ή «επαναστάση»—έτσι
χαρακτηρίστηκε ο θίασος «Κρεββατά»—
"Ιατρίδη» στο «Λαού»: μαθαίνοντας ή
Φίτσα πώς ο θίασος είχε σκοπό να λαν-
σάρη φιντανάκια, αποφάσισε... να προσχω-
ρήσει στην επανάσταση. Κι' έστειλε την
έξής ένυπόγραφον δήλωσιν:

«Σοφία Ντάβου, έτών 16 και
πάρω στα 15, ανάρστημα κορί-
τσαρου πρώτης γραμμής, κλη-
ρωτός του 1933 στο μπαλλέτο
καιρός μου να πάρω κανένα
γαλόνι... Μά παίρνετε στον
θίασό σας; Έκτός από τον έ-

αυτό μου, μιμοδύμαι και την
Ζαζά, την Λαζαρίδου, την Δρά-
κου, την Κοντονή... Ειδικότης
στην μίμηση της Βέμπο...»

Καί προσελήφθη... μετ' έπαίνων, μάλι-
στα! Κι' όχι μονάχα αυτό, αλλά της ά-
νετέθη ο δύσκολος ρόλος του κομπέρ
της επιθεωρήσεως του «Άνω-κάτω». Φυ-
σικά... άνω-κάτω το θέατρο.

Μετά την... κατάρρευση του θεάτρου
«Λαού», το 1935, ή Φίτσα ξαναβρέθηκε
στον θίασο του «Αθηναίου», στον «Ρω-
μηό» του Πάωλ Νόρ που είχε σουζέ
■ ■ ■
Φέτος, δέν την είδατε την Φίτσα να έρ-
γάται. "Π πραγματικότητα είναι ότι το
«σκανταλιάρικο» εργάζεται... άφανως ό-
μως! Από την μέχρι τουδε... θητεία της
στο θέατρο, ή Φίτσα πείσθηκε ότι δέν άρ-
κεί ή δρεξη γιά δουλειά κι' ή «μάνια»
γιά το θέατρο. Μιά ήθοποιός του μουσι-
κού θεάτρου δέν άρκει να παίζει συνεχώς.
Πρέπει να παρακολουθή το θέατρο και

να μελετά το παίξιμο των άλλων ήθοποι-
ών. Κι' όχι μονάχα αυτό: έφ' όσον είναι
καλλιτέχνης του μουσικού θεάτρου, πρέ-
πει νάχη μουσική μόρφωση. Γι' αυτό, ή
λίτσα παίρνει μαθήματα πιάνου, χωρίς
α παραμελή τον χορό. Καί πρό παντός
παρακολουθεί κινηματογράφο, πού εί-
ναι ή καλύτερη θεατρική σχολή και σχο-
ή ξένων γλωσσών, συγχρόνως!

Λοιπόν, όχι! "Η Φίτσα μεγάλωσε πια.
Δέν είναι ή δεκαετιέτις μαθητριάδα πού
έπαιζε κι' άστειευόταν συνεχώς με όλους
κι' όλες. "Όχι. Την ζωή άρχισε να την
παίρνει στα σοβαρά. "Η να είναι καλλι-
τέχνης... ή να μίν είναι! "Η να τυπώνεται
ό δνομά της φαρδύ-πλατύ στο πρό-
γραμμα—«συμμετοχή» ή «σύμπρα-
ις», μάλιστα— ή να μίν αναγράφεται
όστε στο δρντινό! "Όχι μισές δουλειές!
Και πρώτα άπ' όλα, γιά να άποδείξει ότι
έβαλε μυαλό, το Φίτσα, θά το μετατρέ-
ψη... σε ΣΟΦΙΑ!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ

ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

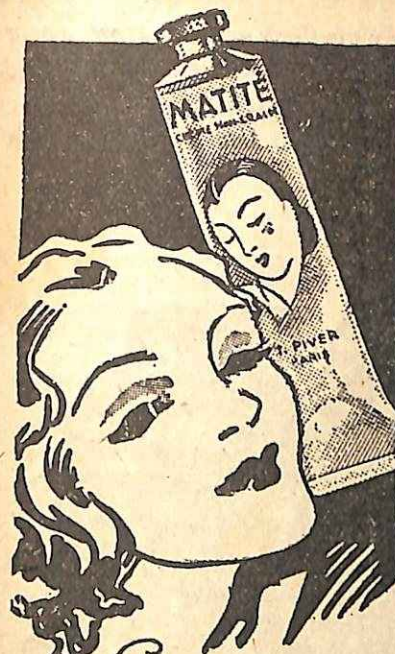
ΚΑΙ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Είναι ή μόνη, που
μεταχειρίζομαι, γιατί
ζέρω ότι δέν δαμώχα
ζάση, αλλά τό δέρμα

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

"Η κρέμα αυτή είναι άπόλύτως
ρύδετέρα, ήγγυημένως χωρίς
γλυκερίνη και άποτελεί την
καλλίτεραν σκευασία, πού
θά μπορούσε κανείς να όνει-
ρευθή διά την πούδραν και τό
μακιγιάρισμα. Δέν παστώνει
τό πρόσωπο και έξατμίζεται
τελείως, χωρίς να άφήνι ίχνη.
"Έχει μελετηθή ειδικώς διά
τήν όνόμαστίη πούδραν χωρίς
τάλκ, (μάτ, διότι όλα τά συ-
στατικά της είναι μάτ), την
πούδραν MATITÉ

L. T. RIVER
PARIS
"ΜΗΝΥΤΡ."

ΣΤΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειροϋργος · Ωτορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Έρμ. Μπενάκη
και Μαυροκοδάτου 6, από 4—6 μ.μ.

Τηλ. 29-562

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΔΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας γιά ζητήματα υγιει-
νής και καλλωπισμού, βασίζονται έπ' συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

"Όσες από τις αναγνώστρίδες μας θέ-
λουν έκτενέστερα άπάντηση άς γράψουν
του ίδιου έσοκλείοντας και την άμοιβήν
εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 56).

Μαθητήν Κρήτη. "Η άμυγδαλίτις εί-
νε ήξεία και χρονία. "Η πρώτη προέρχεται
από κρύωμα και κατόπιν λοιμώδους νόσου
και περνά με ζεστά, με έπαλείψεις, γαργα-
ρισμούς κτλ. "Αν όμως πάσχετε από χρονία
διόγκωση άμυγδαλών, αυτό μόνον με έγγεί-
ρηση μπορεί να θεραπευθή ριζικώς. Ουδένα
άλλο μέσον υπάρχει. Συνεπώς να πάτε σε
ειδικό λαρυγγολόγο να ύποσπτε και όφθαλ-
μολογική εξέταση γιαι το πού που λέτε,
ότι δέν σας εύχαριστεί το φώς, λέγεται στην
Ιατρική, μυωπία και χρειάζονται γυαλιά γιά
να μη έπιδεινωθή το κακό. "Όσον άφορά τά
μαλλιά να θράζετε τσάι καλό και άφου το
σουρώσετε, μέσα σε δυο ποτήρια να προσθέ-
σετε 90 δράμια ρουμι και μ' αυτό να πλένετε
τρεις φορές την έβδομάδα τά μαλλιά σας
και θά μαλακώσουν μετά τρεις μήνες από-
λυτα.

"Ατυχ. Πάτρας. Την έπιστολή σας
την κράτησα γιά να θυμάμαι τις λεπτομέρειες,
γράψτε μου λοιπόν την διεύθυνσίν σας ή
Πόσ-ρεσάντ γιά να σας άπαντήσω ιδιαι-
τέρως γιά το ζήτημά σας. "Όσον άφορά τά
όρμονοθεραπευτικά καλλυντικά γάλακτα στοι-
χίζουν 75 δρχ. το καθένα δηλ. εκείνο πού
θα χρησιμοποιήτε πού της πούδρας και τ'
άλλο γιά το θραδύνο έξοικονομώ. Μ'
αυτά θά τονωθή άπόλυτα το δέρμα σας, ά-
φου άλλωστε έχετε το παράδειγμα της φί-
λης σας. Είναι πρόσφατα και παρασκευά-
ζονται αναλόγως της ποιότητας του δέρμα-
τος, γι' αυτό και δέν υπάρχουν έτοιμα, άλλα
γίνονται μόνον κατόπιν παραγγελίας.

Κ. Ζαίμ. Πάτρα. Δυστυχώς ύλικά
γιά την παρασκευήν προσφάτων καταποτιών
δέν υπάρχουν. Κάμετε λοιπόν σε κανένα καλόν
φαρμακείο την συνταγή πού σας γράσω. Θά
φαίνοντε ένα χάπι το μεσημέρι και ένα το
βράδυ πού του φαγητού χωρίς διακοπή.
Μετά δεκαπενθήμερο παύση όταν τελώσετε,
θα παίρνετε ένα κουταλάκι το μεσημέρι και
ένα το βράδυ πού του φαγητού από το φάρ-
μακο. Sirop Prochytol No 1 flacon.

Κατόπιν πάλι πού ξαναγράφετε.

Τά χάπια είναι:

Extrait mou poix vomique	0,01
Phosphate de chaux	0,10
Ars. de soude	0,01
Extrait galega	0,20
pour un pilule No 75	

Γιά το άλλο ζήτημα, δηλ. γιά το ότι το
όριστερό είναι μικρότερο (πάντοτε κατά την
ανάπτυξιν ή ίδια αναλογία θα παρατηρείται),
δυστυχώς δέν μπορεί να γίνει τίποτε. Φυσι-
ολογικώς να σημειώσετε ότι πάντοτε συμβαί-
νει αυτό αλλά σε μικρή αναλογία.

Μαυρομάτα. "Αλεξάνδρεια ν.
"Οφείλεται στην προτομή με τον καιρό δέ
γίνεται σκληρυνσις του δέρματος του μέρους
εκείνου, έξ ού και ή άλλαγή του χρώματος.
Ποτέ να μη χρησιμοποιήτε σαπούνι στο μέ-
ρος εκείνο, μά ποτέ, γιαι το επιδεινώνει
την δερμτίτιδα. Να βάζετε νομπρέσσες έστω
και καθημερινώς, γιαι σε με νερό-όλλα και
άπ' επάνω τάλκ. Κάθε βράδυ με το κάτωθι

φάρμακο να άλείφετε το μέρος αυτό. "Απο-
ραίτητος ή περισκελής.

Farine de fèves	50	gr.
de riz	50	"
Miel	25	"
Eau de roses	50	"
Blanc d'oeuf (2 ώών).		

"Επίσης, γενικώς, γιά την δροσιά του
δέρματος και μάλιστα στην περίπτωσίν σας
γενικά άμυλούχα λουτρά. Εύχαριστώ γιά τά
καλά σας λόγια και είμεθα πάντοτε πρόθυμοι
να σας εξυπηρετήσωμε.

ΔΟΡΑ

Δοκιμάσατε
αυτό το νέον
ΟΠΛΟΝ
ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν
τον άπλου τρόπον. Δέν γνωρί-
ζει άποτυχίαν και θά σας δώση
έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κό-
ρης όπου θά κάμη τας φίλας σας
να σας θαυμάζουν και να σας ζη-
λεύουν. "Απλώσατε προσεκτικά έ-
π'ι του προσώπου σας και του
λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού (μη λιπαρά).
Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά
πούδρα παίρνοντας κατά προτίμη-
σιν την πούδραν Τοκαλόν, ή
όποια είναι παρασκευασμένη διά
να χρησιμοποιήται με την Κρέμα
αυτή. "Η άλλαγή όπου θά παρα-
τηρήσετε εις τον καθρέπτην θά
σας εκπλήξη. "Η Κρέμα Τοκα-
λόν, χρώματος λευκού άπλώνεται
έπ' ολοκλήρου του προσώπου σαν
αδιόρατο πέπλο όραιοτήτος, δι-
δοντας ένα μαγευτικό δειλότη, έ-
πιτρέπει το ενιαίο άπλωμα της
πούδρας, την έμποδίζει από του
να σχηματίζη πλάκας και άνομοι-
διόμορφα στρώματα και την κάμνει
να κρατά τέσσαρας φορές περισσό-
τερον. "Η Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα
φρέσκη και έλαιόλαδον προσανα-
μιγμένα καθώς και ύλικά πολύ το-
νωτικά και λευκαντικά. Αυτά δια-
λύουν τά μαύρα στίγματα, σφονί-
γουν τους διεσταλμένους πόρους,
λευκαίνουν και γλυκαίνουν την
πίδ σκούρα και σκληρά επιδερ-
μίδα.

ΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ ΕΓΓΥΗΜΕΝΗ έπιστημονικώς

Διὰ νὰ εἶναι ἀβλαβὴς μὴ πούδρα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀγνή εἰς τὴν σύνθεσίν της καὶ λεπτομερῶς ἐξηλεγμένη εἰς τὴν κατασκευὴν της. Πολλοὶ διάσημοι δερματολόγοι πιστοποιοῦν ὅτι ἡ τελεία ἀγνότης τῆς πούδρας ΡΕΑ εἶναι μὴ ἐγγύησις καὶ διὰ τὴν πλέον λεπτὴν ἐπιδερμίδα. Ἐνὰ κοσμήσιμα τελειοποιημένο τῆς βεβαιώνει ἀπόλυτον ὁμοιογένειαν. Δὲν ἀφίνει κανένα σημάδι εἰς τὸ δέσμα, ἀλλὰ τὸ καθιστᾷ λεῖον καὶ βελούδιον.

Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ. Ζητήσατε τὴν ἀπὸ τὸν ἀρωματοπώλὴν σας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰδῶν πολυτελείας.

πούδρα
REA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Caudal

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώστει μας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερον δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἀπ' εὐθείας στὸν ἰατρόν μας κ. Λουκᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου (πάρκοδος Εὐριπίδου).

Ὁ ἰατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀναγνώστου μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6-7 μ.μ. Εἶναι ὅμως ἀεὶ ἀρραβστητον νὰ τοῦ δηλώσῃ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Χελυδόνιον. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ πού σας παρουσιάζεται εἶναι πολὺ φυσιολογικόν. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν λόγος νὰ ἀνησυ-

χῆτε ἐφόσον μάλιστα παρουσιάζεται κατὰ τὸν ἀραιὰ διαστήματα. Ἴσως νὰ φταίῃ καὶ ἡ ἀποχὴ. Πάντως ἐγὼ θὰ σᾶς γράψω ἕνα φάρμακον καὶ κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὑπνίου νὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα κασέ.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς πλευριτιδος τὸ χρονικὸν διάστημα εἶναι λίγο δύσκολον νὰ καθορισθῇ καὶ μάλιστα ἀπὸ μακρὰ πάντως ἡ προφύλαξις ὠφελεῖ, ποτὲ δὲν ζημιώνει. Τέλος γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐνέσεων εἶναι ἕνα εἶδος πού γίνεται ἐνδοφλεβίως καὶ ἕνα ἄλλο ἐνδομυϊκῶς. Χρειάζεται προσοχὴ γιὰτὶ καὶ οἱ ἐνδομυϊκὲς ἀπαιτοῦν πείραν. Πολλὰ κακὰ μποροῦν νὰ προσέλθουν ἀπὸ ἕνα κακὸ βάλλισμο.

Τὰ κασέ εἶναι:

Lupuline	0,15
Bromure de camphre	0,10
pour 1 cochet No 20	

Μὴ ἀνφυματικὴ μητέρα. Οἱ θλάδες, ὅπως τοῦλάχιστον τὴς χαρακτηρίζετε καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πού μού γράφετε, δὲν δείχνουν καμμίαν σοβαρὴ μορφή φυματιώσεως, εἶναι μὴ ἀπλὴ λυώδης ἡ ὁποία θαυμάσια ὑποχωρεῖ ἀρκεῖ νὰ ἔχετε λίγη ὑ-

πομονή καὶ νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τοὺς κόπους καὶ πρὸ πάντων τὴν ὑγρασία. Ἔχετε δέξαιτο διήρη γιὰ τὸ κλίμα, ἐπιθεῖ εἶναι ὁ γρὸ, τί νὰ γίνῃ ὅμως ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ πάτε κάπου ἄλλου. Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἔπεται ὅτι εἰσθε καὶ καταδικασμένη. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας νὰ δ-πλισθῆτε μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἀσφαλῶς θὰ γίνετε καλὰ καὶ μάλιστα σύντομα. Ἐφ' ὅσον μπορεῖτε καλὸν εἶναι νὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Calcium chlorure τῶν 10 μία τὴν ἡμέρα. Κάνετε ὅσες περισσότερες μπορεῖτε.

Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς κοιλίας πρέπει νὰ τὸ προσέξετε. Νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε κάθε τι πού μπορεῖ νὰ θλάσῃ. Εἶναι δυὸ κακὰ ὅπως διόλου ἀντίθετα.

Τέλος κάθε βράδυ μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ ἀπὸ μὴ ἐντριβὴ μὲ λίγο οινόπνευμα κοινόν. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν πόνων πάρετε λίγο Ἀτοφάν Σερίγ. Εἶναι τὸ μόνον πού θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ πραγματικά. Μετὰ παρέλευσιν δὲ μηνὸς μού ἔναναγράφετε. Κι' ὅσο μπορεῖτε λεπτομερέστερα.

Να ὑ τ ης Κ. Στὸ προσηγομένον σας γράμμα μού γράφετε μόνον τὰ συμπτώματα ἐκεῖνα πού προκαλεῖ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἔ-

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τῆς παγκοσμίου φήμης ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΔΗ ΟΡΙΕΝΤΑΛ ΚΑΡΠΕΤ ΜΑΝΙΦΑΚΤΣΟΥΡΕΡΣ ΛΤΔ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. Τηλέφ. 21-913

Μέγαρον Ξενοῦ. «ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ»

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ διατὶ ἔχετε συμφέρον ν' ἀγορά-σητε τοὺς Τάπητάς σας ἀπὸ τὸ Κατάστημά μας.

—ΔΙΟΤΙ τὰ ὑλικά μας εἶνε ἐκλεκτῆς ποιότητος.

—ΔΙΟΤΙ ἔχομεν μεγάλην ποικιλίαν σχεδίων, χρωματισμῶν καὶ διαστάσεων.

—ΔΙΟΤΙ ἀνανεώνεται διαρκῶς ἡ συλλογὴ μας μὲ νέαν παραγωγὴν.

—ΔΙΟΤΙ δύνασθε ν' ἀγοράσητε μὲ ἐμπιστοσύνην.

—ΔΙΟΤΙ αἱ τιμαὶ μας εἶνε ἀσυναγώνιστοι καὶ ὠρ-σμέναι.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ ἰατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, ἰδρυτὴς τοῦ αἰσθητικῆς κέντρου ELYSEE τῶν Παρι-σίων. τ. διευθυντῆς τῆς Κλινικῆς ST. CODUL τῶν Παρισίων, δέχεται τὰς ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα, οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα κ.λ.π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρὶς ἠλεκτρόλιον ἄνευ στίγματος, ἄνευ πόνου. Βερανζέρου 12α, Τηλ. 31.434.

ΔΙΤΣ

ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ
δαμάσκηνα δρ. 19,
ἡμίλινα δρ. 34, δι-
πλῶν κρεβατιῶν
δρ. 38, ἡμίλινα δρ.
49' σερβίς φαγη-
τοῦ ἡμίλινα δρ.
235, ἐγγλέζικα δρ.
475, μαχαιροπήρου-
να ἀνοξυδιῶτα καὶ
φθηνά.

Γραφεῖα Ἀντι-
προσωπεύων:

Ἐν Ἀθῆναις
Μητροπόλεως 22
1ον πάτωμα (Σύν-
ταγμα).

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΑΠΝΑ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευ-κότητα εἶναι ἡ

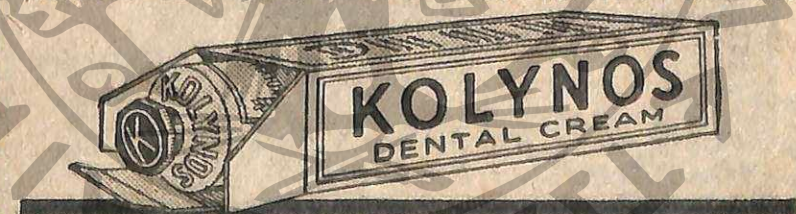
ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀνενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθεσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνενεμήθη ἐπι-σης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθεσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΤΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

θεωρήσατε καλὸ νὰ τὸ παραλείψετε καὶ μόλις σήμερον τὸ ἐκμυστηρεύσετε. Ἐπρεπε νὰ μὴν σας νὰ ξέρετε ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ μιὰ ἀνομαλία στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐρχονται, ὅχι τότε ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερα. Βέβαια ἐπέδρασε καὶ τὸ ζήτημα τῆς διαλύσεως, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ ἀλλὰ τὴν κατάστασιν τὴν ἐπιδεινώνει καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα. Προσπαθῆτε ἐπειτα μὲ τρία κουφέτα νὰ τὴν καταπολεμήσετε. Αὐτὸ ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶναι λιγὰν ἀστέιο, γιατί αὐτὸ τὸ ζήτημα θέλει θεραπείαν πού θὰ βαστάξῃ τουλάχιστο 6 μῆνες. Ἐτσι θὰ μπορέσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ. Ἀρκεῖ ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ θέλῃ νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ σκέπτεται πράγματα ἀνύπαρκτα. Τέλος προσπαθῆτε πάντα νὰ μὴν τὴν ἀφήνετε μόνη.

Φάρμακα θὰ τῆς πάρετε δύο, τὴν Ἀγκο-μενσίλν καὶ τὴν Σιστομενσίλν. Θὰ παίρῃ δύο κουφέτα τὴν ἡμέρα: ἓνα ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τρεῖς μέρες πρὸ καὶ τρεῖς μετὰ στὸν μῆνα θὰ σταματᾷ. Ἐπίσης θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ φάρμακα πρὸ τῆς ἐγγραφῆς στὸ προηγούμενο σημεῖωμα.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ
Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων ΡΟΝ-ΚΤΕΝ. Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 196

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 11ον τεύχος μηνὸς Νοεμβρίου 1936 μὲ τὸ ἐξῆς περιεχόμενον:

1) ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΥΧΗ; Ἀντικείμενα φέροντα τύχην καὶ κακοτυλίαν. Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα. (Ἀριστοτέλους 67).

2) Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ψυχικῶν φαινομένων εἰς τὴν ἐγκληματολογία.

3) Αἱ ἀλλοιώσεις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα.

4) Τηλεκινητικὰ φαινόμενα εἰς τὴν Ρουλέτταν, τοῦ κ. Ι. Καβάσιλα, τοῦ δημοσιογράφου κ. Μηλιάδου, τοῦ ὑποναύαρχου ε. α. κ. Μ. Τυπάλδου κλπ.

...ΜΕΛΑΧΕΙΡΙΖΕΘΕ ΝΙΒΕΑ

Εὐτυχές τὸ δερμα τὸ ὁποῖον προστατεύεται διαρκῶς μὲ κρέμα ΝΙΒΕΑ. Ἡ κακοκαιρία δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ θλάσῃ. Τὸ δερμα μὲ τὴν ΝΙΒΕΑ δὲν γυαλίζει. Ἡ ΝΙΒΕΑ εἰσχωρεῖ βαθειά εἰς τοὺς πόρους καὶ οὕτω τὸ δερμα, παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, θροχάς, ἀέρα, κρύο καὶ χιόνι, διατηρεῖται μαλακὸν καὶ λεῖον. Παίξει σπουδαῖον ρόλον ἡ κανονικὴ χρησιμοποίησις τῆς κρέμας ΝΙΒΕΑ, διὰ τοῦτο τρίβετε κάθε θράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθῆτε, τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας μὲ κρέμα ΝΙΒΕΑ καλὰ, ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ βαθειά εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα ΝΙΒΕΑ
εἶναι πολὺ εὐδηνή

Τὸ μικρὸν κυτίον 8.50 δρχ.
Τὸ μεσοῖον 15
Τὸ μεγάλον 30

ΜΗΝΥΤΩΡ

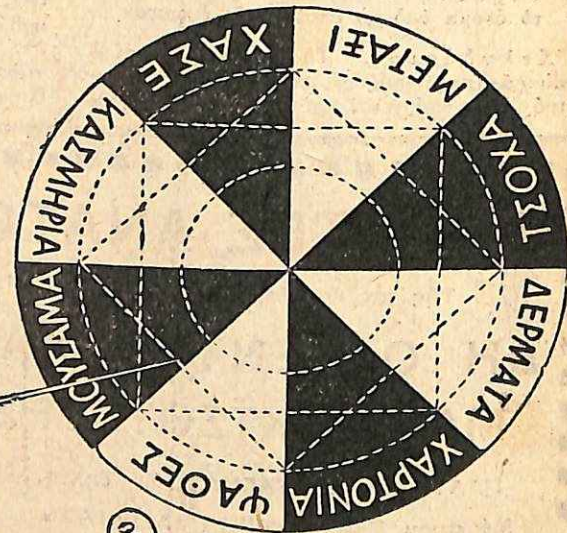

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΟΛΙΤΙΟΝ ΚΑΡΙΣΤΩΝ - Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ 22.783

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιτιά-
τικὴ δροσιά ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνο ἐλάττωσι τοῦ πά-
χους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΥΦΟΥ ἈΤΤΙΚΟΝ.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμά-
σατε τὰ τελευταῖα μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ -
ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου
οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν
γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες.

Μιὰ δοκιμὴ θὰ σὰς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΚΑΤΙ ἔχει ἰσχύον Μπράσο στὸ σπίτι σας.
Ἐνα χερσὺλι πόρτας, ἓνας δίσκος, ἓνα κη-
ροπήγιο ἓνα βάζο.

Τὸ Μπράσο θὰ τὸ κάμῃ νὰ ἀστράφτῃ σὰν
καθρέπτης.

BRASSO

Τὸ μοναδικὸν στίλβωμα

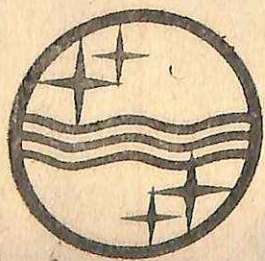
RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND

MULTI-INDUCTANCE

ΑΣΦΑΛΗΣ ΛΗΨΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
(ΛΗΨΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΑΣΘΕΝΩΝ
ΣΤΑΘΜΩΝ). ΟΠΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ.
ΦΙΛΤΡΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΗΧΟΥ. ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΟΣ ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ
ΔΙΑ ΤΟ ΡΕΥΜΑ, ΤΑΣ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΚΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΚ-ΑΠ.
ΤΡΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΥΜΑΤΩΝ: 15.5-54 M. 170-590 M. 725-2150 M.
ΕΙΔΙΚΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟ-ΔΥΝΑΜΙΚΟΝ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ ΜΕ ΙΣΧΥΡΟΝ ΜΟΝΙΜΟΝ ΜΑΓΝΗΤΗΝ. ΣΥΝΔΕΣΙΣ
ΔΙΑ ΠΙΚ-ΑΠ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ

ΦΙΛΙΠΣ